

Jeremija

¹ Rijeèi Jeremije sina Helkijina između sveštenika koji bijahu u Anatotu u zemlji Venijaminovoj,

² Kojemu dođe rijeè Gospodnja u vrijeme Josije sina Amonova, cara Judina, trinaeste godine carovanja njegovog,

³ I u vrijeme Joakima sina Josijina, cara Judina, do svršetka jedanaeste godine carovanja Sedekije sina Josijina nad Judom, dok ne bi preseljen Jerusolim, petoga mjeseca.

⁴ I dođe mi rijeè Gospodnja govoreæi:

⁵ Prije nego te sazdah u utrobi, znaoh te; i prije nego izide iz utrobe, posvetih te; za proroka narodima postavih te.

⁶ A ja rekoh: oh, Gospode, Gospode! evo, ne znam govoriti, jer sam dijete.

⁷ A Gospod mi reèe: ne govori: dijete sam; nego idi kuda te god pošljem, i govori što ti god kaæem.

⁸ Ne boj ih se, jer sam ja s tobom da te izbavljam, govori Gospod.

⁹ I pruæivši Gospod ruku svoju dotaèe se usta mojih, i reèe mi Gospod: eto, metnuh rijeèi svoje u tvoja usta.

¹⁰ Vidi, postavljam te danas nad narodima i carstvima da istrebljuješ i obaraš, i da zatireš i raskopavaš, i da gradiš i da sadiš.

¹¹ Poslije mi dođe rijeè Gospodnja govoreæi: šta vidiš, Jeremija? I rekoh: vidim prut bade-mov.

¹² Tada mi reèe Gospod: dobro si vidio, jer æu nastati oko rijeèi svoje da je izvršim.

¹³ Opet mi dođe rijeè Gospodnja drugom govoreæi: šta vidiš? I rekoh: vidim lonac gdje vri, i prednja mu je strana prema sjeveru.

¹⁴ Tada mi reèe Gospod: sa sjevera æe navaliti zlo na sve stanovnike ove zemlje.

¹⁵ Jer, gle, ja æu sazvati sve porodice iz sjevernijeh carstava, veli Gospod, te æe doæi, i svaki æe metnuti svoj prijesto na vratima Jerusalimskim i oko svijeh zidova njegovijeh i oko svijeh gradova Judinijeh.

¹⁶ I izreæi æu im sud svoj za svu zloæu njihovu što me ostaviše, i kadiše drugim bogovima, i klanjaše se djelu ruku svojih.

¹⁷ Ti dakle opaši se i ustani i govori im sve što æu ti zapovjediti; ne boj ih se, da te ne bih satro pred njima.

¹⁸ Jer evo ja te postavljam danas kao tvrd grad i kao stup gvozdén i kao zidove mjedene svoj ovoj zemlji, carevima Judinijem i knezovima njegovijem i sveštenicima njegovijem i narodu zemaljskom.

¹⁹ Oni æe udariti na te, ali te neæe nadvladati, jer sam ja s tobom, veli Gospod, da te izbavljam.

2

¹ Opet mi dođe rijeè Gospodnja govoreæi:

² Idi i vièi Jerusalimu da èuje i govori: ovako veli Gospod: opominjem te se po milosti u

mladosti tvojoj i po ljubavi o vjeridbi tvojoj, kad iđاشة za mnom po pustinji, i po zemlji gdje se ne sije.

³ Izrailj bješe svetinja Gospodu i prvina od rodova njegovijeh; koji je jeđahu svi bijahu krivi, zlo dolažاشة na njih, veli Gospod.

⁴ Ėujte rijeè Gospodnju, dome Jakovljevi i sve porodice doma Izrailjeva.

⁵ Ovako veli Gospod: kaku nepravdu nađoše oci vaši u mene, te otstupiše od mene, i pristaše za ništavilom, i postaše ništavi?

⁶ I ne rekoše: gdje je Gospod koji nas je izveo iz zemlje Misirske, koji nas je vodio po pustinji, po zemlji pustoji i punoj propasti, po zemlji suhoj i gdje je sjen smrtni, po zemlji preko koje niko nije hodio i u kojoj niko nije živio?

⁷ I kad vas dovedoh u zemlju rodnu da jedete rod njezin i dobra njezina, došavši oskvrniste zemlju moju i od našljedstva mojega naèiniste gad.

⁸ Sveštenici ne rekoše: gdje je Gospod? I koji se bave zakonom ne poznaše me, i pastiri odustaše me, i proroci prorokovaše Valom i idoše za stvarima zaludnijem.

⁹ Zato æu se još preti s vama, veli Gospod, i sa sinovima sinova vaših preæu se.

¹⁰ Jer prođite ostrva Kitimska i vidite, i pošljite u Kidar, i razgledajte dobro, i vidite je li bilo tako što:

¹¹ Je li koji narod promijenio bogove, ako i nijesu bogovi? a moj narod promijeni slavu svoju na stvar zaludnu.

12 Èudite se tome, nebesa, i zgrozite se i upropastite se! veli Gospod.

13 Jer dva zla uèini moj narod: ostaviše mene, izvor žive vode, i iskopaše sebi studence, studence isprovaljivane, koji ne mogu da drže vode.

14 Je li Izrailj rob? je li rob u kuæi rođen? zašto posta grabež?

15 Rikaše na nj laviæi i dizaše glas svoj, i obratiše zemlju njegovu u pustoš; gradovi su mu popaljeni, te nema nikoga da živi u njima.

16 I sinovi Nofski i Tafneski opasoše ti tjeme.

17 Nijesi li to sam sebi uèinio ostaviv Gospoda Boga svojega kad te vođaše putem?

18 A sada što æe ti put Misirski da piješ vode Siorske? što li æe ti put Asirski da piješ vode iz rijeke?

19 Tvoja æe te zloæa pokarati i tvoje æe te odmetanje prekoriti. Poznaj dakle i vidi da je zlo i gorko što si ostavio Gospoda Boga svojega i što nema straha mojega u tebi, veli Gospod Gospod nad vojskama.

20 Jer davno izlomih jaram tvoj i raskidoh sveze tvoje, i ti reèe: neæu biti sluga; a na svaki visoki hum i pod svako zeleno drvo ideš da se kurvaš.

21 Ja te posadih lozu izabranu, sve sjeme istinito; pa kako mi se promijeni i izmetnu se odvoda od tuđe loze?

22 Da se izmiješ salitrom i uzmeš mnogo sapuna, opet æe se poznavati bezakonje tvoje preda mnom, veli Gospod Gospod.

23 Kako možeš reæi: nijesam se oskvrnio, nijesam išao za Valima? Pogledaj put svoj po

dolu; poznaj šta si uèinila, brza kamilo, koja ostavljaš znake na svojim putovima.

24 Kao divlja magarica, koja je navikla na pustinju i po želji duše svoje vuèe u se vjetar, kad navali, ko æe je vratiti? koji je traže neæe se umoriti, naæi æe je u mjesecu njezinu.

25 Èuvaj nogu svoju, da nije bosa, i grlo svoje, da ne žedni. Ali ti veliš: od toga nema ništa; ne, jer ljubim tuđe, i za njima æu iæi.

26 Kao što se lupež posrami kad se uhvati, tako æe se posramiti dom Izrailjev, oni, carevi njihovi, knezovi njihovi, i sveštenici njihovi i proroci njihovi,

27 Koji govore drvetu: ti si otac moj; i kamenu: ti si me rodio; jer mi okrenuše leđa a ne lice; a kad su u nevolji govore: ustani i izbavi nas.

28 A gdje su bogovi tvoji koje si naèinio sebi? neka ustanu, ako te mogu izbaviti kad si u nevolji, jer imaš, Juda, bogova koliko gradova.

29 Zašto hoæete da se pravdate sa mnom? vi ste se svi odmetnuli od mene, veli Gospod.

30 Uzalud bih sinove vaše, ne primiše nauke; maè vaš proždrije proroke vaše kao lav koji davi.

31 O rode! vidite rijeè Gospodnju; bijah li pustinja Izrailju ili mraèna zemlja? zašto govori moj narod: gospodari smo, neæemo više doæi k tebi?

32 Zaboravlja li djevojka svoj nakit i nevjesta ures svoj? a narod moj zaboravi me toliko dana da im nema broja.

33 Zašto govoriš da je dobar tvoj put tražeæi što ljubiš? pa si i nevaljale žene nauèio svojim

putovima.

³⁴ I jošte na skutovima tvojim nalazi se krv siromaha pravijeh; ne nalazim kopajuæi, nego je na svjema njima.

³⁵ A ti govoriš: nijesam kriv, gnjev se je njegov odvratio od mene. Evo ja æu se preti s tobom što govoriš: nijesam zgriješio.

³⁶ Zašto trèkaš tako mijenjajuæi svoj put? Posramiæeš se od Misirca kako si se posramio od Asirca.

³⁷ Otiæi æeš i odatle s rukama nad glavom svojom, jer Gospod odbacuje uzdanice tvoje, i neæeš biti sreæan u njima.

3

¹ Govore: ako ko pusti ženu svoju, i ona otišavši od njega uda se za drugoga, hoæe li se onaj vratiti k njoj? Ne bi li se sasvijem oskvrnila ona zemlja? A ti si se kurvala s mnogim milosnicima; ali opet vrati se k meni, veli Gospod.

² Podigni oèi svoje k visinama, i pogledaj gdje se nijesi kurvala; na putovima si sjedjela èekajuæi ih kao Arapin u pustinji, i oskvrnila si zemlju kurvarstvom svojim i zloæom svojom.

³ Zato se ustaviše daždi, i ne bi poznoga dažda; ali u tebe bješe èelo žene kurve, i ne htje se stidjeti.

⁴ Hoæeš li otsele vikati k meni: oèe moj, ti si vođ mladosti moje?

⁵ Hoæe li se srditi jednako? hoæe li se gnjeviti dovijeka? Eto, govoriš, a èiniš zlo koliko god možeš.

⁶ Još mi reèe Gospod za vremena cara Josije: jesi li vidio što uèini odmetnica, Izrailj? kako odlazi na svako visoko brdo i pod svako zeleno drvo, i kurva se ondje.

⁷ I pošto uèini sve to, rekoh: vrati se k meni; ali se ne vrati; i to vidje nevjernica, sestra njezina, Juda.

⁸ I svidje mi se za sve to što uèini preljubu odmetnica Izrailj da je pustim i dam joj knjigu rasmusnu; ali se ne poboja nevjernica sestra joj Juda, nego otide, te se i ona prokurva.

⁹ I sramotnijem kurvanjem svojim oskvrni zemlju, jer èinjaše preljubu s kamenom i s drvetom.

¹⁰ I kod svega toga ne vrati se k meni nevjernica sestra joj Juda svijem srcem svojim, nego lažno, govori Gospod.

¹¹ Zato mi reèe Gospod: odmetnica Izrailj opravda se više nego nevjernica Juda.

¹² Idi i vièi ove rijeèi k sjeveru, i reci: vrati se, odmetnice Izrailju, veli Gospod, i neæu pustiti da padne gnjev moj na vas, jer sam milostiv, veli Gospod, neæu se gnjeviti dovijeka.

¹³ Samo poznaj bezakonje svoje, da si se odmetnula Gospodu Bogu svojemu, ti si tumarala k tuđima pod svako drvo zeleno, i nijeste slušali glasa mojega, veli Gospod.

¹⁴ Obratite se, sinovi odmetnici, veli Gospod, jer sam ja muž vaš, i uzeæu vas, jednoga iz grada i dva iz porodice, i odvešæu vas u Sion.

¹⁵ I daæu vam pastire po srcu svojemu, koji æe vas pasti znanjem i razumom.

¹⁶ I kad se umnožite i narodite u zemlji, onda

se, veli Gospod, neæe više govoriti: kovèeg zavjeta Gospodnjega; niti æe im dolaziti na um niti æe ga pominjati, niti æe hoditi k njemu, niti æe ga više opravljati.

¹⁷ U to æe se vrijeme Jerusalim zvati prijesto Gospodnji, i svi æe se narodi sabrati u nj, k imenu Gospodnjemu u Jerusalimu, i neæe više iæi po misli srca svojega zloga.

¹⁸ U to æe vrijeme dom Judin iæi s domom Izrailjevijem, i doæi æe zajedno iz zemlje sjeverne u zemlju koju dadoh u našljedstvo ocima vašim.

¹⁹ Ali ja rekoh: kako bih te postavio meðu sinove i dao ti zemlju željenu, krasno našljedstvo mnoštva naroda? I rekoh: ti æeš me zvati: oèe moj; i neæeš se odvratiti od mene.

²⁰ Doista kao što žena iznevjeri druga svojega, tako iznevjeriste mene, dome Izrailjev, veli Gospod.

²¹ Glas po visokim mjestima neka se èuje, plaè, molbe sinova Izrailjevijeh, jer prevratiše put svoj, zaboraviše Gospoda Boga svojega.

²² Vratite se, sinovi odmetnici, i iscijelæu odmete vaše. Evo, mi idemo k tebi, jer si ti Gospod Bog naš.

²³ Doista, zaludu su humovi, mnoštvo gora; doista, u Gospodu je Bogu našem spasenje Izrailjevo.

²⁴ Jer ta sramota proždrije trud otaca naših od djetinjstva našega, ovce njihove i goveda njihova, sinove njihove i kæeri njihove.

²⁵ Ležimo u sramoti svojoj, i pokriva nas rug naš; jer Gospodu Bogu svojemu griješismo mi

i oci naši od djetinjstva svojega do danas, i ne slušasmo glasa Gospoda Boga svojega.

4

¹ Ako æeš se vratiti, Izrailju, veli Gospod, k meni se vrati, i ako ukloniš gadove svoje ispred mene, neæeš se skitati.

² I kleæeš se istinito, vjerno i pravo: tako da je živ Gospod. I narodi æe se blagosiljati njim, i njim æe se hvaliti.

³ Jer ovako veli Gospod Judejcima i Jerusalimljanima: orite sebi krèevinu, i ne sijte u trnje.

⁴ Obrežite se Gospodu, i skinite okrajak sa srca svojega, Judejci i Jerusalimljani, da ne izide jarost moja kao oganj i razgori se da ne bude nikoga ko bi ugasio za zla djela vaša.

⁵ Objavite u Judeji i oglasite u Jerusalmu i recite: trubite u trubu po zemlji; vièite, sazovite narod i recite: skupite se, i uđimo u tvrde gradove.

⁶ Podignite zastavu prema Sionu, bježite i ne stajte, jer æu dovesti zlo od sjevera i pogibao veliku.

⁷ Izlazi lav iz èeste svoje i koji zatire narode krenuvši se ide s mjesta svojega da obrati zemlju tvoju u pustoš, gradovi tvoji da se raskopaju da ne bude nikoga u njima.

⁸ Zato pripašite kostrijet, plaèite i ridajte, jer se žestoki gnjev Gospodnji nije odvratio od nas.

⁹ I tada æe, veli Gospod, nestati srca caru i srca knezovima, i sveštenici æe se udiviti i proroci æe se zaèuditi.

10 I rekoh: ah Gospode Gospode! baš si prevario ovaj narod i Jerusalim govoreæi: imaæete mir, a maè doðe do duše.

11 U to æe se vrijeme kazati ovome narodu i Jerusalimu: vjetar vruæ s visokih mjesta u pustinji duva ka kæeri naroda mojega, ne da provije ni proèisti.

12 Vjetar jaèi od tjih doæi æe mi; i ja æu im sada izreæi sud.

13 Gle, kao oblak podiže se, i kola su mu kao vihor, konji su mu brži od orlova. Teško nama! propadosmo.

14 Umij srce svoje oda zla, Jerusalime, da bi se izbavio; dokle æe stajati u tebi misli tvoje ništave?

15 Jer glas javlja od Dana, i oglašuje zlo od gore Jefremove.

16 Kazujte narodima; evo oglašujte za Jerusalim da idu stražari iz daljne zemlje, i puštaju glas svoj na gradove Judine.

17 Kao èuvari poljski staæe oko njega, jer se odmetnu od mene, veli Gospod.

18 Put tvoj i djela tvoja to ti uèiniše; to je od zla tvojega da je gorko i da ti dopire do srca.

19 Jaoh utroba, jaoh utroba! boli me u srcu; srce mi bije; ne mogu muèati; jer glas trubni èuješ, dušo moja, viku ubojnu.

20 Pogibao na pogibao oglašuje se; jer se pustoši sva zemlja, najedanput æe se opustošiti moji šatori, zavjesi moji zaèas.

21 Dokle æu gledati zastavu? slušati glas trubni?

22 Jer je narod moj bezuman, ne poznaje me,

ludi su sinovi i bez razuma, mudri su da zlo èine, a dobro èiniti ne umiju.

²³ Pogledah na zemlju, a gle bez oblièja je i pusta; i na nebo, a svjetlosti njegove nema.

²⁴ Pogledah na gore, a gle, tresu se i svi humovi drmaju se.

²⁵ Pogledah, a gle, nema èovjeka, i sve ptice nebeske odletjele.

²⁶ Pogledah, a gle, Karmil je pustinja i svi gradovi njegovi oboreni od Gospoda, od žestokoga gnjeva njegova.

²⁷ Jer ovako govori Gospod: sva æe zemlja opustjeti; ali neæu sasvijem zatrti.

²⁸ Zato æe tužiti zemlja, i nebo æe gore potamnjeti, jer rekoh, namislih, i neæu se raskajati, niti æu udariti natrag.

²⁹ Od vike konjika i strijelaca pobjeæi æe svi gradovi, otiæi æe u guste šume i na stijene æe se popeti; svi æe gradovi biti ostavljeni i niko neæe u njima živjeti.

³⁰ A ti, opustošena, šta æeš èiniti? Ako se i oblaèiš u skerlet, ako se i kitiš nakitom zlatnijem, i mažeš lice svoje, zaludu se krasiš, preziru te milosnici, traže dušu tvoju.

³¹ Jer èujem glas kao porodiljin, cviljenje kao žene koja se prvi put porađa, glas kæeri Sionske, koja rida, pruža ruke svoje govoreæi: teško meni! jer mi nestaje duše od ubilaca.

5

¹ Pročite po ulicama Jerusalimskim, i vidite sada i razberite i potražite po ulicama njegovi-

jem, hoæete li naæi èovjeka, ima li ko da èini što je pravo i da traži istinu, pa æu oprostiti.

² Ako i govore: tako da je živ Gospod! opet se krivo kunu.

³ Gospode! ne gledaju li oèi tvoje na istinu! Biješ ih, ali ih ne boli; satireš ih, ali neæe da prime nauke, tvrðe im je lice od kamena, neæe da se obrate.

⁴ I ja rekoh: siromasi su, ludo rade, jer ne znaju puta Gospodnjega, zakona Boga svojega.

⁵ Idem k vlastelima, i njima æu govoriti, jer oni znaju put Gospodnji, zakon Boga svojega; ali i oni izlomiše jaram, pokidaše sveze.

⁶ Zato æe ih pobiti lav iz šume, vuk æe ih veèernji potrti, ris æe vrebati kod gradova njihovijeh, ko god izide iz njih biæe rastrgnut, jer je mnogo grijeha njihovijeh i silni su odmeti njihovi.

⁷ Kako æu ti oprostiti to? Sinovi tvoji ostaviše mene, i kunu se onima koji nijesu bogovi. Kako ih nasitih, stadoše èiniti preljubu, i u kuæu kurvinu stjeèu se gomilom.

⁸ Jutrom su kad ustaju kao tovni konji, svaki rže za ženom bližnjega svojega.

⁹ Zato li neæu pohoditi? veli Gospod, i duša moja neæe li se osvetiti takom narodu?

¹⁰ Izidite mu na zidove i razvalite, ali nemojte sasvijem zatrti, skinite mu prijevornice, jer nijesu Gospodnje.

¹¹ Jer me sasvijem iznevjeri dom Izrailjev i dom Judin, veli Gospod.

¹² Udariše u bah Gospodu i rekoše: nije tako, neæe nas zlo zadesiti, i neæemo vidjeti maèa ni

gladi.

¹³ A ti proroci otiaēi æe u vjetar, i rijeēi nema u njima, njima æe biti tako.

¹⁴ Zato ovako veli Gospod Gospod nad vojskama: kad tako govorite, evo ja æu uēiniti da rijeēi moje u ustima tvojim budu kao oganj, a ovaj narod drva, te æe ih spaliti.

¹⁵ Gle, ja æu dovesti na vas narod iz daleka, dome Izrailjev, veli Gospod, narod jak, narod star, narod kojem jezika neæeš znati niti æeš razumjeti što govori;

¹⁶ Kojemu je tul kao grob otvoren, svi su jaki.

¹⁷ I poješæe ljetinu tvoju i hljeb tvoj, što sinovi tvoji i kæeri tvoje šæahu jesti, poješæe ovce tvoje i goveda tvoja, poješæe vinovu lozu tvoju i smokve tvoje, i maēm æe zatrti tvrde gradove tvoje u koje se uzdaš.

¹⁸ Ali ni tada, veli Gospod, neæu vas sasvijem zatrti.

¹⁹ Jer kad reēete: zašto nam èini Gospod Bog naš sve ovo? tada im reci: kako ostaviste mene i služiste tuđim bogovima u zemlji svojoj, tako æete služiti tuđincima u zemlji koja nije vaša.

²⁰ Javite ovo u domu Jakovljevu, i oglasite u Judi, govoreæi:

²¹ Èujte ovo, ludi i bezumni narode, koji imate oēi a ne vidite, koji imate uši a ne èujete.

²² Mene li se neæete bojati? veli Gospod; od mene li neæete drktati? koji postavih pijesak moru za među vjeènom naredbom, i neæe prijeæi preko nje; ako mu i ustaju vali, neæe nadjaèati, ako i buèe, neæe je prijeæi.

²³ Ali je u naroda ovoga srce uporno i nepokorno; odstupiše i otidoše.

²⁴ Niti rekoše u srcu svom: bojmo se Gospoda Boga svojega, koji nam daje dažd rani i pozni na vrijeme, i èuva nam nedjelje određene za žetvu.

²⁵ Bezakonja vaša odvraæaju to, i grijesi vaši odbijaju dobro od vas.

²⁶ Jer se nalaze u narodu mom bezbožnici, koji vrebaju kao ptièari kad se pritaje, meæu zamke da hvataju ljude.

²⁷ Kao krletka puna ptica tako su kuæ njihove pune prijevare; zato postaše veliki i obogatiše.

²⁸ Ugojiše se, sjaju se, mimoilaze zlo, ne èine pravde ni siroèetu, i opet im je dobro, i ne daju pravice ubogima.

²⁹ Zato li neæu pohoditi? veli Gospod, i duša moja neæe li se osvetiti takvom narodu?

³⁰ Èudo i strahota biva u zemlji.

³¹ Proroci prorokuju lažno, i sveštenici gospoduju preko njih, i narodu je mojemu to milo. A šta æete raditi na pošljedak?

6

¹ Skupite se iz Jerusalima, sinovi Venijaminovi, i u Tekuji zatrubite u trubu, i podignite znak ognjen nad Vet-Akeremom, jer se vidi zlo od sjevera i velika pogibao.

² Uèinih kæer Sionsku da je kao lijepa i nježna djevojka.

³ K njoj æe doæi pastiri sa stadima svojim, razapeæe oko nje šatore, svaki æe opasti svoje mjesto.

4 Spremite rat na nju, ustanite da udarimo u podne. Teško nama, jer dan naže, i sjenke večernje oduljaše.

5 Ustanite da udarimo obnoæ i razvalimo dvorove njezine.

6 Jer ovako govori Gospod nad vojskama: sije-cite drva, i naèinite opkope prema Jerusalimu; to je grad koji treba pohoditi; koliki je god, nasilje je u njemu.

7 Kao što izvor toèi vodu svoju, tako on toèi zloæu svoju; nasilje i otimanje èuje se u njemu, preda mnogom su jednako bolovi i rane.

8 Popravi se, Jerusalime, da se ne otrgne duša moja od tebe, da te ne obratim u pustinju, u zemlju gdje se ne živi.

9 Ovako govori Gospod nad vojskama: ostatak æe se Izrailjev pabirèiti kao vinova loza. Turaj ruku svoju kao beraè u kotarice.

10 Kome æu govoriti i svjedoèiti da èuju? Gle, uho im je neobrezano, te ne mogu èuti; gle, rijeè je Gospodnja njima potsmijeh, nije im mila.

11 Zato sam pun gnjeva Gospodnjega; iznemogoh ustežuæi ga; prosuæu ga na djecu po ulicama i na sabrane mladiæe, i èovjek i žena uhvatiaæe se, i stari i vremeniti.

12 I kuæe æe njihove pripasti drugima, i njive i žene, kad mahnem rukom svojom na stanovnike ove zemlje, veli Gospod.

13 Jer od maloga do velikoga svi se dadoše na lakomstvo, i prorok i sveštenik, svi su varalice.

14 I lijeèe rane kæeri naroda mojega ovlaš, govoreæi: mir, mir; a mira nema.

15 Eda li se postidješe što èiniše gad? Niti

se postidješe niti znaju za stid; zato æe popadati meðu onima koji padaju; kad ih pohodim, popadaæe, veli Gospod.

¹⁶ Gospod reèe ovako: stanite na putovima i pogledajte, i pitajte za stare staze, koji je put dobar, pa idite po njemu, i naæi æete mir duši svojoj. A oni rekoše: neæemo da idemo.

¹⁷ I postavih vam stražare govoreæi: pazite na glas trubni. A oni rekoše: neæemo da pazimo.

¹⁸ Zato èujte, narodi, i poznaj, zbore, što je meðu njima.

¹⁹ Èuj, zemljo! evo ja æu pustiti zlo na ovaj narod, plod misli njihovijeh, jer ne paze na moje rijeèi, i odbaciše zakon moj.

²⁰ Što æe mi tamjan, što dolazi iz Save, i dobri cimet iz daleke zemlje? Žrtve vaše paljenice nijesu mi ugodne, niti su mi prinosi vaši mili.

²¹ Zato ovako govori Gospod: evo ja æu metnuti ovom narodu smetnje, o koje æe se spotaæi i ocevi i sinovi, susjed i prijatelj mu, i poginuæe.

²² Ovako govori Gospod: evo narod æe doæi iz zemlje sjeverne, i velik æe narod ustati od krajeva zemaljskih.

²³ Luk i koplje nosiæe, žestoki æe biti i nemilostivi, glas æe im buèati kao more, i jahaæe na konjma, spremni kao junaci da se biju s tobom, kæeri Sionska.

²⁴ Kad èujemo glas o njemu, klonuæe nam ruke, tuga æe nas spopasti i bolovi kao porodilju.

²⁵ Ne izlazite u polje, i putem ne idite, jer je maè neprijatelj i strah unaokolo.

26 Kæeri naroda mojega, pripaši kostrijet i valjaj se u pepelu, žali kao za sinom jedincem i ridaj gorko, jer æe brzo doæi na nas zatiraè.

27 Postavih te da si stražara i grad narodu mom da doznaješ i izviđaš put njihov.

28 Svi su odmetnici nad odmetnicima, idu te opadaju, mjed su i gvožde, svi su pokvareni.

29 Izgorješe mjehovi, oganj sažeže olovo, uzalud se pretapa, jer se zla ne mogu odlueiti.

30 Oni æe se zvati srebro lažno, jer ih Gospod odbaci.

7

1 Rijeè koja dođe Jeremiji od Gospoda govoreæi:

2 Stani na vratima doma Gospodnjega, i oglasi ondje ovu rijeè, i reci: èujte rijeè Gospodnju, svi Judejci, koji ulazite na ova vrata da se poklonite Gospodu.

3 Ovako govori Gospod nad vojskama, Bog Izrailjev: popravite svoje putove i djela svoja, pa æu uèiniti da stanujete na ovom mjestu.

4 Ne uzdajte se u lažne rijeèi govoreæi: crkva Gospodnja, crkva Gospodnja, crkva Gospodnja ovo je.

5 Nego doista popravite svoje putove i djela svoja, i sudite pravo između èovjeka i bližnjega njegova.

6 Inostrancu, siroti i udovici ne èinite krivo, i krvi prave ne proljevajte na ovom mjestu, i ne idite za drugim bogovima na svoje zlo.

7 Tada æu uèiniti da stanujete od vijeka do vijeka na ovom mjestu, u zemlji koju sam dao ocima vašim.

8 Eto, vi se uzdate u rijeèi lažne, koje ne pomažu.

9 Kradete, ubijate i èinite preljubu, kunete se krivo, i kadite Valima, i idete za drugim bogovima, kojih ne znate;

10 Pa onda dohodite i stajete preda mnom u ovom domu, koji se zove mojim imenom, i govorite: izbavimo se, da èinite sve ove gadove.

11 Je li ovaj dom, koji se zove mojim imenom, u vašim oèima peæina hajduèka? Gle, i ja vidim, veli Gospod.

12 Nego idite sada na moje mjesto, koje je bilo u Silomu, gdje namjestih ime svoje ispoèetka, i vidite što sam mu uèinio za zloæu naroda svojega Izrailja.

13 Zato sada, što èinite sva ona djela, veli Gospod, i što vam govorim zarana jednako, a vi ne slušate, i kad vas zovem, a vi se ne odzivate,

14 Zato æu uèiniti tomu domu, koji se zove mojim imenom, u koji se vi uzdate, i ovomu mjestu, koje dadoh vama i ocima vašim, kao što sam uèinio Silomu.

15 I odbaciæu vas od lica svojega, kao što sam odbacio svu braæu vašu, sve sjeme Jefremovo.

16 Ti se dakle ne moli za taj narod, i ne podiži vike ni molbe za njih, i ne govori mi za njih; jer te neæu uslišiti.

17 Zar ne vidiš šta èine po gradovima Judinijem i po ulicama Jerusalimskim?

18 Sinovi kupe drva, a ocevi lože oganj, i žene

mijese tijesto, da peku kolaèe carici nebeskoj, i da ljevaju naljeve drugim bogovima, da bi mene dražili.

¹⁹ Mene li draže? govori Gospod; eda li ne sebe, na sramotu licu svojemu?

²⁰ Zato ovako govori Gospod Gospod: gle, gnjev moj i jarost moja izliæe se na ovo mjesto, na ljude i na stoku i na drveta poljska i na rod zemaljski, i raspaliæe se, i neæe se ugasiti.

²¹ Ovako veli Gospod nad vojskama Bog Izrailjev: žrtve svoje paljenice sastavite sa prinosima svojim, i jedite meso.

²² Jer ne govorih ocima vašim, niti im zapovjedih, kad ih izvedoh iz zemlje Misirske, za žrtve paljenice ni za prinose.

²³ Nego im ovo zapovjedih govoreæi: slušajte glas moj i biaæu vam Bog i vi æete mi biti narod, i idite svijem putovima koje vam zapovjedih, da bi vam dobro bilo.

²⁴ Ali ne poslušasæe, niti uha svojega prignuše, nego idoše po savjetima i mislima zloga srca svojega, i otidoše natrag a ne naprijed.

²⁵ Otkad izidoše oci vaši iz zemlje Misiriske do danas, slah k vama sve sluge svoje proroke svaki dan zarana i bez prestanka.

²⁶ Ali ne poslušasæe me, niti uha svojega prignuše, nego bijahu tvrdovrati i èiniše gore nego oci njihovi.

²⁷ Govoriæeš im sve ove rijeèi, ali te neæe poslušati; i zvaæeš ih, ali ti se neæe odazvati.

²⁸ Zato im reci: ovo je narod koji ne sluša glasa Gospoda Boga svojega, niti prima nauke; propade vjera i nesta je iz usta njihovijeh.

²⁹ Ostrizi kosu svoju i baci je, i zaridaj iza glasa na visokim mjestima, jer odbaci Gospod i ostavi rod, na koji se razgnjevi.

³⁰ Jer sinovi Judini uèiniše što je zlo preda mnom, govori Gospod, metnuše gadove svoje u dom koji se zove mojim imenom, da bi ga oskvrnili.

³¹ I sagradiše visine Tofetu, koji je u dolini sina Enomova, da sažižu sinove svoje i kæeri svoje ognjem, što nijesam zapovjedio niti mi je došlo na um.

³² Zato evo, idu dani, veli Gospod, kad se više neæe zvati Tofet ni dolina sina Enomova, nego dolina krvna, i pogrebavaæe se u Tofetu, jer neæe biti mjesta.

³³ I mrtva æe tjelesa naroda ovoga biti hrana pticama nebeskim i zvijerju zemaljskom, i neæe biti nikoga da ih plaši.

³⁴ I uèiniæu, te æe iz gradova Judinijeh i s ulica Jerusalimskih nestati glasa radosna i glasa vesela, glasa ženikova i glasa nevjestina; jer æe zemlja opustjeti.

8

¹ U to vrijeme, govori Gospod, izvadiæe se iz grobova kosti careva Judinijeh i kosti knezova njegovijeh i kosti sveštenieke i kosti proroèke, i kosti stanovnika Jerusalimskih;

² I razmetnuæe se prema suncu i mjesecu i svoj vojsci nebeskoj, koje ljubiše i kojima služiše i za kojima idoše i koje tražiše i kojima se klanjaše; neæe se pokupiti ni pogrepsti, nego æe biti gnoj po zemlji.

³ I voljeæe smrt nego život sav ostatak što ih ostane od ovoga roda zloga, što ih ostane po svijem mjestima kuda ih raždenem, govori Gospod nad vojskama.

⁴ Još im reci: ovako veli Gospod: ko padne, ne ustaje li? ko zađe, ne vraæa li se?

⁵ Zašto je zašao taj narod Jerusalimski zasvagda? Drže se prijevare, neæe da se obrate.

⁶ Pazio sam i slušao, ne govore pravo, nema nikoga da se kaje za zlo svoje, da reèe: što uèinih? Svaki je okrenuo svojim trkom, kao konj kad nagne u boj.

⁷ I roda pod nebom zna svoje vrijeme, grlica i ždrao i lasta paze na vrijeme kad dolaze; a narod moj ne zna suda Gospodnjega.

⁸ Kako govorite: mudri smo, i zakon je Gospodnji u nas? Doista, gle, laž uèini lažljiva pisaljka književnièka.

⁹ Mudarci se osramotiše, uplašiše se i uhvatiše se; eto, odbaciše rijeè Gospodnju, pa kaka im je mudrost?

¹⁰ Zato æu dati žene njihove drugima, njihve njihove onima koji æe ih naslijediti, jer od maloga do velikoga svi se dadoše na lakomstvo, i proroci i sveštenici, svi su varalice.

¹¹ Jer lijeèe rane kæeri naroda mojega ovlaš govoreæi: mir, mir; a mira nema.

¹² Eda li se postidješe što èiniše gad? Niti se postidješe niti znaju za stid; zato æe popadati meðu onima koji padaju; kad ih pohodim, popadaæe, veli Gospod.

¹³ Sasvijem æu ih istrijebiti, govori Gospod, nema grozda na lozi, ni smokve na drvetu, i lišæe

je opalo; i što sam im dao uzeæe im se.

¹⁴ Što stojimo? skupite se i uđimo u tvrde gradove, i ondje muèimo; jer nas je Gospod Bog naš umuèkao napojivši nas žuèi, jer zgriješismo Gospodu.

¹⁵ Èekasmo mir, ali nema dobra; i vrijeme da ozdravimo, a gle, strah.

¹⁶ Od Dana èu se frkanje konja njegovijeh, od rzanja pastuha njegovijeh sva se zemlja zatrese, dođoše i pojedošè zemlju i sve što bješe u njoj, gradove i koji življahu u njima.

¹⁷ Jer, evo, ja æu pustiti na vas zmiije, aspide, od kojih nema bajanja, te æe vas ujedati, govori Gospod.

¹⁸ Okrijepio bih se u žalosti, ali je srce u meni iznemoglo.

¹⁹ Eto vike kæeri naroda mojega iz daljne zemlje: zar Gospod nije u Sionu? car njegov zar nije u njemu? Zašto me razgnjeviše svojim likovima rezanijem, tuđim taštinama?

²⁰ Žetva je prošla, ljeto minulo, a mi se ne izbavismo.

²¹ Satrven sam što je kæi naroda mojega satrvena, u žalosti sam, èudo osvoji me.

²² Nema li balsama u Galadu? nema li ondje ljekara? zašto se dakle ne iscijeli kæi naroda mojega?

9

¹ O, da bi glava moja bila voda, a oèi moje izvori suzni! da plaèem danju i noæu za pobijenima kæeri naroda svojega.

² O, da mi je u pustinji stanak putnièki! da ostavim narod svoj i da otidem od njih, jer su svi preljuboèinci, zbor nevjernièki;

³ I zapinju jezik svoj kao luk da lažu, i osiliše na zemlji, ali ne za istinu, nego idu iz zla u zlo, niti znaju za me, govori Gospod.

⁴ Èuvajte se svaki prijatelja svojega i nijednome bratu ne vjerujte; jer svaki brat radi da potkine drugoga, i svaki prijatelj ide te opada.

⁵ I svaki vara prijatelja svojega i ne govori istine, uèe jezik svoj da govori laž, muèe se da èine zlo.

⁶ Stan ti je usred prijevare; radi prijevare neæe da znaju za me, govori Gospod.

⁷ Zato ovako govori Gospod nad vojskama: gle, pretopiæu ih, i okušaæu ih; jer što bih èinio radi kæeri naroda svojega?

⁸ Jezik im je strijela smrtna, govori prijevaru; ustima govore o miru s prijateljem svojim, a u srcu namještaju zasjedu.

⁹ Zato li ih neæu pohoditi? govori Gospod; duša moja neæe li se osvetiti takom narodu?

¹⁰ Za ovijem gorama udariæu u plaè i u ridanje, i za torovima u pustinji u naricanje; jer izgorješe da niko ne prolazi niti se èuje glas od stada, i ptice nebeske i stoka pobjegoše i otidoše.

¹¹ I obratiæu Jerusalem u gomilu, u stan zmajevski; i gradove Judine obratiæu u pustoš, da neæe niko onuda živjeti.

¹² Ko je mudar da bi razumio? i komu govoriše usta Gospodnja, da bi objavio zašto zemlja propade i izgorje kao pustinja da niko ne

prolazi?

¹³ Jer Gospod reèe: što ostaviše zakon moj, koji metnuh pred njih, i ne slušaše glasa mojega i ne hodiše za njim,

¹⁴ Nego hodiše za mislima srca svojega i za Valima, èemu ih nauèiše oci njihovi,

¹⁵ Zato ovako veli Gospod nad vojskama, Bog Izrailjev: evo ja æu nahraniti taj narod pelenom i napojiæu ih žuèi.

¹⁶ I rasijaæu ih meðu narode, kojih ne poznavашè ni oni ni oci njihovi; i puštaæu za njima maè dokle ih ne istrijebim.

¹⁷ Ovako veli Gospod nad vojskama: gledajte i zovite narikaèe neka doðu, i pošljite po vješte neka doðu,

¹⁸ I neka brže narièu za nama, da se rone suze od oèiju naših, i od vjeða naših da teèe voda.

¹⁹ Jer se glasno ridanje èu od Siona: kako propadosmo! posramismo se vrlo, jer se rastavljasmo sa zemljom, jer obaraju stanove naše.

²⁰ Zato, žene, èujte rijeè Gospodnju i neka primi uho vaše rijeè usta njegovijeh, i uèite kæeri svoje ridati i jedna drugu naricati.

²¹ Jer se pope smrt na prozore naše i uđe u dvorove naše da istrijebi djecu s ulica i mladiæe s putova.

²² Reci: ovako govori Gospod: i mrtva æe tjelesa ljudska ležati kao gnoj po njivi i kao rukoveti za žeteocem, kojih niko ne kupi.

²³ Ovako veli Gospod: mudri da se ne hvali mudrošæu svojom, ni jaki da se ne hvali snagom svojom, ni bogati da se ne hvali bogatstvom svojim.

24 Nego ko se hvali, neka se hvali tijekom što razumije i poznaje mene da sam ja Gospod koji èinim milost i sud i pravdu na zemlji, jer mi je to milo, govori Gospod.

25 Eto, idu dani, veli Gospod, kad æu pohoditi sve, obrezane i neobrezane,

26 Misirce i Judejce i Edomce i sinove Amonove i Moavce i sve koji se s kraja strigu, koji žive u pustinji; jer su svi ti narodi neobrezani, i sav je dom Izrailjev neobrezana srca.

10

1 Slušajte rijeè koju vam govori Gospod, dome Izrailjev.

2 Ovako veli Gospod: ne uèite se putu kojim idu narodi, i od znaka nebeskih ne plašite se, jer se od njih plaše narodi.

3 Jer su uredbe u naroda taština, jer sijeku drvo u šumi, djelo ruku umjetnièkih sjekinom;

4 Srebrom i zlatom ukrašuju ga, klinima i èekiaima utvrđuju ga da se ne pomièe;

5 Stoje pravo kao palme, ne govore; treba ih nositi, jer ne mogu iæi; ne boj ih se, jer ne mogu zla uèiniti, a ne mogu ni dobra uèiniti.

6 Niko nije kao ti, Gospode; velik si i veliko je ime tvoje u sili.

7 Ko se ne bi tebe bojao, care nad narodima! jer tebi to pripada; jer među svijem mudarcima u naroda i u svijem carstvima njihovijem nema takoga kakav si ti.

8 Nego su svi ljudi i bezumni, drvo je nauka o taštini.

⁹ Srebro kovano donosi se iz Tarsisa i zlato iz Ufaza, djelo umjetničko i ruku zlatarskih, odijelo im je od porfire i skerleta, sve je djelo umjetničko.

¹⁰ A Gospod je pravi Bog, Bog živi i car vjeèni, od njegove srdnje trese se zemlja, i gnjeva njegova ne mogu podnijeti narodi.

¹¹ Ovako im recite: bogova, koji nijesu naèinili neba ni zemlje, nestaðe sa zemlje i ispod neba.

¹² On je naèinio zemlju silom svojom, utvrdio vasiljenu mudrošæu svojom, i razumom svojim razastro nebesa;

¹³ On kad pusti glas svoj, buèe vode na nebesima, podiže paru s krajeva zemaljskih, pušta munje s daždem, i izvodi vjetar iz staja njegovijeh.

¹⁴ Svaki èovjek posta bezuman od znanja, svaki se zlatar osramoti likom rezanijem, jer su laž liveni likovi njegovi, i nema duha u njima.

¹⁵ Taština su, djelo prijevarno; kad ih pohodim, poginuæe.

¹⁶ Nije taki dio Jakovljevi, jer je tvorac svemu, i Izrailj mu je našljedstvo, ime mu je Gospod nad vojskama.

¹⁷ Pokupi iz zemlje trg svoj ti, koja sjediš u gradu.

¹⁸ Jer ovako veli Gospod: gle, ja æu izbaciti kao praæom stanovnike ove zemlje, i pritijesniæu ih da osjete.

¹⁹ Teško meni od muke moje, reæi æe; ljuta je rana moja; a ja rekoh: to je bol, treba da ga podnosim.

²⁰ Moj je šator opustošen i sva uža moja

pokidana, sinovi moji otidoše od mene i nema ih, nema više nikoga da razapne šator moj i digne zavjese moje.

²¹ Jer pastiri postaše bezumni i Gospoda ne tražiše; zato ne biše sreæni, i sve se stado njihovo rasprša.

²² Gle, ide glas i vreva velika iz sjeverne zemlje da obrati gradove Judine u pustoš, u stan zmajevski.

²³ Znam, Gospode, da put èovjeèji nije u njegovoj vlasti niti je èovjeku koji hodi u vlasti da upravlja koracima svojim.

²⁴ Karaj me, Gospode, ali s mjerom, ne u gnjevu svom, da me ne bi zatro.

²⁵ Izlij gnjev svoj na narode koji te ne poznaju, i na plemena koja ne prizivlju imena tvogega, jer proždriješe Jakova, proždriješe ga da ga nema, i naselje njegovo opustiše.

11

¹ Rijeè koja dođe Jeremiji od Gospoda govoreæi:

² Slušajte rijeèi ovoga zavjeta, i kazujte ljudima Judinijem i stanovnicima Jerusalimskim.

³ I reci im: ovako veli Gospod Bog Izrailjev: proklet da je ko ne posluša rijeèi ovoga zavjeta,

⁴ Koji zapovjedih ocima vašim kad ih izvedoh iz zemlje Misirske iz peæi gvozdene govoreæi: slušajte glas moj i tvorite ovo sve kako vam zapovijedam, pa æete mi biti narod i ja æu vam biti Bog,

⁵ Da bih ispunio zakletvu kojom se zakleh ocima vašim da æu im dati zemlju u kojoj teèe

mlijeko i med, kako se vidi danas. A ja odgovorih i rekoh: amin, Gospode.

⁶ Potom reèe mi Gospod: kazuj sve ove rijeèi po gradovima Judinijem i po ulicama Jerusalimskim govoreæi: slušajte rijeèi ovoga zavjeta, i izvršujte ih.

⁷ Jer tvrdo zasvjedoèavah ocima vašim otkad ih izvedoh iz zemlje Misirske do danas, zarana jednako govoreæi: slušajte glas moj.

⁸ Ali ne poslušашe i ne prignuše uha svojega, nego hodiše svaki za mislima zloga srca svojega; zato pustih na njih sve rijeèi ovoga zavjeta, koji zapovjedih da vrše a oni ne vršiše.

⁹ Tada mi reèe Gospod: buna je meðu ljudima Judinijem i stanovnicima Jerusalimskim.

¹⁰ Vratili su se na bezakonja starijih svojih, koji ne htješe slušati mojih rijeèi, i idu za drugim bogovima, te im služe; dom Izrailjev i dom Judin pokvariše zavjet moj, koji uèinih s ocima njihovijem.

¹¹ Zato ovako veli Gospod: evo, ja æu pustiti na njih zlo, iz kojega neæe moæi izaæi, i vapiaæe k meni, ali ih neæu uslišiti.

¹² Tada æe gradovi Judini i stanovnici Jerusalimski iaæi i vapiti k bogovima kojima kade, ali im neæe pomoæi u nevolji njihovoj.

¹³ Jer imaš bogova, Judo, koliko gradova, i koliko ima ulica u Jerusalimu, toliko podigoste oltara sramotnijeh, oltara, da kadite Valu.

¹⁴ Ti se dakle ne moli za taj narod, i ne podiži vike ni molbe za njih, jer ih neæu uslišiti kad zavapiju k meni u nevolji svojoj.

15 Što æe mili moj u domu mom, kad èini grdilo s mnogima, i sveto meso otide od tebe, i veseliš se kad zlo èiniš?

16 Gospod te nazva maslinom zelenom, lijepom radi dobroga roda; ali s hukom velikoga vjetra raspali oganj oko nje, i grane joj se polomiše.

17 Jer Gospod nad vojskama, koji te je posadio, izreèe zlo po te, za zloæu doma Izrailjeva i doma Judina, koju èiniše meðu sobom da bi me razgnjevili kadeæi Valu.

18 Gospod mi objavi, te znam; ti mi pokaza djela njihova.

19 A ja bijah kao jagnje i tele koje se vodi na klanje, jer ne znadijah da se dogovaraju na me: oborimo drvo s rodnom njegovijem, i istrijebimo ga iz zemlje živijeh, da mu se ime ne spominje više.

20 Ali, Gospode nad vojskama, sudijo pravedni, koji ispituješ bubrege i srce, daj da vidim osvetu tvoju na njima, jer tebi kazah parbu svoju.

21 Zato ovako veli Gospod za Anatoæane, koji traže dušu tvoju govoreæi: ne prorokuj u ime Gospodnje, da ne pogineš od naših ruku;

22 Zato ovako veli Gospod nad vojskama: evo, ja æu ih pohoditi; mladiæi æe njihovi izginuti od maèa, sinovi njihovi i kæeri njihove izginuæe od gladi.

23 I neæe biti od njih ostatka; jer æu pustiti zlo na Anatoæane kad ih pohodim.

12

1 Pravedan si, Gospode, ako bih se pravdao s tobom; ali æu progovoriti o sudovima tvojim.

Zašto je put bezbožnièki sreæan? zašto žive u miru svi koji èine nevjeru?

² Ti ih posadi, i oni se ukorijeniše, rastu i rod rađaju; ti si im blizu usta ali daleko od bubrega.

³ Ali, Gospode, ti me poznaješ, razgledaš me i okušao si srce moje kako je prema tebi; odvući ih kao ovce na klanje, i pripravi ih za dan kad æe se ubiti.

⁴ Dokle æe tužiti zemlja, i trava svega polja sahnuti sa zloæe onijeh koji žive u njoj? nesta sve stoke i ptica, jer govore: ne vidi kraja našega.

⁵ Kad si trèao s pješcima pa te umoriše, kako æeš se utrkivati s konjma? i kad ti je tako u zemlji mirnoj, u koju se uzdaš, šta æeš èiniti kad ustane Jordan?

⁶ Jer i braæa tvoja i dom oca tvojega, i oni te iznevjeriše, i oni vièu za tobom iza glasa. Ne vjeruj im, ako bi ti i prijateljski govorili.

⁷ Ostavih dom svoj, napustih našljedstvo svoje; što bijaše milo duši mojoj, dadoh ga u ruke neprijateljima njegovijem.

⁸ Našljedstvo moje posta mi kao lav u šumi, pušta glas svoj na mene, zato mi omrznu.

⁹ Našljedstvo moje posta mi ptica grabljiva; ptice, sletite se na nju, skupite se svi zvjerovi poljski, hodite da jedete.

¹⁰ Pastiri mnogi pokvariæe moj vinograd, potlaèiæe dio moj, mili dio moj obratiæe u golu pustoš.

¹¹ Obratiæe ga u pustoš, opustošen plakaæe preda mnom; sva æe ta zemlja opustjeti, jer niko ne uzima na um.

¹² Na sva visoka mjesta po pustinji doæi æe

zatiraèi; jer æe maè Gospodnji proždirati od jednoga kraja zemlje do drugoga, neæe biti mira nijednom tijelu.

¹³ Sijaæe pšenicu, a trnje æe žeti; muèiæe se, a koristi neæe imati, i stidjeæe se ljetine svoje, sa žestokoga gnjeva Gospodnjega.

¹⁴ Ovako govori Gospod za sve zle susjede moje, koji diraju našljedstvo što dadoh narodu svojemu Izrailju: evo, ja æu ih poèupati iz zemlje njihove, i dom Judin išèupaæu isred njih.

¹⁵ A kad ih išèupam, opet æu se smilovati na njih, i dovešæu opet svakoga njih na našljedstvo njegovo i svakoga u zemlju njegovu.

¹⁶ I ako dobro nauèe putove naroda mojega, da se zaklinju mojim imenom: tako da je živ Gospod! kao što su oni uèili moj narod da se kune Valom, tada æe se sazidati usred naroda mojega.

¹⁷ Ako li ne poslušaju, tada æu išèupati sasvijem taki narod i zatrti, govori Gospod.

13

¹ Ovako mi reèe Gospod: idi i kupi sebi pojas lanen i opaši se njim, a ne meæi ga u vodu.

² Tako kupih pojas po rijeèi Gospodnjoj, i opasah se njim.

³ Potom dođe mi opet rijeèe Gospodnja govoreæi:

⁴ Uzmi taj pojas što si kupio, što je oko tebe, pa se digni i idi na Efrat, i sakrij ga ondje u kaku rasjelinu kamenu.

⁵ I otidoh i sakrih ga kod Efrata, kako mi zapovjedi Gospod.

⁶ A poslije mnogo vremena reèe mi Gospod: ustani i idi na Efrat, i uzmi pojas koji ti zapovjedih da sakriješ ondje.

⁷ I otidoh na Efrat i otkopah i uzeh pojas s mjesta gdje ga bijah sakrio; a gle, pojas otruhnuo, i ne bješe ni za što.

⁸ Tada mi dođe rijeè Gospodnja govoreæi:

⁹ Ovako veli Gospod: tako æu uèiniti da otruhne ponos Judin i veliki ponos Jerusalimski,

¹⁰ Toga naroda nevaljaloga, što neæe da sluša mojih rijeèi, što hodi po mislima srca svojega i ide za drugim bogovima služeæi im i klanjajuæi im se; i biæe kao taj pojas, koji nije ni za što.

¹¹ Jer kako se pojas pripoji oko èovjeka, tako bijah pripojio oko sebe sav dom Izrailjev i sav dom Judin, veli Gospod, da bi bili moj narod na slavu i hvalu i diku; ali ne poslušashe.

¹² Zato im reci ovu rijeè: ovako veli Gospod Bog Izrailjev: svi se mjehovi pune vina. A oni æe reæi: zar ne znamo da se svi mjehovi pune vina?

¹³ Tada im reci: ovako veli Gospod: evo, ja æu napuniti pjanosti sve stanovnike ove zemlje i careve, koji sjede mjesto Davida na prijestolu njegovu, i sveštenike i proroke i sve stanovnike Jerusalimske.

¹⁴ I razbiæu ih jednoga o drugoga, i oceve i sinove, veli Gospod; neæu požaliti ni poštediti niti se smilovati, da ih ne potrem.

¹⁵ Slušajte i èujte, nemojte se ponositi, jer Gospod govori.

¹⁶ Dajte slavu Gospodu Bogu svojemu dok nije spustio mrak, dokle se nijesu spotakle noge vaše

po gorama mraènijem, da èekate svjetlost a on je obrati u sjen smrtni i pretvori u tamu.

17 Ako li ovo ne poslušate, duša æe moja plakati tajno radi oholosti vaše i roniti suze, suze æe teæi iz oka mojega, jer æe se zarobiti stado Gospodnje.

18 Reci caru i carici: dolje sjedite, jer æe se slavni vijenac vaš skinuti s vaše glave.

19 Gradovi južni zatvoriæe se i neæe biti nikoga da ih otvori, odvešæe se Juda u ropstvo, sasvijem æe se odvesti u ropstvo.

20 Podignite oèi svoje i vidite one što idu od sjevera. Gdje je stado što ti je predano, stado slave tvoje?

21 Šta æeš reæi kad te pohodi? Jer si ih ti nauèio da budu knezovi nad tobom. Neæe li te spopasti bolovi kao ženu kad se poraða?

22 Ako li reèeš u srcu svom: zašto me to zadesi? za mnoštvo bezakonja tvojega uzgrnuæe se skuti tvoji i obuæa ti se skinuti.

23 Može li Etiopljanin promijeniti kožu svoju ili ris šare svoje? možete li vi èiniti dobro nauèivši se èiniti zlo?

24 Zato æu ih razmetnuti kao što razmeæe pljevu vjetar iz pustinje.

25 To je dio tvoj i obrok tvoj od mene, govori Gospod, zato što si me zaboravio i pouzdao se u laž.

26 Zato æu ti ja uzgrnuti skute na lice da se vidi sramota tvoja.

27 Preljube tvoje, rzanje tvoje, sramotna kurvarstva tvoja po humovima, po poljima, gadove tvoje vidio sam; teško tebi, Jerusalime! zar se

neæeš oèistiti? dokle još?

14

¹ Rijeè Gospodnja koja doæe Jeremiji o suši.

² Juda tuæi, i vrata su mu æalosna; leæe na zemlji u crno zaviti; vika iz Jerusalima podiæe se.

³ Najveæi izmeðu njih æalju najmanje na vodu; doævši na studence ne nalaze vode, vraæaju se s praznijem sudovima svojim, stide se i srame se i pokrivaju glavu svoju.

⁴ Zemlja je ispucala, jer ne bjeæe daæda na zemlji; zato se teæaci stide i pokrivaju glavu svoju.

⁵ I koæuta u polju ostavlja mlade svoje, jer nema trave.

⁶ I divlji magarci stojeæi na visovima vuku u se vjetar kao zmajevi, oèi im iæeiljeæe, jer nema trave.

⁷ Kad bezakonja naæa svjedoèe na nas, Gospode, uèini radi imena svojega; jer je mnogo odmeta naæih, tebi sagrijeæismo.

⁸ Nade Izrailjev! spasitelju njegov u nevolji! zaæto si kao tuæin u ovoj zemlji i kao putnik koji se uvrati da prenoæi?

⁹ Zaæto si kao umoran èovjek, kao junak, koji ne moæe izbaviti? Ta, ti si usred nas, Gospode, i ime je tvoje prizvano na nas; nemoj nas ostaviti.

¹⁰ Ovako govori Gospod za narod ovaj: milo im je da se skitaju, ne ustavljaju nogu svojih, zato nijesu mili Gospodu; sada æe se opomenuti bezakonja njihova i pohodiæe grijehe njihove.

¹¹ Potom reèe mi Gospod: ne moli se za taj narod da bi mu bilo dobro.

12 Ako æe i postiti, neæu uslišiti vike njihove; i ako æe prinijeti žrtve paljenice i dar, neæe mi to ugoditi, nego maèem i glaðu i pomorom pomoriæu ih.

13 Tada rekoh: oh, Gospode Gospode, evo, proroci im govore: neæete vidjeti maèa, i neæe biti gladi u vas, nego æu vam dati mir pouzdan na ovom mjestu.

14 A Gospod mi reèe: laž prorokuju ti proroci u moje ime, nijesam ih poslao, niti sam im zapovjedio, niti sam im govorio; lažne utvare i gatanje i ništavilo i prijevaru srca svojega oni vam prorokuju.

15 Zato ovako veli Gospod za proroke koji prorokuju u moje ime a ja ih nijesam poslao, i govore: neæe biti maèa ni gladi u ovoj zemlji: od maèa i gladi izginuæe ti proroci.

16 A narod ovaj kojemu oni prorokuju biæe povaljan po ulicama Jerusalimskim od gladi i maèa, i neæe biti nikoga da ih pogrebe, njih, žene njihove i sinove njihove i kæeri njihove; tako æu izliti na njih zloæu njihovu.

17 Reci im dakle ovu rijeè: neka oèi moje liju suze danju i noæu i neka ne prestaju, jer djevojka kæi mojega naroda satr se veoma, od udarca preljuta.

18 Ako izidem u polje, eto pobijenijeh maèem; ako uðem u grad, eto iznemoglijeh od gladi; jer i prorok i sveštenik otidoše u zemlju koje ne znaju.

19 Eda li si sasvijem odbacio Judu? eda li je omrzao duši tvojoj Sion? Zašto si nas udario

tako da nam nema lijeka? Èekasmo mir ali nema dobra; i vrijeme da ozdravimo, a gle, strah.

²⁰ Priznajemo, Gospode, zloæu svoju, bezakonje otaca svojih, zgriješili smo ti.

²¹ Nemoj nas odvræi radi imena svojega; nemoj naružiti prijestola slave svoje, opomeni se zavjeta svojega s nama, nemoj ga ukinuti.

²² Ima li meðu taštinama u naroda koji da daje dažd? ili nebesa daju li sitan dažd? Nijesi li ti to, Gospode Bože naš? Zato tebe èekamo, jer ti èiniš sve to.

15

¹ I reèe mi Gospod: da stane Mojsije i Samuilo preda me, ne bi se duša moja obratila k tome narodu; otjeraj ih ispred mene, i neka odlaze.

² I ako ti reku: kuda æemo iæi? tada im reci: ovako veli Gospod: ko je za smrt, na smrt; ko je za maè, pod maè; ko za glad, na glad; ko za ropstvo, u ropstvo.

³ I pustiaæu na njih èetvoro, govori Gospod: maè, da ih ubija, i pse, da ih razvlaèe, i ptice nebeske i zvijeri zemaljske, da ih jedu i istrijebe.

⁴ I daæu ih da se potucaju po svijem carstvima zemaljskim radi Manasije sina Jezekijina cara Judina za ono što je uèinio u Jerusalimu.

⁵ Jer ko bi se smilovao na tebe, Jerusalime? ko li bi te požalio? ko li bi došao da zapita kako ti je?

⁶ Ti si me ostavio, govori Gospod, otišao si natrag; zato æu mahnuti rukom svojom na te i pogubiaæu te; dosadi mi žaliti.

⁷ Zato æu ih izvijati vijaèom na vratima zemaljskim, uèiniaðu ih sirotima, potræu narod svoj, jer se ne vraæaju s putova svojih.

⁸ Više æe mi biti udovica njegovijeh nego pijeska morskoga, dovešæu im na majke momaèke zatiraèe u podne, i pustiaðu iznenada na njih smetnju i strahotu.

⁹ Iznemoæi æe koja je rodila sedmoro i ispustiaæe duðu, sunce æe joj zaæi još za dana, sramiaæe se i stidjeæe se, a ostatak æu njihov dati pod maè pred neprijateljima njihovijem, govori Gospod.

¹⁰ Teško meni, majko moja, što si me rodila da se sa mnom prepire i da se sa mnom svaða sva zemlja; ne davah u zajam niti mi davaše u zajam, i opet me svi proklinju.

¹¹ Gospod reèe: doista, ostatku æe tvojemu biti dobro, i braniæu te od neprijatelja, kad budeš u nevolji i u tjeskobi.

¹² Eda li æe gvoždèe slomiti gvoždèe sjeverno i mjed?

¹³ Imanje tvoje i blago tvoje daðu da se razgrabi bez cijene po svijem meðama tvojim, i to za sve grijehèe tvoje.

¹⁴ I odvešæu te s neprijateljima tvojim u zemlju koje ne poznaješ, jer se raspalio oganj od gnjeva mojega, i gorjeæe nad vama.

¹⁵ Ti znaš, Gospode, opomeni me se i pohodi me i osveti me od onijeh koji me gone; nemoj me zgrabiti dokle se ustežeš od gnjeva; znaj da podnosim rug tebe radi.

¹⁶ Kad se naðošèe rijeèi tvoje, pojedoh ih, i rijeèè

tvoja bi mi radost i veselje srcu mojemu, jer je ime tvoje prizvano na me, Gospode Bože nad vojskama.

¹⁷ Ne sjedim u vijeæu potsmjevaèkom niti se s njima veselim; sjedim sam radi ruke tvoje, jer si me napunio srdnje.

¹⁸ Zašto bol moj jednako traje? i zašto je rana moja smrtna, te neæe da se iscijeli? Hoæeš li mi biti kao varalica, kao voda nepostojana?

¹⁹ Zato ovako veli Gospod: ako se obratiš, ja æu te opet postaviti da stojiš preda mnom, ako odvojiš što je dragocjeno od rđavoga, biæeš kao usta moja; oni neka se obrate k tebi, a ti se ne obraæaj k njima.

²⁰ I uèiniæu da budeš tome narodu kao jak zid mjeden, i udaraæe na te, ali te neæe nadvladati; jer sam ja s tobom da te èuvam i izbavljam, govori Gospod.

²¹ I izbaviæu te iz ruku zlijeh ljudi, i iskupiæu te iz ruku nasilnièkih.

16

¹ Potom dođe mi rijeè Gospodnja govoreæi:

² Nemoj se ženiti, i da nemaš sinova ni kæeri na tom mjestu.

³ Jer ovako govori Gospod za sinove i kæeri što se rode na tom mjestu i za matere njihove koje ih rode, i za oce njihove koji ih rode u toj zemlji:

⁴ Ljutom æe smræu pomrijeti, neæe biti oplakani niti æe se pogrepsti, biæe gnoj po zemlji, i od maèa i od gladi izginuæe, i mrtva æe tjelesa njihova biti hrana pticama nebeskim i zvijerima zemaljskim.

⁵ Jer ovako govori Gospod: ne ulazi u kuæu u kojoj je žalost, i ne idi da plaèeš niti ih žali; jer sam uzeo mir svoj od toga naroda, govori Gospod, milost i žaljenje.

⁶ Pomrijeæe mali i veliki u ovoj zemlji, neæe biti pogrebjeni niti æe se oplakati, niti æe se ko rezati ni glave striæi za njima.

⁷ Neæe im se dati hljeba u žalosti da se potješe za mrtvijem, niti æe ih napojiti iz èaše radi utjehe za ocem ili za materom.

⁸ Tako ne ulazi u kuæu u kojoj je žalost da sjedeš s njima da jedeš i piješ.

⁹ Jer ovako veli Gospod nad vojskama Bog Izrailjev: evo, ja æu uèiniti da na ovom mjestu pred vašim oèima i za vaših dana ne bude glasa radosna ni glasa vesela, glasa ženikova ni glasa nevjestina.

¹⁰ A kad kažeš tome narodu sve ove rijeèi, ako ti reku: zašto izreèe Gospod sve to veliko zlo na nas? i kako je bezakonje naše ili kaki je grijeh naš, kojim zgriješimo Gospodu Bogu svojemu?

¹¹ Tada im reci: jer oci vaši ostaviše mene, govori Gospod, i idoše za drugim bogovima i služiše im i klanjaše im se, a mene ostaviše i zakona mojega ne držaše;

¹² A vi još gore èinite nego oci vaši, jer eto idete svaki po misli srca svojega zloga ne slušajuæi mene.

¹³ Zato æu vas izbaciti iz ove zemlje u zemlju koje ne poznaste ni vi ni oci vaši, i ondje æete služiti drugim bogovima dan i noæ dokle vam ne uèinim milost.

¹⁴ Zato, evo, idu dani, govori Gospod, kad se

neæe više govoriti: tako da je živ Gospod koji je izveo sinove Izrailjeve iz zemlje Misirske;

¹⁵ Nego: tako da je živ Gospod koji je izveo sinove Izrailjeve iz zemlje sjeverne i iz svijeh zemalja u koje ih bješe razagnao! Jer æu ih opet dovesti u zemlju njihovu koju sam dao ocima njihovijem.

¹⁶ Gle, ja æu poslati mnoge ribare, govori Gospod, da ih love, i poslije æu poslati mnoge lovce da ih love po svakoj gori i po svakom humu i po rasjelinama kamenijem.

¹⁷ Jer oèi moje paze na sve putove njihove, nijesu sakriveni od mene, niti je bezakonje njihovo zaklonjeno od mojih oèiju.

¹⁸ I platiaæu im prvo dvojinom za bezakonje njihovo i za grijeh njihov, što oskvrniše zemlju moju strvima gadova svojih, i našljedstvo moje napuniše gnusobama svojim.

¹⁹ Gospode, krjeposti moja i grade moj i utoèište moje u nevolji, k tebi æe doæi narodi od krajeva zemaljskih, i reæi æe: doista oci naši imaše laž, i taštinu i što nimalo ne pomaže.

²⁰ Eda li æe èovjek naèiniti sebi bogove, koji ipak nijesu bogovi?

²¹ Zato, evo, ja æu ih nauèiti sada, pokazaæu im ruku svoju i silu svoju, da poznadu da mi je ime Gospod.

17

¹ Grijeh je Judin zapisan gvozdenom pisaljkom i vrhom od dijamanta, urezan je na ploèi srca njihova i na rogovima oltara vaših,

² Da se sinovi njihovi sjeæaju oltara njihovijeh i lugova njihovijeh pod zelenijem drvetima, na visokim humovima.

³ Goro s poljem, daæu imanje tvoje, sve blago tvoje daæu da se razgrabi, visine tvoje, za grijeh po svijem meðama tvojim.

⁴ I ti æeš i koji su s tobom ostaviti našljedstvo svoje, koje sam ti dao, i uèiniæu da služiš neprijateljima svojim u zemlji koje ne poznaješ; jer ste raspalili oganj gnjeva mojega, koji æe gorjeti dovijeka.

⁵ Ovako veli Gospod: da je proklet èovjek koji se uzda u èovjeka i koji stavlja tijelo sebi za mišicu, a od Gospoda odstupa srce njegovo.

⁶ Jer æe biti kao vries u pustinji, koji ne osjeæa kad dođe dobro, nego stoji u pustinji, na suhim mjestima u zemlji slanoj i u kojoj se ne živi.

⁷ Blago èovjeku koji se uzda u Gospoda i kome je Gospod uzdanica.

⁸ Jer æe biti kao drvo usaðeno kraj vode i koje niz potok pušta žile svoje, koje ne osjeæa kad dođe pripeka, nego mu se list zeleni, i sušne godine ne brine se i ne prestaje raðati rod.

⁹ Srce je prijevarno više svega i opako; ko æe ga poznati?

¹⁰ Ja Gospod ispitujem srca i iskušavam bubrege, da bih dao svakome prema putovima njegovijem i po plodu djela njegovijeh.

¹¹ Kao što jarebica leži na jajima ali ne izleže, tako ko sabira bogatstvo ali s nepravdom, u polovini dana svojih ostaviæe ga i najposlije æe biti lud.

¹² Mjesto je svetinje naše prijesto slave, visoko

mjesto od poèetka.

¹³ Nade Izrailjev, Gospode! svi koji te ostavljaju neka se posrame; koji otstupaju od mene, neka se zapišu na zemlji, jer ostaviše izvor vode žive, Gospoda.

¹⁴ Iscijeli me, Gospode, i biæu iscijeljen; izbavi me, i biæu izbavljen, jer si ti hvala moja.

¹⁵ Gle, oni mi govore: gdje je rijeè Gospodnja? Neka dođe.

¹⁶ A ja se ne zatezah iæi za tobom kao pastir, i dana žalosnoga ne željeh, ti znaš; što je god izašlo iz usta mojih, pred tobom je.

¹⁷ Ne budi mi strah, ti si utoèište moje u zlu.

¹⁸ Neka se posrame koji me gone, a ja ne; neka se oni uplaše, a ja ne; pusti na njih zli dan, i dvostrukim polomom polomi ih.

¹⁹ Ovako mi reèe Gospod: idi, i stani na vrata sinova narodnijeh, na koja ulaze carevi Judini i na koja izlaze, i na svaka vrata Jerusalimska.

²⁰ I reci im: èujte rijeè Gospodnju, carevi Judini i svi Judejci i svi Jerusalimljani, koji ulazite na ova vrata.

²¹ Ovako veli Gospod: èuvajte se da ne nosite bremena u subotu i ne unosite na vrata Jerusalimska.

²² I ne iznosite bremena iz kuæa svojih u subotu, i nikakoga posla ne radite, nego svetite subotu, kao što sam zapovjedio ocima vašim.

²³ Ali ne poslušajte niti prignuše uha svojega, nego otvrdnuše vratom svojim da ne poslušaju i ne prime nauke.

²⁴ Ako me poslušate, govori Gospod, da ne nosite bremena na vrata ovoga grada u subotu,

nego svetite subotu ne radeæi u nju nikakoga posla,

²⁵ Tada æe ulaziti na vrata grada ovoga carevi i knezovi, koji sjede na prijestolu Davidovu, na kolima i na konjma, oni i knezovi njihovi, Judejci i Jerusallimljani, i stajaæe ovaj grad do vijeka.

²⁶ I dolaziæe iz gradova Judinijeh i iz okoline Jerusallimske, i iz zemlje Venijaminove, i iz ravnice i iz gora i s juga, i donosiæe žrtve paljenice i prinose s darom i kadom, i žrtve zahvalne donosiæe u dom Gospodnji.

²⁷ Ako li me ne poslušate da svetite subotu i ne nosite bremena ulazeæi na vrata Jerusallimska u subotu, onda æu raspaliti oganj na vratima njegovijem, koji æe upaliti dvorove Jerusallimske i neæe se ugasiti.

18

¹ Rijeè koja dođe Jeremiji od Gospoda govoreæi:

² Ustani, i siði u kuæu lonèarevu, i ondje æu ti kazati rijeèi svoje.

³ Tada siðoh u kuæu lonèarevu, i gle, on raðaše posao na svom kolu.

⁴ I pokvari se u ruci lonèaru sud koji graðaše od kala, pa naèini iznova od njega drugi sud, kako bijaše volja lonèaru da naèini.

⁵ Tada dođe mi rijeè Gospodnja govoreæi:

⁶ Ne mogu li èiniti od vas kao ovaj lonèar, dome Izrailjev? govori Gospod; gle, što je kao u ruci lonèarevoj, to ste vi u mojoj ruci, dome Izrailjev.

⁷ Kad bih rekao za narod i za carstvo da ga istrijebim i razorim i zatrem;

⁸ Ako se obrati narod oda zla, za koje bih rekao, i meni æe biti žao sa zla, koje mišljah da mu uèinim.

⁹ A kad bih rekao za narod i za carstvo da ga sazidam i nasadim;

¹⁰ Ako uèini što je zlo preda mnogom ne slušajuæi glasa mojega, i meni æe biti žao dobra koje rekoh da mu uèinim.

¹¹ Zato sada reci Judejcima i Jerusalimljanima govoreæi: ovako veli Gospod: evo spremam na vas zlo, i mislim misli na vas; vratite se dakle svaki sa svojega puta zloga, i popravite putove svoje i djela svoja.

¹² A oni rekoše: nema ništa od toga, nego æemo iæi za svojim mislima i èiniæemo svaki po misli srca svojega zloga.

¹³ Zato ovako govori Gospod: pitajte po narodima je li ko èuo tako što? grdilo veliko uèini djevojka Izrailjeva.

¹⁴ Ostavlja li snijeg Livanski sa stijene moja polja? ostavljaju li se vode studene, koje teku?

¹⁵ A narod moj mene zaboravi, kadi taštini, i spotièu se na svojim putovima, na starijem stazama, da hode stazama puta neporavnjena,

¹⁶ Da bih obratio zemlju njihovu u pustoš, na vjeènu sramotu, da se èudi ko god proðe preko nje i maše glavom svojom.

¹⁷ Kao ustokom razmetnuæu ih pred neprijateljem; leða a ne lice pokazaæu im u nevolji njihovoj.

¹⁸ A oni rekoše: hodite da smislimo što Jeremiji, jer neæe nestati zakona svešteniku ni svjeta mudarcu ni rijeèi proroku; hodite ubijmo

ga jezikom i ne pazimo na rijeèi njegove.

¹⁹ Pazi na me, Gospode, i èuj glas mojih protivnika.

²⁰ Eda li æe se zlo vratiti za dobro, kad mi kopaju jamu? Opomeni se da sam stajao pred tobom govoreæi za njihovo dobro, da bih odvratio gnjev tvoj od njih.

²¹ Zato predaj sinove njihove gladi i uèini da izginu od maèa, i žene njihove da budu sirote i udove, i muževi njihovi da se pogube, mladiae njihove da pobije maè u boju.

²² Neka se èuje vika iz kuæa njihovijeh, kad dovedeš na njih vojsku iznenada; jer iskopaše jamu da me uhvate, i zamke namjestiše nogama mojim.

²³ A ti, Gospode, znaš sve što su naumili meni da me ubiju, nemoj im oprostiti bezakonja ni grijeha njihova izbrisati ispred sebe; nego neka popadaju pred tobom, u gnjevu svom radi suprot njima.

19

¹ Ovako reèe Gospod: idi i kupi krèag zemljan u lonèara s nekoliko starješina narodnijeh i starješina svešteniekih.

² I otidi u dolinu sina Enomova što je pred vratima istoènijem, i ondje proglasi rijeèi koje æu ti kazati.

³ I reci: èujte rijeè Gospodnju, carevi Judini i stanovnici Jerusalmiski; ovako veli Gospod nad vojskama Bog Izrailjev: evo, ja æu pustiti zlo na to mjesto da æe zujati uši svakome ko ga èuje.

⁴ Jer me ostaviše i oskvrniše ovo mjesto kadeæi na njemu drugim bogovima, kojih ne znaše ni oni ni oci njihovi, ni carevi Judini, i napuniše to mjesto krvi prave.

⁵ I pogradiše visine Valu da sažižu sinove svoje ognjem na žrtve paljenice Valu, èega ne zapovjedih niti o tom govorih, niti mi na um dođe.

⁶ Zato, evo, ide vrijeme, veli Gospod, kad se ovo mjesto neæe više zvati Tofet, ni dolina sina Enomova, nego krvna dolina.

⁷ Jer æu uništiti savjet Judin i Jerusalimski na ovom mjestu, i uèiniæu da padnu od maèa pred neprijateljima svojim i od ruke onijeh koji traže dušu njihovu, i mrtva æu tjelesa njihova dati za hranu pticama nebeskim i zvijerima zemaljskim.

⁸ I obratiæu taj grad u pustoš i rug: ko god prođe mimo nj, èudiæe se i zviždaæe za sve muke njegove.

⁹ I uèiniæu da jedu meso od svojih sinova i meso od svojih kæeri, i svaki æe jesti meso od druga svojega u nevolji i tjeskobi kojom æe im dosađivati neprijatelji njihovi i koji traže dušu njihovu.

¹⁰ Potom razbij krèag pred ljudima koji æe iæi s tobom.

¹¹ I reci im: ovako veli Gospod nad vojskama: tako æu razbiti taj narod i taj grad kao što se razbije sud lonèarski, koji se ne može više opraviti, i u Tofetu æe se pogrebavati, jer neæe biti mjesta za pogrebavanje.

¹² Tako æu uèiniti tome mjestu, veli Gospod, i stanovnicima njegovijem i uèiniæu taj grad da

bude kao Tofet;

¹³ I kuæe Jerusalimske i kuæe careva Judinijeh biæe neèiste kao mjesto Tofet, sve kuæe, gdje na krovovima kadiše svoj vojsci nebeskoj i lijevaše naljeve drugim bogovima.

¹⁴ Potom se vrati Jeremija iz Tofeta kuda ga bješe poslao Gospod da prorokuje, i stade u trijemu doma Gospodnjega, i reèe svemu narodu:

¹⁵ Ovako veli Gospod nad vojskama Bog Izrailjev: evo, ja æu pustiti na taj grad i na sve gradove njegove sve zlo koje izrekoh za nj, jer otvrdnuše vratom svojim da ne slušaju rijeçi mojih.

20

¹ A Pashor sin Imirov sveštenik, koji bijaše starješina u domu Gospodnjem, èu Jeremiju gdje prorokuje te rijeçi.

² I udari Pashor proroka Jeremiju, i metnu ga u tamnicu na gornjim vratima Venijaminovijem uz dom Gospodnji.

³ A sutradan kad Pashor izvede Jeremiju iz tamnice, reèe mu Jeremija: Gospod ti nadje ime ne Pashor nego Magor-Misaviv.

⁴ Jer ovako veli Gospod: evo, ja æu pustiti na te strah, na te i na sve prijatelje tvoje, koji æe pasti od maèa neprijatelja svojih, i oèi æe tvoje vidjeti, i svega æu Judu dati u ruke caru Vavilonskom, koji æe ih odvesti u Vavilon, i pobieæe ih maèem.

⁵ I daæu sve bogatstvo toga grada i sav trud njegov i sve što ima dragocjeno, i sve blago careva Judinijeh daæu neprijateljima njihovijem u ruke, i razgrabiæe i uzeti i odnijeti u Vavilon.

⁶ I ti, Pashore, i svi koji žive u tvom domu otiaēi æete u ropstvo; i doæi æeš u Vavilon i ondje æeš umrijeti i ondje æeš biti pogreben ti i svi prijatelji tvoji, kojima si prorokovao lažno.

⁷ Nagovarao si me, Gospode, i dadoh se nagovoriti; bio si jaēi od mene i nadvladao si me; na potsmijeh sam svaki dan, svak mi se potsmijeva.

⁸ Jer otkad govorim, vapijem, radi nasilja i pustošenja viēem, jer mi je rijeē Gospodnja na porugu i na potsmijeh svaki dan.

⁹ I rekoh: neæu ga više pominjati, niti æu više govoriti u ime njegovo; ali bi u srcu mom kao oganj razgorio, zatvoren u kostima mojim, i umorih se zadržavajuæi ga, i ne mogoh više.

¹⁰ Jer èujem poruge od mnogih, strah otstvuda: prokažite da prokažemo; svi koji bijahu u miru sa mnom, vrebaju da posrnem: da ako se prevari, te æemo ga nadvladati i osvetiæemo mu se.

¹¹ Ali je Gospod sa mnom kao strašan junak; zato oni koji me gone spotaknuæe se i neæe nadvladati; posramiæe se vrlo; jer neæe biti sreæeni, sramota vjeēna neæe se zaboraviti.

¹² Zato, Gospode nad vojskama, koji kušaš pravednika, koji vidiš bubrege i srce, daj da vidim tvoju osvetu na njima, jer tebi kazah parbu svoju.

¹³ Pjevajte Gospodu, hvalite Gospoda, jer izbavi dušu siromahu iz ruke zlikovaēke.

¹⁴ Proklet da je dan u koji se rodih! dan, u koji me rodi mati moja, da nije blagosloven!

¹⁵ Proklet da je èovjek koji javi ocu mojemu i vrlo ga obradova govoreæi: rodi ti se sin.

¹⁶ I taj èovjek da bi bio kao gradovi koje Gospod zatr i ne bi mu žao! neka sluša viku ujutru i vrisku u podne,

¹⁷ Što me ne usmrti u utrobi materinoj da bi mi mati moja bila grob, i utroba njezina da bi ostala dovijeka trudna.

¹⁸ Zašto izidoh iz utrobe da vidim muku i žalost i da se svrše u sramoti dani moji?

21

¹ Rijeè koja dođe Jeremiji od Gospoda kad posla k njemu car Sedekija Pashora sina Melhijina i Sofoniju sina Masijina sveštenika, i poruèi:

² Upitaj Gospoda za nas, jer Navuhodonosor car Vavilonski zavojšti na nas; eda bi nam uèinio Gospod po svijem èudesima svojim, da otide od nas.

³ A Jeremija im reèe: ovako recite Sedekiji:

⁴ Ovako veli Gospod Bog Izrailjev: evo, ja æu okrenuti natrag oružje što je u vašim rukama, kojim se bijete s carem Vavilonskim i s Haldejcima koji su vas opkolili iza zidova, i skupiæu ih usred toga grada.

⁵ I ja æu vojevati na vas rukom podignutom i mišicom krjepkom i gnjevom i jarošæu i žestinom velikom.

⁶ I pobieæu stanovnike toga grada, i ljude i stoku; od pomora velikoga pomrijeæe.

⁷ A poslije, veli Gospod, daæu Sedekiju cara Judina i sluge njegove i narod, one koji ostanu u tom gradu od pomora, od maèa i od gladi, u ruke Navuhodonosoru caru Vavilonskom i u ruke neprijateljima njihovijem i u ruke onima

koji traže dušu njihovu, te æ ih pobiti maèem, neæe ih žaliti ni štedjeti niti æ se smilovati.

⁸ A narodu tome reci: ovako veli Gospod: evo ja stavljam pred vas put k životu i put k smrti.

⁹ Ko ostane u tom gradu, poginuæe od maèa ili od gladi ili od pomora; a ko izađe i preda se Haldejcima koji su vas opkolili, ostaæe živ, i duša æ mu biti mjesto plijena.

¹⁰ Jer okretah lice svoje tome gradu na zlo a ne na dobro, govori Gospod; u ruke caru Vavilonskom biæe predan, i on æ ga spaliti ognjem.

¹¹ A za dom cara Judina èujte rijeè Gospodnju:

¹² Dome Davidov, tako veli Gospod, sudite svako jutro, i kome se otime izbjavljajte ga iz ruku nasilnikovijeh da ne izađe kao oganj gnjev moj i razgori se da ga niko ne može ugasiti za zloæu djela vaših.

¹³ Evo me na tebe, koji sjediš u dolini, kao stijena u ravnici, govori Gospod, na vas, koji govorite: ko æ doæi na nas? i ko æe uæi u stanove naše?

¹⁴ Jer æu vas pokarati po plodu djela vaših, veli Gospod, i raspaliæu oganj u šumi njegovoj, koji æ proždrijeti sve što je oko njega.

22

¹ Ovako govori Gospod: siði u dom cara Judina, i reci ondje ovu rijeè,

² I kaži: slušaj rijeè Gospodnju, care Judin, koji sjediš na prijestolu Davidovu, ti i sluge tvoje i narod tvoj, koji ulazite na ova vrata.

³ Ovako veli Gospod: èinite sud i pravdu, i kome se otima izbavljajte ga iz ruku nasilnikovijeh, i ne èinite krivo inostrancu ni siroti ni udovici, i ne èinite im sile, i krvi prave ne proljevajte na ovom mjestu.

⁴ Jer ako doista uzradite ovo, ulaziæe na vrata ovoga doma carevi, koji sjede mjesto Davida na prijestolu njegovu, na kolima i na konjma, oni i sluge njihove i narod njihov.

⁵ Ako li ne poslušate ovijeh rijeèi, zaklinjem se sobom, veli Gospod, da æe opustjeti taj dom.

⁶ Jer ovako veli Gospod za dom cara Judina: ti si mi Galad i vrh Livanski, ali æu te obratiti u pustinju, u gradove u kojima se ne živi.

⁷ I spremiæu na tebe zatiraèe, svakoga s oružjem, i posjeæi æe tvoje krasne kedre i pobacati ih u oganj.

⁸ I mnogi æe narodi prolaziti mimo taj grad, i govoriæe jedan drugome: zašto uèini ovo Gospod od toga grada velikoga?

⁹ I reæi æe: jer ostaviše zavjet Gospoda Boga svojega i klanjaše se drugim bogovima i služiše im.

¹⁰ Ne plaèite za mrtvijem niti ga žalite; nego plaèite za onijem koji odlazi, jer se neæe više vratiti niti æe vidjeti svoje postojbine.

¹¹ Jer ovako govori Gospod o Salumu sinu Josije cara Judina, koji carovaše mjesto Josije oca svojega, koji otide iz ovoga mjesta: neæe se više vratiti.

¹² Nego æe umrijeti u mjestu kuda ga odvedoše u ropstvo, i neæe više vidjeti ove zemlje.

¹³ Teško onomu koji gradi svoju kuæu ne po

pravdi, i klijeti svoje ne po pravici, koji se služi bližnjim svojim ni za što i plate za trud njegov ne daje mu;

¹⁴ Koji govori: sagradiæu sebi veliku kuæu i prostrane klijeti; i razvaljuje sebi prozore, i oblaže kedrom i maže crvenilom.

¹⁵ Hoæeš li carovati kad se miješaš s kedrom? Otac tvoj nije li jeo i pio? kad èinjaše sud i pravdu, tada mu bijaše dobro.

¹⁶ Davaše pravicu siromahu i ubogome, i bijaše mu dobro; nije li to poznavati me? govori Gospod.

¹⁷ Ali oèi tvoje i srce tvoje idu samo za tvojim dobitkom i da proljevaš krv pravu i da èiniš nasilje i krivdu.

¹⁸ Zato ovako veli Gospod za Joakima sina Josije cara Judina: neæe naricati za njim: jaoh brate moj! ili: jaoh sestro! neæe naricati za njim: jaoh gospodaru! ili: jaoh slavo njegovu!

¹⁹ Pogrebom magareæim pogrepšæe se, izvuæi æe se i baciæe se iza vrata Jerusalimskih.

²⁰ Izidi na Livan i vièi, i na Vasanu pusti glas svoj, i vièi preko brodova, jer se satrše svi koji te ljube.

²¹ Govorih ti u sreæi tvojoj, a ti reèe: neæu da slušam; to je put tvoj od djetinjstva tvojega da ne slušaš glasa mojega.

²² Sve æe pastire tvoje odnijeti vjetar, i koji te ljubi otiaæi æe u ropstvo; tada æeš se posramiti i postidjeti za svu zloæu svoju.

²³ Ti sjediš na Livanu, gnijezdo viješ na kedrima, kako æeš biti ljupka, kad ti doðu muke i bolovi kao porodilji!

²⁴ Kako sam ja živ, veli Gospod, da bi Honija sin Joakima cara Judina bio prsten peèatni na desnoj ruci mojoj, i odande æu te otrgnuti.

²⁵ I daæu te u ruke onima koji traže dušu tvoju, i u ruke onima kojih se bojiš, u ruke Navuhodonosoru caru Vavilonskom i u ruke Haldejcima.

²⁶ I baciaæu tebe i mater tvoju koja te je rodila u zemlju tuđu, gdje se nijeste rodili, i ondje æete pomrijeti.

²⁷ A u zemlju u koju æete željeti da se vratite, neæete se vratiti u nju.

²⁸ Je li taj èovjek Honija ništav idol izlomljen? je li sud u kom nema miline? zašto biše istjerani, on i sjeme njegovo, i baèeni u zemlju, koje ne poznaju?

²⁹ O zemljo, zemljo, zemljo! èuj rijeè Gospod-nju.

³⁰ Ovako veli Gospod: zapišite da æe taj èovjek biti bez djece i da neæe biti sreæan do svoga vijeka; i niko neæe biti sreæan od sjemena njegova, koji bi sjedio na prijestolu Davidovu i još vladao Judom.

23

¹ Teško pastirima koji potiru i razmeæu stado paše moje! govori Gospod.

² Zato ovako veli Gospod Bog Izrailjev za pastire koji pasu narod moj: vi razmetnuste ovce moje i razagnaste ih, i ne obilaziste ih; evo, ja æu vas obiæi za zloæu djela vaših, govori Gospod.

³ I ostatak ovaca svojih ja æu skupiti iz svijeh zemalja, u koje ih razagnaħ, i vratiaæu ih u torove njihove, gdje æe se naploditi i umnožiti.

⁴ I postaviaæu im pastire, koji æe ih pasti, da se ne boje više i ne plaše i da ne pogine nijedna, govori Gospod.

⁵ Gle, idu dani, govori Gospod, u koje æu podignuti Davidu klicu pravednu, koja æe carovati i biti sreæna i èiniti sud i pravdu na zemlji.

⁶ U njegove dane spašæe se Juda, i Izrailj æe stanovati u miru, i ovo mu je ime kojim æe se zvati: Gospod pravda naša.

⁷ Zato, evo, idu dani, govori Gospod, u koje se neæe više govoriti: tako da je živ Gospod, koji je izveo sinove Izrailjeve iz zemlje Misirske;

⁸ Nego: tako da je živ Gospod, koji je izveo i doveo sjeme doma Izrailjeva iz sjeverne zemlje i iz svijeh zemalja, u koje ih bijah razagnao. I oni æe sjedjeti u svojoj zemlji.

⁹ Radi proroka puca srce u meni, trepeæu sve kosti moje, kao pijan sam i kao èovjek kojega je osvojilo vino, Gospoda radi i njegovijeh radi svetijeh rijeèi.

¹⁰ Jer je zemlja puna preljuboèinaca, i s kletava tuži zemlja, posušiše se paše u pustinji; trk je njihov zao i moæ njihova nepravda.

¹¹ Jer i prorok i sveštenik skvrne je, nalazim i u domu svom zloæu njihovu, govori Gospod.

¹² Zato æe put njihov biti kao klizavica po tami, gdje æe popuznuti i pasti; jer æu pustiti na njih zlo godine pohođenja njihova, govori Gospod.

13 U proroka Samarijskih vidio sam bezumlje, prorokovahu Valom, prelašæivahu narod moj Izrailja;

14 Ali u proroka Jerusalimskih vidim strahotu: èine preljubu i hode u laži, ukrjepljuju ruke zlikovcima da se niko ne vrati od svoje zloæe; svi su mi kao Sodom, i stanovnici njegovi kao Gomor.

15 Zato ovako veli Gospod nad vojskama o tijem prorocima: evo, ja æu ih nahraniti pelenom i napojiæu ih žuèi; jer od proroka Jerusalimskih izide oskvrnjenje po svoj zemlji.

16 Ovako veli Gospod nad vojskama: ne slušajte što govore proroci koji vam prorokuju; varaju vas, govore utvare svojega srca, ne iz usta Gospodnjih.

17 Jednako govore onima koji ne mare za me: Gospod je rekao: imaæete mir; i svakome koji ide po misli srca svojega govore: neæe doæi na vas zlo.

18 Jer ko je stajao u vijeæu Gospodnjem, i vidio ili èuo rijeè njegovu? ko je pazio na rijeè njegovu i èuo?

19 Evo, vihor Gospodnji, gnjev, iziæi æe vihor, koji ne prestaje, pašæe na glavu bezbožnicima.

20 Neæe se odvratiti gnjev Gospodnji dokle ne uèini i izvrši što je u srcu naumio; najposlije æete razumjeti to sasvijem.

21 Ne slah tijeh proroka, a oni trèaše; ne govorih im, a oni prorokovaše.

22 Da su stajali u mom vijeæu, tada bi kazivali moje rijeèi narodu mojemu, i odvraæali bi ih s puta njihova zloga i od zloæe djela njihovijeh.

²³ Jesam li ja Bog izbliza, govori Gospod, a nijesam Bog i izdaleka?

²⁴ Može li se ko sakriti na tajno mjesto da ga ja ne vidim? govori Gospod; ne ispunjam li ja nebo i zemlju? govori Gospod.

²⁵ Èujem što govore ti proroci koji u ime moje prorokuju laž govoreæi: snio sam, snio sam.

²⁶ Dokle æe to biti u srcu prorocima koji prorokuju laž, i prijevaru srca svojega prorokuju?

²⁷ Koji misle da æe uèiniti da narod moj zaboravi ime moje uza sne njihove, koje pripovijedaju jedan drugomu, kao što zaboraviše oci njihovi ime moje uz Vala.

²⁸ Prorok koji sni, neka pripovijeda san; a u koga je rijeè moja, neka govori rijeè moju istinito; šta æe pljeva sa pšenicom? govori Gospod.

²⁹ Nije li rijeè moja kao oganj, govori Gospod, i kao malj koji razbija kamen?

³⁰ Zato, evo me na te proroke, govori Gospod, koji kradu moje rijeèi jedan od drugoga.

³¹ Evo me na te proroke, veli Gospod, koji dižu jezik svoj i govore: on veli.

³² Evo me na one koji prorokuju lažne sne, veli Gospod, i pripovijedajuæi ih zavode narod moj lažima svojim i hitrinom svojom; a ja ih nijesam poslao niti sam im zapovjedio; i neæe ništa pomoæi tome narodu, govori Gospod.

³³ Ako te zapita ovaj narod ili koji prorok ili sveštenik govoreæi: kako je breme Gospodnje? tada im reci: kako breme? ostaviæu vas, govori Gospod.

³⁴ A proroka i sveštenika i narod koji reèe:

breme Gospodnje, ja æu pokarati toga èovjeka i dom njegov.

³⁵ Nego ovako govorite svaki bližnjemu svojemu i svaki bratu svojemu: šta odgovori Gospod? i: šta reèe Gospod?

³⁶ A bremena Gospodnjega ne pominjite više, jer æe svakome biti breme rijeèe njegova, jer izvræete rijeèi Boga živoga, Gospoda nad vojskama, Boga našega.

³⁷ Ovako reci proroku: šta ti odgovori Gospod? i: šta ti reèe Gospod?

³⁸ Ali kad kažete: breme Gospodnje, zato ovako veli Gospod: šta govorite tu rijeèe: breme Gospodnje, a ja slah k vama da vam kažu: ne govorite: breme Gospodnje,

³⁹ Zato evo me, ja æu vas zaboraviti sasvijem i odbaciæu od sebe vas i grad koji sam dao vama i ocima vašim.

⁴⁰ I navaliaæu na vas porugu vjeènu i sramotu vjeènu koja se neæe zaboraviti.

24

¹ Pokaza mi Gospod, i gle, dvije kotarice smokava namještene pred crkvom Gospodnjom, pošto Navuhodonosor car Vavilonski zarobi Jehoniju sina Joakimova cara Judina, i knezove Judine, i drvodjelje i kovaèe iz Jerusalema i odvede ih u Vavilon.

² U jednoj kotarici bijahu smokve vrlo dobre, kake bijahu rane smokve, a u drugoj kotarici bijahu vrlo rðave smokve, koje se ne mogahu jesti, tako bijahu rðave.

³ I reèe mi Gospod: šta vidiš, Jeremija? A ja rekoh: smokve, jedne dobre smokve, vrlo dobre, a druge rđave, vrlo rđave, koje se ne mogu jesti, tako su rđave.

⁴ I dođe mi rijeè Gospodnja govoreæi:

⁵ Ovako veli Gospod Bog Izrailjev: kake su te smokve dobre, tako æe mi biti dobra radi roblje Judino, koje odaslah iz ovoga mjesta u zemlju Haldejsku.

⁶ I obratiæu oèi svoje na njih dobra radi, i dovešæu ih opet u ovu zemlju, i sazidaæu ih i neæu ih razoriti, i nasadiæu ih i neæu ih poèupati.

⁷ Jer æu im dati srce da me poznadu da sam ja Gospod, i biæe mi narod i ja æu im biti Bog, jer æe se obratiti k meni svijem srcem svojim.

⁸ A kake su te rđave smokve da se ne mogu jesti, kako su rđave, takim æu, veli Gospod, uèiniti Sedekiju cara Judina i knezove njegove i ostatak Jerusalimljana koji ostaše u ovoj zemlji i koji žive u zemlji Misirskoj.

⁹ Uèiniæu da se potucaju po svijem carstvima zemaljskim na zlo, da budu sramota i prièa i rug i uklin po svijem mjestima, kuda ih raždenem.

¹⁰ I poslaæu na njih maè, glad i pomor, dokle se ne istrijebe sa zemlje, koju sam dao njima i ocima njihovijem.

25

¹ Rijeè koja dođe Jeremiji za sav narod Judin èetvrte godine Joakima sina Josijina cara Judina, a to je prva godina Navuhodonosora cara Vavilonskoga,

2 Koju reèe Jeremija prorok svemu narodu Judinu i svijem stanovnicima Jerusalimskim, govoreæi:

3 Od trinaeste godine Josije sina Amonova cara Judina do danas, za ove dvadeset i tri godine, dolazi mi rijeè Gospodnja i govorih vam zarana jednako, ali ne poslušaste.

4 I sla vam Gospod sve sluge svoje proroke zarana jednako, ali ne poslušaste, niti prignuste uha svojega da biste èuli.

5 I govorahu: vratite se svaki sa svojega puta zloga i od zloæe djela svojih, pa æete ostati u zemlji koju daje Gospod vama i ocima vašim od vijeka do vijeka.

6 I ne idite za drugim bogovima da im služite i da im se klanjate, i ne gnjevite me djelom ruku svojih, i neæu vam uèiniti zla.

7 Ali me ne poslušaste, govori Gospod, nego me gnjeviste djelom ruku svojih na svoje zlo.

8 Zato ovako veli Gospod nad vojskama: što ne poslušaste mojih rijeèi,

9 Evo, ja æu poslati po sve narode sjeverne, govori Gospod, i po Navuhodonosora cara Vavilonskoga slugu svojega, i dovešæu ih na tu zemlju i na stanovnike njezine, i na sve te narode okolne, koje æu zatrti, i uèiniæu da budu èudo i potsmijeh i pustoš vjeèna.

10 I uèiniæu da nestane meðu njima glasa radosna i glasa vesela, glasa ženikova i glasa nevjestina, lupe od žrvanja i svjetlosti od žiška.

11 I sva æe ta zemlja biti pustoš i èudo, i ti æe narodi služiti caru Vavilonskom sedamdeset godina.

12 A kad se navrší sedamdeset godina, onda æu pohoditi cara Vavilonskoga i onaj narod, govori Gospod, za bezakonje njihovo, i zemlju Haldejsku, i obratiæu je u pustoš vjeèenu.

13 I pustiæu na tu zemlju sve što sam govorio o njoj, sve što je napisano u ovoj knjizi, što prorokova Jeremija za sve narode.

14 Jer æe veliki narodi i silni carevi i njih pokoriti; tada æu im platiti po djelima njihovijem i po onom što su èinili rukama svojim.

15 Jer ovako mi reèe Gospod Bog Izrailjev: uzmi iz moje ruke èašu vina, ovoga gnjeva, i napoj iz nje sve narode ka kojima te ja pošljem,

16 Neka piju i smetu se i polude od oštrog maèa koji æu ja poslati meðu njih.

17 I uzeh èašu iz ruke Gospodu, i napojih sve te narode, ka kojima me posla Gospod:

18 Jerusalem i gradove Judine i careve njegove i knezove njegove, da budu pustoš i èudo i potsmijeh i uklin, kao što je danas,

19 Faraona cara Misirskoga i sluge njegove i knezove njegove i sav narod njegov,

20 I svu mješavinu, i sve careve zemlje Uza, sve careve zemlje Filistejske, i Askalon i Gazu i Akaron i ostatak od Azota,

21 Edomce i Moavce i sinove Amonove,

22 I sve careve Tirske i sve careve Sidonske i careve na ostrvima preko mora,

23 Dedana i Temu i Vuza, i sve koji se s kraja strigu,

24 I sve careve Arapske i sve careve od mješavine koji žive u pustinji,

²⁵ I sve careve Zimrijske, i sve careve Elamske, i sve careve Midske,

²⁶ I sve careve sjeverne, koji su blizu i koji su daleko, kako jednoga tako drugoga, i sva carstva zemaljska što su po zemlji; a car Sisaški piæe poslije njih.

²⁷ I reci im: ovako veli Gospod nad vojskama Bog Izrailjev: pijte i opijte se, i bljujte i padajte, da ne ustanete od maèa koji æu pustiti meðu vas.

²⁸ Ako li ne bi htjeli uzeti èaše iz ruke tvoje da piju, tada im reci: ovako veli Gospod nad vojskama: zaista æete piti.

²⁹ Jer evo poèinjem puštati zlo na grad koji se naziva mojim imenom, a vi li æete ostati bez kara? neæete ostati bez kara, jer æu dozvati maè na sve stanovnike zemaljske, govori Gospod nad vojskama.

³⁰ Ti dakle prorokuj im sve ove rijeèi i reci im: Gospod æe s visine riknuti, i iz stana svetinje svoje pustiaæ glas svoj, silno æe riknuti iz stana svojega, kao oni što gaze grožðe podignuæe viku na sve stanovnike zemaljske.

³¹ Proæi æe graja do kraja zemlje, jer raspru ima Gospod s narodima, sudi se sa svakim tijelom, bezbožnike æe dati pod maè, govori Gospod.

³² Ovako veli Gospod nad vojskama: evo, nevolja æe poæi od naroda do naroda, i velik æe se vihor podignuti od krajeva zemaljskih.

³³ I u onaj æe dan biti od kraja do kraja zemlje pobijeni od Gospoda, neæe biti oplakani, niti æe se pokupiti i pogrepsti, biæe gnoj po zemlji.

³⁴ Ridajte, pastiri, i vièite i valjajte se po

prahu, glavari stadu, jer se navršiše vaši dani da budete poklani, i da se razaspete, i pašæete kao skupocjen sud.

³⁵ I neæe biti utoèišta pastirima, ni izbavljenja glavarima od stada.

³⁶ Vikaæe pastiri i ridaæe glavari od stada, jer æe potrti Gospod pašu njihovu.

³⁷ I razvaliaæ se mirni torovi od æestokoga gnjeva Gospodnjega.

³⁸ Kao laviæ ostavio je šator svoj, jer æe zemlja njihova opustjeti od æestine nasilnikove i od ljutoga gnjeva njegova.

26

¹ U poèetku carovanja Joakima sina Josijina cara Judina doæe ova rijeè od Gospoda govoreæi:

² Ovako govori Gospod: stani u trijemu doma Gospodnjega, i govori svijem gradovima Judinjem, koji dolaze da se poklone u domu Gospodnjem, sve rijeèi koje ti zapovijedam da im kaæeš, ne izostavi ni rijeèi,

³ Ne bi li poslušali i vratili se svaki sa svoga zloga puta, da mi se saæali sa zla koje im mislim uèiniti za zloæu djela njihovijeh.

⁴ Reci im dakle: ovako veli Gospod: ako me ne poslušate da hodite u mom zakonu koji sam stavio pred vas,

⁵ Da slušate rijeèi sluga mojih proroka, koje vam šaljem, koje slah zarana jednako, ali ih ne poslušaste,

⁶ Uèiniæu s domom ovijem kao sa Silomom, i grad ovaj daæu u prokletstvo svijem narodima na zemlji.

⁷ A sveštenici i proroci i sav narod èuše Jeremiju gdje govori te rijeèi u domu Gospodnjem.

⁸ I kad Jeremija izgovori sve što mu Gospod zapovjedi da kaže svemu narodu, uhvatiše ga sveštenici i proroci i sav narod govoreæi: poginuæeš.

⁹ Zašto prorokova u ime Gospodnje govoreæi: ovaj æe dom biti kao Silom, i ovaj æe grad opustjeti da neæe u njemu niko živjeti? I skupi se sav narod na Jeremiju u dom Gospodnji.

¹⁰ A knezovi Judini èuvši to doðoše iz doma carskoga u dom Gospodnji, i sjedoše pred nova vrata Gospodnja.

¹¹ I rekoše sveštenici i proroci knezovima i svemu narodu govoreæi: ovaj je èovjek zaslužio smrt, jer prorokova protiv ovoga grada, kao što èuste svojim ušima.

¹² Tada progovori Jeremija svijem knezovima i svemu narodu govoreæi: Gospod me posla da prorokujem protiv ovoga doma i protiv ovoga grada sve što èuste.

¹³ Zato popravite putove svoje i djela svoja, i poslušajte rijeè Gospoda Boga svojega, i sažaliæe se Gospodu sa zla koje je izrekao za vas.

¹⁴ A ja, evo sam u vašim rukama, èinite od mene što mislite da je dobro i pravo.

¹⁵ Ali znajte zacijelo, ako me ubijete, krv pravu svaliæete na se i na ovaj grad i na stanovnike njegove, jer doista Gospod me posla k vama da govorim sve ove rijeèi da èujete.

¹⁶ Tada rekoše knezovi i sav narod svešenicima i prorocima: nije ovaj èovjek

zaslužio smrti, jer nam je govorio u ime Gospoda Boga našega.

17 I ustaše neki od starješina zemaljskih, i progovoriše svemu zboru narodnom i rekoše:

18 Mihej Morašæanin prorokova u vrijeme Jezekije cara Judina i govori svemu narodu Judinu i reèe: ovako veli Gospod nad vojskama: Sion æe se preorati kao njiva i grad æe Jerusolim biti gomila kamenja, i gora ovoga doma visoka šuma.

19 Je li ga zato ubio Jezekija car Judin i sav Juda? nije li se pobjao Gospoda i molio se Gospodu? i Gospodu se sažali radi zla koje bješe izrekao na njih; mi dakle èinimo veliko zlo dušama svojim.

20 I još bješe jedan koji prorokova u ime Gospodnje, Urija sin Semajin iz Kirijat-Jarima; on prorokova protiv ovoga grada i protiv ove zemlje isto onako kao Jeremija.

21 I kad èu car Joakim i sve vojvode njegove i svi knezovi rijeèi njegove, traži ga car da ga ubije; a Urija èuvši poboja se i pobježe i dođe u Misir.

22 A car Joakim posla neke u Misir, Elnatana sina Ahovorova i druge s njim.

23 I oni izvedoše Uriju iz Misira i dovedoše k caru Joakimu, i ubi ga maèem, i baci tijelo njegovo u groblje prostoga naroda.

24 Ali ruka Ahikama sina Safanova bi uz Jeremiju, te ga ne predaše u ruke narodu da ga pogube.

27

¹ U poèetku carovanja Joakima sina Josijina cara Judina dođe ova rijeè Jeremiji od Gospoda govoreæi:

² Ovako mi reèe Gospod: naèini sebi sveze i jaram, i metni sebi oko vrata.

³ Potom pošlji ih caru Edomskom i caru Moavskom i caru sinova Amonovijeh i caru Tirskom i caru Sidonskom, po poslanicima koji æe doæi u Jerusalem k Sedekiji caru Judinu.

⁴ I naruèi im neka reku svojim gospodarima: ovako veli Gospod nad vojskama Bog Izrailjev: ovako recite svojim gospodarima:

⁵ Ja sam stvorio zemlju i ljude i stoku, što je po zemlji, silom svojom velikom i mišicom svojom podignutom; i dajem je kome mi je drago.

⁶ I sada ja dadoh sve te zemlje u ruke Navuhodonosoru caru Vavilonskom sluzi svojemu, dadoh mu i zvijerje poljsko da mu služi.

⁷ I svi æe narodi služiti njemu i sinu njegovu i unuku njegovu dokle dođe vrijeme i njegovoj zemlji, i veliki narodi i silni carevi pokore ga.

⁸ A koji narod ili carstvo ne bi htio služiti Navuhodonosoru caru Vavilonskom, i ne bi htio saviti vrata svojega u jaram cara Vavilonskoga, taki æe narod pohoditi maèem i glađu i pomorom, govori Gospod, dokle ih ne istrijebim rukom njegovom.

⁹ Ne slušajte dakle proroka svojih ni vraèa svojih ni sanjaèa svojih ni gatara svojih ni bajaèa svojih, koji vam govore i vele: neæete služiti caru Vavilonskom.

¹⁰ Jer vam oni laž prorokuju, kako bih vas daleko odveo iz zemlje vaše i izagnao vas da izginete.

¹¹ A narod koji bi savio vrat svoj pod jaram cara Vavilonskoga i služio mu, ostaviæu ga na zemlji njegovoj, govori Gospod, da je radi i stanuje u njoj.

¹² I Sedekiji caru Judinu rekoh sve ovo govoreæi: savijte vrat svoj pod jaram cara Vavilonskoga i služite njemu i narodu njegovu, pa æete ostati živi.

¹³ Zašto da poginete ti i narod tvoj od maèa i od gladi i od pomora, kako reèe Gospod za narod koji ne bi služio caru Vavilonskom?

¹⁴ Ne slušajte dakle što govore proroci koji vam kažu i vele: neæete služiti caru Vavilonskom, jer vam oni prorokuju laž.

¹⁵ Jer ih ja nijesam poslao, govori Gospod, nego lažno prorokuju u moje ime, kako bih vas prognao da izginete i vi i proroci koji vam prorokuju.

¹⁶ I sveštenicima i svemu narodu govorih i rekoh: ovako veli Gospod: ne slušajte što govore vaši proroci koji vam prorokuju govoreæi: evo, posuðe doma Gospodnjega vratiæe se iz Vavilona skoro. Jer vam oni prorokuju laž.

¹⁷ Ne slušajte ih; služite caru Vavilonskom, i ostaæete živi; zašto taj grad da opusti?

¹⁸ Ako li su proroci i ako je rijeè Gospodnja u njih, neka mole Gospoda nad vojskama da sudovi što su ostali u domu Gospodnjem i u domu cara Judina i u Jerusalimu ne otidu u Vavilon.

¹⁹ Jer ovako veli Gospod nad vojskama za

stupove i za more i za podnožja i za druge sudove što su ostali u tom gradu,

²⁰ Kojih ne uze Navuhodonosor car Vavilonski kad odvede u ropstvo Jehoniju sina Joakimova cara Judina iz Jerusalima u Vavilon, i sve glavare Judine i Jerusalimske;

²¹ Jer ovako veli Gospod nad vojskama Bog Izrailjev za sudove što ostaše u domu Gospodnjem i u domu cara Judina u Jerusalimu:

²² U Vavilon æe se odnijeti i ondje æe biti do dana kad æu ih pohoditi, veli Gospod, kad æu ih donijeti i vratiti na ovo mjesto.

28

¹ A iste godine, u poèetku carovanja Sedekije cara Judina, èetvrte godine, petoga mjeseca, reèe mi Ananija sin Azorov, prorok iz Gavaona, u domu Gospodnjem pred sveštenicima i svijem narodom govoreæi:

² Ovako veli Gospod nad vojskama Bog Izrailjev: slomih jaram cara Vavilonskoga.

³ Do dvije godine ja æu vratiti na ovo mjesto sve sudove doma Gospodnjega, koje uze Navuhodonosor car Vavilonski odavde i odnese u Vavilon.

⁴ I Jehoniju sina Joakimova cara Judina i sve roblje Judino što otide u Vavilon, ja æu dovesti opet na ovo mjesto, govori Gospod, jer æu slomiti jaram cara Vavilonskoga.

⁵ Tada reèe Jeremija prorok Ananiji proroku pred sveštenicima i pred svijem narodom, koji stajaše u domu Gospodnjem,

⁶ Reèe Jeremija prorok: amin, da Gospod uèini tako, da Gospod ispuni tvoje rijeèi što si prorokovao da bi vratio sudove doma Gospodnjega i sve roblje iz Vavilona na ovo mjesto.

⁷ Ali èuj ovu rijeè koju æu ja kazati pred tobom i pred svijem narodom:

⁸ Proroci koji su bili prije mene i prije tebe od starine, oni prorokovaše mnogim zemljama i velikim carstvima rat i nevolju i pomor.

⁹ Prorok koji prorièe mir, kad se zbude rijeèi toga proroka, onda se poznaje taj prorok da ga je zaista poslao Gospod.

¹⁰ Tada Ananija prorok skide jaram s vrata Jeremiji proroku i slomi ga.

¹¹ I reèe Ananija pred svijem narodom govoreæi: ovako veli Gospod: ovako æu slomiti jaram Navuhodonosora cara Vavilonskoga do dvije godine s vrata svijeh naroda. I otide prorok Jeremija svojim putem.

¹² Ali doèe rijeèi Gospodnja Jeremiji, pošto slomi Ananija prorok jaram s vrata Jeremiji proroku, i reèe:

¹³ Idi i kaži Ananiji i reci: ovako veli Gospod: slomio si jaram drveni, ali naèini mjesto njega gvozdén jaram.

¹⁴ Jer ovako veli Gospod nad vojskama Bog Izrailjev: gvozdén æu jaram metnuti na vrat svijem tijekom narodima da služe Navuhodonosoru caru Vavilonskom, i služiaèe mu, dao sam mu i zvijerje poljsko.

¹⁵ Potóm reèe Jeremija prorok Ananiji proroku: èuj, Ananija; nije te poslao Gospod, a ti si uèinio da se narod ovaj pouzda u laž.

¹⁶ Zato ovako veli Gospod: evo, ja æu te skinuti sa zemlje, ove godine ti æeš umrijeti; jer si kazivao odmet od Gospoda.

¹⁷ I umrije prorok Ananija te godine sedmoga mjeseca.

29

¹ A ovo su rijeèi u poslanici koju posla prorok Jeremija iz Jerusalima k ostatku starješina zarobljenijeh i sveštenicima i prorocima i svemu narodu što ga preseli Navuhodonosor iz Jerusalima u Vavilon,

² Pošto otide iz Jerusalima car Jehonija i carica i dvorani i knezovi Judini i Jerusalimski, i drvodjelje i kovaèi,

³ Po Elasi sinu Safanovu i Gemariji sinu Helkijinu, koje sla Sedekija car Judin u Vavilon k Navuhodonosoru caru Vavilonskom; i u knjizi govoraše:

⁴ Ovako veli Gospod nad vojskama, Bog Izrailjev, svemu roblju koje preselih iz Jerusalima u Vavilon:

⁵ Gradite kuæe i sjedite u njima; sadite vrtove i jedite rod njihov;

⁶ Źenite se i raðajte sinove i kæeri; i sinove svoje ženite, i kæeri svoje udajte, neka raðaju sinove i kæeri, i množite se tu i ne umaljajte se.

⁷ I tražite dobro gradu, u koji vas preselih, i molite se za nj Gospodu, jer u dobru njegovu biæe vama dobro.

⁸ Jer ovako veli Gospod nad vojskama Bog Izrailjev: nemojte da vas varaju vaši proroci što

su među vama i vaši vraèi, i ne gledajte na sne svoje što sanjate.

⁹ Jer vam oni lažno prorokuju u moje ime, ja ih nijesam poslao, govori Gospod.

¹⁰ Jer ovako veli Gospod: kad se navrši u Vavilonu sedamdeset godina, pohodiaeu vas, i izvršiaeu vam dobru rijeè svoju da æu vas vratiti na ovo mjesto.

¹¹ Jer ja znam misli koje mislim za vas, govori Gospod, misli dobre a ne zle, da vam dam posljedak kakav èekate.

¹² Tada æete me prizivati i iaèi æete i moliæete mi se, i uslišiaeu vas.

¹³ I tražiaete me, i naèi æete me, kad me potražite svijem srcem svojim.

¹⁴ I daeu vam se da me naðete, govori Gospod, i vratiaeu roblje vaše, i sabraeu vas iz svijeh naroda i iz svijeh mjesta u koja sam vas razagnao, govori Gospod, i dovešæu vas opet na mjesto, odakle sam vas iselio.

¹⁵ Jer rekoste: Gospod nam podiže proroke u Vavilonu.

¹⁶ Jer ovako veli Gospod za cara koji sjedi na prijestolu Davidovu i za sav narod koji stoji u ovom gradu, za braeu vašu što ne otidoše s vama u ropstvo.

¹⁷ Ovako veli Gospod nad vojskama: evo, ja æu pustiti na njih maè, glad i pomor, i uèiniaeu ih da budu kao smokve rðave, koje se ne mogu jesti, kako su rðave.

¹⁸ I goniaeu ih maèem i glaðu i pomorom, i uèiniaeu da se potucaju po svijem carstvima zemaljskim, da budu uklin i èudo i potsmijeh i

rug u svijeh naroda, u koje ih proženem.

¹⁹ Jer ne poslušasæe mojih rijeèi, govori Gospod, kad slah k njima sluge svoje proroke zarana jednako; ali ne poslušaste, govori Gospod.

²⁰ Slušajte dakle rijeèè Gospodnju vi svi zarobljeni, koje poslah iz Jerusalima u Vavilon.

²¹ Ovako veli Gospod nad vojskama Bog Izrailjev za Ahava sina Kolajina i za Sedekiju sina Masijina, koji vam prorokuju u moje ime laž: evo, ja æu ih predati u ruke Navuhodonosoru caru Vavilonskom, da ih pobije na vaše oèi.

²² I od njih æe se uzeti uklin meðu sve roblje Judino što je u Vavilonu, te æe govoriti: Gospod da uèini od tebe kao od Sedekije i kao od Ahava, koje ispeèe car Vavilonski na ognju.

²³ Jer uèiniše grdilo u Izrailju èineæi preljubu sa ženama bližnjih svojih i govoreæi laž na moje ime, što im ne zapovjedih; ja znam to, i svjedok sam, govori Gospod.

²⁴ I Semaji iz Nelama reci govoreæi:

²⁵ Ovako veli Gospod nad vojskama Bog Izrailjev govoreæi: što si u svoje ime poslao knjige svemu narodu koji je u Jerusalimu, i Sofoniji sinu Masijinu svešteniku i svijem sveštenicima, govoreæi:

²⁶ Gospod te postavi sveštenikom na mjesto Jodaja sveštenika da pazite u domu Gospodnjem na svakoga èovjeka bezumna i koji se gradi prorok, da ih meæeš u tamnicu i u klade.

²⁷ Zašto dakle ne ukori Jeremije Anatoæanina, koji se gradi prorok meðu vama?

²⁸ Jer posla k nama u Vavilon i poruèi: dugo

æe trajati; gradite kuæe i sjedite u njima, i sadite vrtove i jedite rod njihov.

²⁹ I Sofonija sveštenik proèita tu knjigu pred prorokom Jeremijom.

³⁰ I dođe rijeè Gospodnja Jeremiji govoreæi:

³¹ Pošlji ka svemu roblju i poruèi: ovako veli Gospod za Semaju iz Nelama: što vam prorokuje Semaja, a ja ga ne poslah, i èini da se uzdate u laž,

³² Zato ovako veli Gospod: evo, ja æu pohoditi Semaju Nelamljanina i sjeme njegovo, neæe od njega niko ostati u ovom narodu niti æe vidjeti dobra što æu ja uèiniti narodu svojemu, govori Gospod, jer kaziva odmet od Gospoda.

30

¹ Rijeè koja dođe Jeremiji od Gospoda govoreæi:

² Ovako veli Gospod Bog Izrailjev govoreæi: napiši u knjigu sve rijeèi koje ti govorih.

³ Jer evo idu dani, govori Gospod, kad æu povratiti roblje naroda svojega Izrailja i Jude, govori Gospod, i dovešæu ih natrag u zemlju koju sam dao ocima njihovijem, i držaæe je.

⁴ I ovo su rijeèi koje reèe Gospod za Izrailja i Judu.

⁵ Jer ovako veli Gospod: èusmo viku od prepadanja, straha, a mira nema.

⁶ Pitajte, i vidite, eda li muško raða? zašto dakle vidim gdje se svaki èovjek drži rukama svojima za bedra svoja kao porodilja i u svijeh se promijenila lica i pobljedjela?

⁷ Jaoh! jer je velik ovaj dan, nije bilo takoga, i vrijeme je muke Jakovljeve, ipak æe se izbaviti iz nje.

⁸ Jer u taj dan, govori Gospod nad vojskama, slomiæu jaram njegov s vrata tvojega, i sveze tvoje pokidaæu; i neæe ga više tuðini nagoniti da im služi.

⁹ Nego æe služiti Gospodu Bogu svojemu i Davidu caru svojemu, kojega æu im podignuti.

¹⁰ Ti se dakle ne boj, Jakove slugo moj, govori Gospod, i ne plaši se, Izrailju; jer, evo, ja æu te izbaviti iz daljne zemlje, i sjeme tvoje iz zemlje ropstva tvojega, i Jakov æe se vratiti i poèivati, i biæe miran, i niko ga neæe plašiti.

¹¹ Jer sam ja s tobom, govori Gospod, da te izbavim; i uèiniæu kraj svijem narodima, meðu koje sam te rasijao, ali tebi neæu uèiniti kraja, nego æu te pokarati s mjerom, a neæu te ostaviti sasvijem bez kara.

¹² Jer ovako veli Gospod: smrtnan je polom tvoj i rana tvoja ljuta.

¹³ Nema nikoga koji bi se primio tvoje stvari da te lijeèi, nema lijeka koji bi ti pomogao.

¹⁴ Svi koji te ljube zaboraviše te, ne traže te, jer te udarih udarcem neprijateljskim, karom žestokim, za mnoštvo bezakonja tvojega, za silne grijehе tvoje.

¹⁵ Zašto vièeš radi rane svoje, smrtnoga bola svojega? za mnoštvo bezakonja tvojega, za silne grijehе tvoje èinim ti to.

¹⁶ Ali svi koji te proždiru, proždrijeæe se, i neprijatelji tvoji svikoliki otiaèi æe u ropstvo, i koji te gaze, biæe pogaženi, i sve koji te plijene,

daæu ih da se oplijene.

¹⁷ Jer æu te iscijeliti, i rane æu ti izlijeèiti, govori Gospod, jer te zvaše otjeranom: Sionom, kojega niko ne traži.

¹⁸ Ovako veli Gospod: evo, ja æu povratiti iz ropstva šatore Jakovljeve i smilovaæu se na stanove njegove; i grad æe se sazidati na mjestu svom, i dvor æe stajati na svoj naèin.

¹⁹ I iz njih æe izlaziti hvale i glas ljudi veselijeh, jer æu ih umnožiti, i neæe se umaljivati, i uzvisiaæu ih, i neæe se poniziti.

²⁰ I sinovi æe njegovi biti kao prije, i zbor æe njegov biti utvrðen preda mnom, i pohodiaæu sve koji mu èine silu.

²¹ I knez æe njihov biti od njih, i vladalac æe njihov izlaziti isred njih; i daæu mu da pristupa, i pristupaæe k meni; jer ko je taj koji se usuðuje pristupiti k meni? govori Gospod.

²² I biæete mi narod, i ja æu vam biti Bog.

²³ Gle, vihor Gospodnji, gnjev, iziaæi æe, vihor, koji ne prestaje, pašaæe na glavu bezbožnicima.

²⁴ Neæe se povratiti žestoki gnjev Gospodnji dokle ne uèini i izvrši što je naumio u srcu svom; napošljtku æete razumjeti to.

31

¹ U to vrijeme, govori Gospod, ja æu biti Bog svijem porodicama Izrailjevijem, i oni æe mi biti narod.

² Ovako veli Gospod: narod što osta od maèa naðe milost u pustinji, kad iðah da dam odmor Izrailju.

³ Odavna mi se javljaše Gospod. Ljubim te ljubavljju vjeenom, zato ti jednako èinim milost.

⁴ Opet æu te sazidati, i biæeš sazidana, djevojko Izrailjeva, opet æeš se veseliti bubnjima svojim, i izlaziæeš sa zborom igraèkim.

⁵ Opet æeš saditi vinograde na brdima Samarjiskim, sadiæe vinogradari i ješæe rod.

⁶ Jer æe doæi dan kad æe vikati èuvari na gori Jefremovoj: ustanite, da idemo na Sion, ka Gospodu Bogu svojemu.

⁷ Jer ovako veli Gospod: pjevajte veselo radi Jakova, i podvikujte radi glave narodima; javljajte, hvalite i govorite: spasi, Gospode, narod svoj, ostatak Izrailjev.

⁸ Evo, ja æu ih dovesti iz zemlje sjeverne, i sabraæu ih s krajeva zemaljskih, i slijepa i hroma, i trudnu i porodilju, sve zajedno, zbor veliki vratiaæe se ovamo.

⁹ Iæi æe plaèuæi, i s molitvama æu ih dovesti natrag; vodiæu ih pokraj potoka pravijem putem, na kom se neæe spoticati; jer sam otac Izrailju, i Jefrem je prvenac moj.

¹⁰ Èujte, narodi, rijeè Gospodnju, i javljajte po dalekim ostrvima i recite: koji rasije Izrailja, skupiaæe ga, i èuvaæe ga kao pastir stado svoje.

¹¹ Jer iskupi Gospod Jakova, i izbavi ga iz ruku jaèega od njega.

¹² I doæi æe i pjevaæe na visini Sionskoj, i steæi æe se k dobru Gospodnjem, k žitu, k vinu i k ulju, k jaganjcima i teocima; i duša æe im biti kao vrt zaliven, i neæe više tužiti.

¹³ Tada æe se veseliti djevojka u kolu, i momci i starci zajedno, i promijeniaæu žalost njihovu na

radost, i utješiae ih, i razveseliae ih po žalosti njihovoj.

¹⁴ I napitaeu sveštenicima dušu pretilinom, i narod æe se moj nasititi dobra mojega, govori Gospod.

¹⁵ Ovako veli Gospod: glas u Rami èu se, naricanje i plaè veliki; Rahilja plaèe za djecom svojom, neæe da se utješi za djecom svojom, jer ih nema.

¹⁶ Ovako veli Gospod: ustavi glas svoj od plaèa i oèi svoje od suza, jer ima plata djelu tvojemu, govori Gospod, i oni æe se vratiti iz zemlje neprijateljske.

¹⁷ I imaš nada za posljedak, govori Gospod, da æe se vratiti sinovi tvoji na međe svoje.

¹⁸ Èujem doista Jefrema gdje tuži: pokarao si me, te sam pokaran kao june neuko; obrati me da se obratim, jer si ti Gospod Bog moj.

¹⁹ Jer pošto se obratih, pokajah se; i pošto se nauèih, udarih se po bedru; jer se posramih i stidim se što nosim sramotu mladosti svoje.

²⁰ Nije li mi Jefrem mio sin? nije li dijete predrago? Otkad govorih protiv njega, jednako ga se opominjem; zato je srce moje ustreptalo njega radi, doista æu se smilovati na nj, govori Gospod.

²¹ Podigni znake, nanesi gomile kamenja, zapamti put kojim si išla; vrati se, djevojko Izrailjeva, vrati se u gradove svoje.

²² Dokle æeš lutati, kæeri odmetnice! jer je Gospod uèinio nešto novo na zemlji: žena æe opkoliti èovjeka.

²³ Ovako veli Gospod nad vojskama, Bog Izrailjev: još æu ovu rijeè govori u zemlji Judinoj i u gradovima njegovijem kad natrag dovedem roblje njihovo: Gospod da te blagoslovi, stane pravde, sveta goru!

²⁴ Jer æe se naseliti u njoj Juda, i svi gradovi njegovi, i ratari i koji idu za stadom.

²⁵ Jer æu napojiti umornu dušu, i nasititi svaku klonulu dušu.

²⁶ Utom se probudih i pogledah, i san mi bješe sladak.

²⁷ Evo idu dani, govori Gospod, kad æu zasijati dom Izrailjev i dom Judin sjemenom èovjeèijim i sjemenom od stoke.

²⁸ I kao što sam pazio na njih da ih istrijebljujem i razvaljujem, i kvarim i zatirem i muèim, tako æu paziti na njih da ih saznam i posadim, govori Gospod.

²⁹ U te dane neæe se više govoriti: oci jedoše kiselo grožde, a sinovima trnu zubi.

³⁰ Nego æe svaki za svoj grijeh poginuti; ko god jede kiselo grožde, tome æe zubi trnuti.

³¹ Evo, idu dani, govori Gospod, kad æu uèiniti s domom Izrailjevijem i s domom Judinijem nov zavjet,

³² Ne kao onaj zavjet koji uèinili s ocima njihovijem, kad ih uzeh za ruku da ih izvedem iz zemlje Misirske, jer onaj zavjet moj oni pokvariše, a ja im bijah muž, govori Gospod;

³³ Nego ovo je zavjet što æu uèiniti s domom Izrailjevijem poslije ovijeh dana, govori Gospod: metnuæu zavjet svoj u njih, i na srcu njihovu napisæu ga, i biæu im Bog i oni æe mi biti

narod.

³⁴ I neæe više uèiti prijatelj prijatelja ni brat brata govoreæi: poznajte Gospoda; jer æe me znati svi od maloga do velikoga, govori Gospod; jer æu im oprostiti bezakonja njihova, i grijeha njihovijeh neæu više pominjati.

³⁵ Ovako veli Gospod, koji daje sunce da svijetli danju, i uredbe mjesecu i zvijezdama da svijetle noæu, koji raskida more i buèe vali njegovi, kojemu je ime Gospod nad vojskama:

³⁶ Ako tijeh uredaba nestane ispred mene, govori Gospod, i sjeme æe Izrailjevo prestati biti narod preda mnogom navijek.

³⁷ Ovako veli Gospod: ako se može izmjeriti nebo gore i izvidjeti temelji zemaljski dolje, tada æu i ja odbaciti sve sjeme Izrailjevo za sve što su uèinili, veli Gospod.

³⁸ Evo idu dani, govori Gospod, u koje æe se sazidati Gospodu ovaj grad od kule Ananeilove do vrata na uglu.

³⁹ I još æe dalje otiæi uže mjeraèko do huma Gariva i obrnuæe se na Goat.

⁴⁰ I sva dolina od mrtvijenih tjelesa i pepela, i sva polja dori do potoka Kedrona, do ugla konjskih vrata k istoku, biæe svetinja Gospodu; neæe se razvaliti ni potrti dovijeka.

32

¹ Rijeè koja dođe Jeremiji od Gospoda desete godine Sedekije cara Judina, koje je osamnaesta godina Navuhodonosorova;

² A tada vojska cara Vavilonskoga bijaše opkolila Jerusalem, i prorok Jeremija bijaše zatvoren

u trijemu od tamnice, koja bijaše u dvoru cara Judina.

³ Jer ga zatvori Sedekija car Judin govoreæi: zašto prorokuješ govoreæi: ovako veli Gospod: evo, ja æu predati taj grad u ruke caru Vavilonskom i uzeæe ga?

⁴ I Sedekija car Judin neæe uteæi iz ruku Haldejskih, nego æe zacijelo biti predan u ruke caru Vavilonskom, i usta æe ovoga govoriti s ustima onoga, oèi æe se ovoga vidjeti s oèima onoga.

⁵ I odvešæe Sedekiju u Vavilon, te æe ostati ondje dokle ga ne pohodim, govori Gospod; ako se bijete s Haldejcima, neæete biti sreæni.

⁶ Reèe dakle Jeremija: dođe mi rijeè Gospodnja govoreæi:

⁷ Evo, Anameilo sin Saluma strica tvojega ide k tebi da ti kaže: kupi njivu moju što je u Anatotu, jer ti imaš po srodstvu pravo da je kupiš.

⁸ I dođe k meni Anameilo sin strica mojega po rijeèi Gospodnjoj u trijem od tamnice, i reèe mi: hajde kupi moju njivu što je u Anatotu u zemlji Venijaminovoj, jer tebi pripada po našljedstvu i ti imaš pravo otkupiti je; kupi. I razumjeh da je rijeè Gospodnja.

⁹ I kupih od Anameila sina strica svojega tu njivu koja je u Anatotu, i izmjerih mu novce, sedamnaest sikala srebra.

¹⁰ I napisah knjigu, i zapeèatih, i uzeh svjedoke izmjeriv novce na mjeru.

¹¹ I uzeh knjigu o kupovini zapeèaæenu po zakonu i uredbama, i otvorenu,

¹² I dadoh knjigu o kupovini Varuhu sinu Nirije

sina Masijina pred Anameilom bratuèedom svojim i pred svjedocima koji se potpisaše na knjizi o kupovini i pred svijem Judejcima koji sjeđahu u trijemu od tamnice.

¹³ I zapovjedih Varuhu pred njima govoreæi:

¹⁴ Ovako veli Gospod nad vojskama Bog Izrailjev: uzmi ovu knjigu, knjigu o kupovini, zapreææenu i ovu knjigu otvorenu, i metni ih u zemljan sud da ostanu dugo vremena.

¹⁵ Jer ovako veli Gospod nad vojskama Bog Izrailjev: još æe se kupovati kuæe i njive i vinogradi u ovoj zemlji.

¹⁶ I daviši knjigu o kupovini Varuhu sinu Nirijinu, pomolih se Gospodu govoreæi:

¹⁷ Ah, Gospode Gospode! eto, ti si stvorio nebo i zemlju silom svojom velikom i mišicom svojom podignutom; ništa nije tebi teško.

¹⁸ Èiniš milost na tisuæama, i vraæaš za bezakonje otaèko u njedra sinovima njihovijem nakon njih; Bože veliki, silni, kojemu je ime Gospod nad vojskama;

¹⁹ Veliki u namjerama i silni u djelima; jer su oèi tvoje otvorene na sve putove ljudske da daš svakome prema putovima njegovijem i prema plodu djela njegovijeh;

²⁰ Koji si èinio znake i èudesu do danas u zemlji Misirskoj i u Izrailju i meðu svijem ljudima, i stekao si sebi ime kako je danas;

²¹ Jer si izveo narod svoj Izrailja iz zemlje Misirske znacima i èudesima i rukom krjepkom i mišicom podignutom i strahotom velikom;

²² I dao si im ovu zemlju, za koju se zakle ocima

njihovijem da æeš im je dati, zemlju gdje teèe mlijeko i med.

²³ Ali ušavši u nju i naslijedivši je ne poslušaje glasa tvogega, i po tvom zakonu ne hodiše, i što si im god zapovjedio da èine, ne èiniše, zato si uèinio te ih snađe sve ovo zlo.

²⁴ Evo, opkopi dođoše do grada da ga uzmu; i od maèa i gladi i pomora grad æe se dati u ruke Haldejcima koji ga biju; i što si god rekao, zbiva se, eto vidiš.

²⁵ A ti mi veliš, Gospode, Gospode: kupi tu njivu za novce i uzmi svjedoke, a grad se predaje u ruke Haldejcima.

²⁶ Tada dođe rijeè Gospodnja Jeremiji govoreæi:

²⁷ Gle, ja sam Gospod Bog svakoga tijela, eda li je meni što teško?

²⁸ Zato ovako veli Gospod: evo ja dajem taj grad u ruke Haldejcima i u ruke Navuhodonosoru caru Vavilonskom da ga uzme.

²⁹ I Haldejci koji biju taj grad uæi æe u nj, i upaliæe ognjem taj grad i spaliæe ga i kuæe gdje na krovovima kadiše Valu i ljevaše naljeve bogovima drugim da bi me razgnjevili.

³⁰ Jer sinovi Izrailjevi i sinovi Judini èiniše od djetinjstva svojega samo što je zlo preda mnom, i sinovi Izrailjevi samo me gnjeviše djelima ruku svojih, govori Gospod.

³¹ Jer taj grad bješe mi na gnjev i na srdnju otkad ga sazidaše do danas da bih ga odbacio ispred sebe,

³² Za sve zlo sinova Izrailjevijeh i sinova Judinijeh što èiniše gnjeveæi me, oni, carevi

njihovi, knezovi njihovi, sveštenici njihovi i proroci njihovi, Judejci i Jerusolimljani.

³³ I okrenuše mi leđa a ne lice; i kad ih uèah zarana jednako, ne poslušашe da bi primili nauku.

³⁴ Nego metnuše svoje gadove u dom koji se zove mojim imenom i oskvrniše ga.

³⁵ I sagradiše visine Valu što su u dolini sina Enomova da vode sinove svoje i kæeri svoje Molohu, što im ja ne zapovjedih niti mi dođe na um, da bi èinili taj gad, i tako Judu navodili na grijeh.

³⁶ Ali zato opet ovako veli Gospod Bog Izrailjev za taj grad za koji velite da æe se dati u ruke caru Vavilonskom od maèa i gladi i pomora:

³⁷ Evo, ja æu ih sabrati iz svijeh zemalja u koje ih razagnah u gnjevu svom i u jarosti svojoj i u velikoj ljutini, i dovešæu ih opet na ovo mjesto i uèiniti da nastavaju bez straha.

³⁸ I biæe mi narod i ja æu im biti Bog.

³⁹ I daæu im jedno srce i jedan put da bi me se bojali vazda na dobro svoje i sinova svojih nakon njih.

⁴⁰ I uèiniæu s njima zavjet vjeèan da se neæu odvratiti od njih èineæi im dobro, i daæu im strah svoj u srce da ne otstupe od mene.

⁴¹ I radovaæu im se èineæi im dobro i zadiæu ih u ovoj zemlji tvrdo svijem srcem svojim i svom dušom svojom.

⁴² Jer ovako veli Gospod: kao što sam doveo na taj narod sve ovo zlo veliko, tako æu dovesti na njih sve dobro koje im obrièem.

⁴³ Tada æe se kupovati njive u ovoj zemlji, za

koju vi kažete da je pusta i da nema u njoj ni živinèeta i da je dana u ruke Haldejcima.

⁴⁴ Kupovaæe njive za novce, i pisaæe knjige i peèatiti i uzimati svjedoke u zemlji Venijaminovoj i po okolini Jerusalimskoj i u gradovima Judinijem i u gradovima po gorama i u gradovima po ravnici i u gradovima južnijem, jer æu povratiti roblje njihovo, govori Gospod.

33

¹ I dođe rijeè Gospodnja Jeremiji drugi put dok još bijaše zatvoren u trijemu od tamnice, govoreæi:

² Ovako veli Gospod koji èini to, Gospod koji udešava i potvrðuje to, kojemu je ime Gospod:

³ Zovi me, i odazvaæu ti se, i kazaæu ti velike i tajne stvari, za koje ne znaš.

⁴ Jer ovako veli Gospod Bog Izrailjev za domove ovoga grada i za domove careva Judinijeh koji æe se razvaliti opkopima i maèem,

⁵ I za one koji doðoše da se biju s Haldejcima, ali æe ih napuniti mrtvijem tjelesima ljudi koje æu pobiti u gnjevu svom i u jarosti svojoj odvrativ lice svoje od toga grada za svu zloæu njihovu:

⁶ Evo, ja æu ga iscijeliti i zdravlje mu dati, iscijeliæu ih i pokazaæu im obilje mira, postojanoga mira.

⁷ Jer æu povratiti roblje Judino i roblje Izrailjevo, i sazidaæu ih kao prije.

⁸ I oèistiæu ih od svakoga bezakonja njihova kojim mi sagriješiše, i oprostiaæu im sva beza-

konja njihova, kojima mi sagriješiše i kojima se odmetnuše od mene.

⁹ I biæe mi milo ime i hvala i slava u svijeh naroda na zemlji koji æe èuti za sve dobro što æu im uèiniti, i uplašiæe se i drktaæe radi svega dobra i radi svega mira što æu im ja dati.

¹⁰ Ovako veli Gospod: na ovom mjestu, za koje vi velite da je pusto i nema u njemu ni èovjeka ni živinèeta, u gradovima Judinijem i po ulicama Jerusalimskim opustjelim da nema èovjeka ni stanovnika ni živinèeta, opet æe se èuti

¹¹ Glas radostan i glas veseo, glas ženikov i glas nevjestin, glas onijeh koji æe govoriti: slavite Gospoda nad vojskama, jer je dobar Gospod, jer je dovijeka milost njegova; koji æe prinostiti prinose zahvalne u domu Gospodnjem; jer æu vratiti roblje ove zemlje kao što je bilo prije, govori Gospod.

¹² Ovako veli Gospod nad vojskama: na ovom mjestu pustom, gdje nema èovjeka ni živinèeta, i u svijem gradovima njegovijem opet æe biti torovi pastirski da poèivaju stada.

¹³ U gradovima po gorama, u gradovima po ravnici i u gradovima južnijem i u zemlji Venijaminovoj i oko Jerusalima i po gradovima Judinijem opet æe prolaziti stada ispod ruku brojaèevijeh, veli Gospod.

¹⁴ Evo, idu dani, govori Gospod, kad æu izvršiti ovu dobru rijeè koju rekoħ za dom Izrailjev i za dom Judin.

¹⁵ U te dane i u to vrijeme uèiniæu da proklija Davidu klica prava, koja æe èiniti sud i pravdu na zemlji.

16 U te dane spašæ se Juda, i Jerusolim æ stajati bez straha, i zvaæ se: Gospod pravda naša.

17 Jer ovako veli Gospod: neæ nestati Davidu èovjeka koji bi sjedio na prijestolu doma Izrailjeva.

18 Ni svešenicima Levitima neæ nestati preda mnogim èovjeka koji bi prinasio žrtvu paljenicu i palio dar i klaio žrtvu dovijeka.

19 Potom dođe rijeè Gospodnja Jeremiji govoreæi:

20 Ovako veli Gospod: ako možete ukinuti zavjet moj za dan i zavjet moj za noæ da ne bude dana ni noæi na vrijeme,

21 Onda æ se ukinuti i moj zavjet s Davidom slugom mojim, da nema sina koji bi carovao na prijestolu njegovu, i s Levitima svešenicima slugama mojim.

22 Kao što se ne može izbrojiti vojska nebeska ni izmjeriti pijesak morski, tako æu umnožiti sjeme Davida sluge svojega i Levita sluga svojih.

23 Opet dođe rijeè Gospodnja Jeremiji govoreæi:

24 Nijesi li vidio što reè taj narod govoreæi: dvije porodice, koje bješe izabrao Gospod, odbaci ih? I ruže moj narod kao da veæ nije narod pred njima.

25 Ovako veli Gospod: ako nijesam postavio zavjeta svojega za dan i za noæ i uredbe nebesima i zemlji,

26 Onda æu i sjeme Jakovljevo i Davida sluge svojega odbaciti da ne uzimam od sjemena njegova onijeh koji æ vladati sjemenom Avramovi-

jem, Isakovijem i Jakovljevijem; jer æu povratiti roblje njihovo i smilovaæu se na njih.

34

¹ Rijeè koja dođe Jeremiji od Gospoda, kad Navuhodonosor car Vavilonski i sva vojska njegova, i sva carstva zemaljska koja bijahu pod njegovom vlašæu, i svi narodi vojevahu na Jerusalim i na sve gradove njegove, i reèe:

² Ovako veli Gospod Bog Izrailjev: idi i kaži Sedekiji caru Judinu i reci mu: ovako veli Gospod: evo, ja æu predati taj grad u ruke caru Vavilonskom, i on æe ga spaliti ognjem.

³ A ti neæeš uteæi iz njegove ruke, nego æeš biti uhvaæen i predan u njegove ruke, i oèi æe se tvoje vidjeti s oèima cara Vavilonskoga i njegova æe usta govoriti s tvojim ustima, i otiaæi æeš u Vavilon.

⁴ Ali èuj rijeè Gospodnju, Sedekija care Judin; ovako veli Gospod za te: neæeš poginuti od maèa.

⁵ Nego æeš umrijeti na miru, i kao što pališe ocima tvojima, pređašnjim carevima, koji su bili prije tebe, tako æe paliti i tebi, i naricaæe za tobom: jaoh gospodaru! jer ja rekoh ovo, govori Gospod.

⁶ I kaza Jeremija prorok Sedekiji caru Judinu sve ove rijeèi u Jerusalimu.

⁷ A vojska cara Vavilonskoga udaraše na Jerusalim i na sve ostale gradove Judine, na Lahis i Aziku, jer ti bjehu ostali tvrdi gradovi između gradova Judinijeh.

⁸ Rijeè koja dođe Jeremiji od Gospoda kad car Sedekija uèini zavjet sa svijem narodom koji bješe u Jerusalimu da im proglasi slobodu,

⁹ Da svaki otpusti slobodna roba svojega i robinju svoju, Jevrejina i Jevrejku, da ni u koga ne bude rob Judejac brat njegov.

¹⁰ I poslušашe svi knezovi i sav narod, koji prista na zavjet, da svaki otpusti slobodna roba svojega i robinju svoju, da im ne budu više robovi, poslušашe i otpustiše.

¹¹ A poslije opet staše uzimati robove i robinje, koje bijahu otpustili na volju, i nagoniše ih da im budu robovi i robinje.

¹² I dođe rijeè Gospodnja Jeremiji od Gospoda govoreæi:

¹³ Ovako veli Gospod Bog Izrailjev: ja uèinih zavjet s ocima vašim kad vas izvedoh iz zemlje Misirske, iz doma ropskoga, govoreæi:

¹⁴ Kad se svršuje sedma godina, otpuštajte svaki brata svojega Jevrejina koji ti se bude prodao i služio ti šest godina, otpusti ga slobodna od sebe. Ali ne poslušашe me oci vaši niti prignuše uha svojega.

¹⁵ I vi se bjeste sada obratili i uèinili što je pravo preda mnom proglasivši slobodu svaki bližnjemu svojemu, uèinivši zavjet preda mnom u domu koji se zove mojim imenom.

¹⁶ Ali udariste natrag i pogrdiste ime moje uzevši opet svaki roba svojega i robinju svoju, koje bijaste otpustili slobodne na njihovu volju, i natjeraste ih da vam budu robovi i robinje.

¹⁷ Zato ovako veli Gospod: vi ne poslušaste

mene da proglasite slobodu svaki bratu svojemu i bližnjemu svojemu; evo, ja proglašujem slobodu suprot vama, govori Gospod, maèu, pomoru i gladi, i predaæu vas da se potucate po svijem carstvima zemaljskim.

¹⁸ I predaæu ljude koji prestupiše moj zavjet, koji ne izvršiše rijeèi zavjeta koji uèiniše preda mnom, rasjekavši tele na dvoje i prošavši između polovina,

¹⁹ Knezove Judine i knezove Jerusalimske, dvorane i sveštenike i sav narod ove zemlje, koji prodoše između polovina onoga teleta,

²⁰ Predaæu ih u ruke neprijateljima njihovijem i u ruke onima koji traže dušu njihovu, i mrtva æe tijela njihova biti hrana pticama nebeskim i zvijerima zemaljskim.

²¹ I Sedekiju cara Judina i knezove njegove predaæu u ruke neprijateljima njihovijem i u ruke onima koji traže dušu njihovu, u ruke vojsci cara Vavilonskoga, koja se vratila od vas.

²² Evo, ja æu im zapovjediti, veli Gospod, i dovešæu ih opet na ovaj grad, i biæe ga i uzeæe ga i spaliaæe ga ognjem; i gradove Judine obratiaæu u pustoš da niko neæe stanovati u njima.

35

¹ Rijeè koja dođe Jeremiji od Gospoda u vrijeme Joakima sina Josijina cara Judina, govoreæi:

² Idi k domu sinova Rihavovijeh i govori s njima, te ih dovedi u dom Gospodnji, u koju klijet, i podaj im vina neka piju.

³ Tada uzeh Jazaniju sina Jeremije sina Hov-asijina i braæu njegovu i sve sinove i sav dom sinova Rihavovijeh.

⁴ I dovedoh ih u dom Gospodnji, u klijet sinova Anana sina Igdalijina èovjeka Božijega, koja je do klijeti knezovske, nad klijeæu Masije sina Salumova, vratara.

⁵ I metnuh pred sinove doma Rihavova krèage pune vina, i èaše, pa im rekoh: pijte vino.

⁶ A oni rekoše: neæemo piti vina, jer Jonadav, sin Rihavov, otac naš zabranio nam je rekavši: ne pijte vina, ni vi ni sinovi vaši dovijeka;

⁷ I kuæe ne gradite, ni sjemena sijte, ni vinograda sadite niti ga držite, nego u šatorima živite svega vijeka svojega, da biste dugo živjeli na zemlji, gdje ste došljaci.

⁸ I poslušasmo glas Jonadava sina Rihavova oca svojega u svemu što nam zapovjedi da ne pijemo vina svega vijeka svojega, ni mi ni naše žene, ni sinovi naši ni kæeri naše,

⁹ Ni da gradimo kuæa da u njima živimo, ni da imamo vinograda ni njive ni usjeva.

¹⁰ Nego živimo u šatorima, i slušamo i èinimo sve kako nam je zapovjedio Jonadav otac naš.

¹¹ A kad dođe Navuhodonosor car Vavilonski u ovu zemlju, rekosmo: hajde da otidemo u Jerusalim ispred vojske Haldejske i vojske Sirske; i tako ostasmo u Jerusalimu.

¹² Tada dođe rijeè Gospodnja Jeremiji gov-oreæi:

¹³ Ovako veli Gospod nad vojskama Bog Izrailjev: idi reci Judejcima i Jerusalimljanima: zar neæete da primite nauke da slušate rijeèi moje?

govori Gospod.

¹⁴ Izvršuju se rijeèi Jonadava sina Rihavova, koji zabrani sinovima svojim da ne piju vina, i ne piju vina do danas, nego slušaju zapovijest oca svojega; a ja vam govorih zarana jednako, a vi me ne poslušaste.

¹⁵ I slah k vama sve sluge svoje proroke zarana jednako govoreæi: vratite se svaki sa svoga puta zloga, i popravite djela svoja i ne idite za drugim bogovima služeæi im, pak æete ostati u zemlji koju sam dao vama i ocima vašim, ali ne prignuste uha svojega niti me poslušaste.

¹⁶ Da, sinovi Jonadava sina Rihavova izvršuju zapovijest oca svojega što im je zapovjedio, a taj narod ne sluša mene.

¹⁷ Zato ovako veli Gospod Bog nad vojskama, Bog Izrailjev: evo, ja æu pustiti na Judu i na sve stanovnike Jerusalimske sve zlo što izrekoh za njih; jer im govorih a oni ne poslušашe, i zвах ih a oni se ne odazvaše.

¹⁸ A porodici Rihavovoj reèe Jeremija: ovako veli Gospod nad vojskama Bog Izrailjev: što slušate zapovijest Jonadava oca svojega i držite sve zapovijesti njegove i èinite sve kako vam je zapovjedio,

¹⁹ Zato ovako veli Gospod nad vojskama Bog Izrailjev: neæe nestati Jonadavu sinu Rihavovu èovjeka koji bi stajao preda mnoм dovijeka.

36

¹ A èetvrte godine Joakima sina Josijina cara Judina dođe ova rijeè Jeremiji od Gospoda govoreæi:

² Uzmi knjigu i napiši u nju sve riječi koje sam ti rekao za Izrailja i Judu i za sve narode, otkada ti počeh govoriti, od vremena Josijina, do danas;

³ Eda bi èuo dom Judin sve zlo koje im mislim uèiniti i vratio se svak sa svoga zloga puta, da bih im oprostio bezakonje i grijeh njihov.

⁴ Tada Jeremija dozva Varuha sina Nirijina, i napisa Varuh u knjigu iz usta Jeremijinih sve riječi Gospodnje koje mu govori.

⁵ Potom zapovjedi Jeremija Varuhu govoreæi: meni nije slobodno, te ne mogu otiæi u dom Gospodnji.

⁶ Nego idi ti, i proèitaj iz knjige koju si napisao iz mojih usta, rijeçi Gospodnje, narodu u domu Gospodnjem u dan posni, i svijem Judejcima koji doðu iz gradova svojih proèitaj;

⁷ Ne bi li moleæi se pripali ka Gospodu i vratili se svaki sa svojega puta zloga, jer je velik gnjev i jarost što je Gospod izrekao za taj narod.

⁸ I uèini Varuh sin Nirijin sve kako mu zapovjedi prorok Jeremija, i proèita iz knjige rijeçi Gospodnje u domu Gospodnjem.

⁹ A pete godine Joakima sina Josijina cara Judina mjeseca devetoga oglasiše post pred Gospodom svemu narodu Jerusalimskom i svemu narodu koji dođe iz gradova Judinijeh u Jerusalem.

¹⁰ I proèita Varuh iz knjige rijeçi Jeremijine u domu Gospodnjem, u klijeti Gemarije sina Safanova pisara, u gornjem trijemu kod novijeh vrata doma Gospodnjega pred svijem narodom.

¹¹ A kad èu Mihej sin Gemarije sina Safanova

sve rijeèi Gospodnje iz knjige,

¹² On siđe u dom carev u klijet pisarevu, i gle, ondje sjeđahu svi knezovi, Elisama pisar, i Delaja sin Semajin, i Elnatan sin Ahvorov, i Gemarija sin Safanov, i Sedekija sin Ananijin, i svi knezovi.

¹³ I kaza im Mihej sve rijeèi što èu kad Varuh èitaše knjigu narodu.

¹⁴ Tada svi knezovi poslaše k Varuhu Judija sina Natanije sina Selemije sina Husijeva, i poruèiše mu: knjigu koju si èitao narodu uzmi u ruku i dođi ovamo. I uze knjigu u ruku Varuh sin Nirijin, i dođe k njima.

¹⁵ I oni mu rekoše: sjedi i èitaj da èujemo. I Varuh im je proèita.

¹⁶ A kad èuše sve one rijeèi, svi se uplašiše i rekoše Varuhu: kazaæemo caru sve te rijeèi.

¹⁷ I zapitaše Varuha govoreæi: kaži nam kako si napisao sve te rijeèi iz usta njegovijeh.

¹⁸ A Varuh im reèe: iz usta svojih kaziva mi sve te rijeèi, a ja pisah u knjigu mastilom.

¹⁹ Tada rekoše knezovi Varuhu: idi, sakrij se i ti i Jeremija, da niko ne zna gdje ste.

²⁰ Potom otidoše k caru u trijem ostavivši knjigu u klijeti Elisame pisara, i kazaše caru sve te rijeèi.

²¹ A car posla Judija da donese knjigu; i donese je iz klijeti Elisame pisara, i stade èitati Judije pred carem i pred svijem knezovima koji stajahu oko cara.

²² A car sjeđaše u zimnoj kuæi devetoga mjeseca, i pred njim bijaše živo ugljvlje.

²³ I kad Judije proèita tri èetiri lista, isijeèe je car nožem pisarskim, i baci u oganj na žeravicu,

te izgorje sva knjiga ognjem na žeravici.

²⁴ Ali se ne uplašiše, niti razdriješe haljina svojih car niti koji od sluga njegovijeh èuvši sve one rijeèi.

²⁵ I premda Elnatan i Delaja i Gemarija moljahu cara da ne pali knjige, on ih ne poslušà.

²⁶ Nego zapovjedi car Jerameilu sinu carevu i Seraji sinu Azrilovu i Selemiji sinu Avdilovu da uhvate Varuha pisara i Jeremiju proroka; ali ih sakri Gospod.

²⁷ I dođe rijeè Gospodnja Jeremiji, pošto car sažeže knjigu i rijeèi koje napisà Varuh iz usta Jeremijinih, govoreæi:

²⁸ Uzmi opet drugu knjigu, i napiši u nju sve pređašnje rijeèi koje bijahu u prvoj knjizi, koju sažeže Joakim car Judin.

²⁹ A za Joakima cara Judina reci: ovako veli Gospod: ti si sažegao onu knjigu govoreæi: zašto si napisao u njoj i rekao: doæi æe car Vavilonski i zatrti ovu zemlju i istrijebiti iz nje i ljude i stoku?

³⁰ Zato ovako veli Gospod za Joakima cara Judina: neæe imati nikoga ko bi sjedio na prijestolu Davidovu, i mrtvo æe tijelo njegovo biti baèeno na pripeku obdan i na mraz obnoæ.

³¹ Jer æu pohoditi njega i sjeme njegovo i sluge njegove za bezakonje njihovo, i pustiaæu na njih i na stanovnike Jerusalimske i na Judejce sve zlo, za koje im govorih ali ne poslušàše.

³² I uze Jeremija drugu knjigu, i dade je Varuhu sinu Nirijinu pisaru, a on napisà u nju iz usta Jeremijinih sve rijeèi što bijahu u onoj knjizi, koju sažeže Joakim car Judin ognjem; i još bi

dodano k onijem mnogo onakih rijeèi.

37

¹ Potom carova Sedekija sin Josijin mjesto Honije sina Joakimova, kojega postavi carem u zemlji Judinoj Navuhodonosor car Vavilonski.

² Ali ni on ni sluge njegove ni narod zemaljski ne slušahu rijeèi Gospodnjih koje govoraše preko Jeremije proroka.

³ I posla car Sedekija Jeahala sina Selemijina, i Sofoniju sina Masijina sveštenika k Jeremiji proroku, te mu rekoše: pomoli se za nas Gospodu Bogu našemu.

⁴ I Jeremija iđaðe među narod i još ga ne bjehu metnuli u tamnicu.

⁵ I vojska Faraonova izide iz Misira, a Haldejci koji bijahu Jerusalim èuvši glas o njoj otidoše od Jerusalima.

⁶ A rijeè Gospodnja dođe Jeremiji proroku govoreæi:

⁷ Ovako veli Gospod Bog Izrailjev: ovako recite caru Judinu, koji vas je poslao k meni da me pitate: evo vojska Faraonova koja pođe vama u pomoæ, vratiaæ se u svoju zemlju, u Misir.

⁸ A Haldejci æe opet doæi i opkoliaæ taj grad i uzeæe ga i spaliaæ ga ognjem.

⁹ Ovako veli Gospod: ne varajte se govoreæi: otiaæi æe od nas Haldejci; jer neæe otiaæi.

¹⁰ I da pobijete svu vojsku Haldejsku, koja æe se biti s vama, i da ih ostane nekoliko ranjenika, i oni æe ustati iz svojih šatora i spaliti taj grad ognjem.

11 A kad otide vojska Haldejska od Jerusalima radi vojske Faraonove,

12 Izide Jeremija iz Jerusalima da bi otišao u zemlju Venijaminovu i uklonio se odande među narod.

13 Ali kad bijaše na vratima Venijaminovim, ondje bijaše starješina stražarski po imenu Jereja sin Selemije sina Ananijina, te uhvati Jeremiju proroka govoreæi: ti bježiš ka Haldejcima.

14 A Jeremija reèe: nije istina, ne bježim ka Haldejcima. Ali ga ne htje slušati, nego uhvati Jereja Jeremiju i odvede ka knezovima.

15 A knezovi se razgnjeviše na Jeremiju, i izbiše ga, i metnuše ga u tamnicu u kuæi Jonatana pisara, jer od nje bijahu naèinili tamnicu.

16 A kad Jeremija uljeze u jamu, u tamnicu, osta ondje dugo vremena.

17 Potom posla car Sedekija, te ga izvadi, i upita ga u svojoj kuæi nasamo, i reèe mu govoreæi: ima li rijeè od Gospoda? A Jeremija reèe: ima. Još reèe: biæeš predan u ruke caru Vavilonskomu.

18 Potom reèe Jeremija caru Sedekiji: šta sam ti skrivio ili slugama tvojim ili tomu narodu, te me metnuste u tamnicu?

19 I gdje su vaši proroci koji vam prorokuju govoreæi: neæe doæi car Vavilonski na vas ni na ovu zemlju?

20 Sada dakle poslušaj, care gospodaru moj, pusti preda se molbu moju, nemoj me vraæati u kuæu Jonatana pisara, da ne umrem ondje.

21 Tada zapovjedi car Sedekija da zatvore

Jeremiju u trijem od tamnice i da mu daju svaki dan po hljeb s ulice hljebarske, dokle traje hljeba u gradu. Tako sjeđaše Jeremija u trijemu od tamnice.

38

¹ A Sefatija sin Matanov i Godolija sin Pashorov i Juhal sin Selemijin i Pashor sin Malhijin èuše rijeèi koje govori Jeremija svemu narodu rekavši:

² Ovako veli Gospod: ko ostane u tom gradu, poginuæe od maèa, od gladi ili od pomora; a ko otide ka Haldejcima, ostaæe živ, i duša æe mu njegova biti mjesto plijena, i biæe živ.

³ Ovako veli Gospod: doista æe taj grad biti predan u ruke vojsci cara Vavilonskoga, i uzeæe ga.

⁴ I rekoše knezovi caru: da se pogubi taj èovjek, jer on oslabljava ruke vojnicima koji ostaše u ovom gradu, i ruke svemu narodu govoreæi im take rijeèi, jer taj èovjek ne traži dobra ovom narodu nego zlo.

⁵ A car Sedekija reèe: eto, u vašim je rukama; jer car ne može ništa suprot vama.

⁶ Tada uzeše Jeremiju i baciše ga u jamu Malhije sina Amelehova, koja bijaše u trijemu od tamnice, i spustiše Jeremiju o užima; a u jami ne bješe vode, nego glib, i Jeremija se uvali u glib.

⁷ Ali kad èu Avdemeleh Etiopljanin, dvoranin, koji bijaše u dvoru carevu, da su metnuli Jeremiju u onu jamu, a car sjeđaše na vratima Venijaminovijem,

⁸ Izide Avdemeleh iz dvora careva i reèe caru govoreæi:

⁹ Care gospodaru moj, zlo uèiniše ti ljudi u svemu što uèiniše Jeremiji proroku bacivši ga u jamu, jer bi i ondje gdje je bio od gladi umro, jer nema više hljeba u gradu.

¹⁰ Zato car zapovjedi Avdemelehu Etiopljaninu govoreæi: uzmi odavde trideset ljudi i izvadi Jeremiju proroka iz jame dok nije umro.

¹¹ Tada uze Avdemeleh ljude, i dođe u dom carev pod riznicu, i uze odande iznošenijeh haljina i starijeh rita, i spusti ih Jeremiji u jamu o užíma.

¹² I reèe Avdemeleh Etiopljanin Jeremiji: podmetni te stare haljine i rite pod pazuha ispod uža. I uèini Jeremija tako.

¹³ I izvukoše Jeremiju na užíma i izvadiše ga iz jame; i osta Jeremija u trijemu od tamnice.

¹⁴ Potom car Sedekija posla po Jeremiju proroka, te ga dovedoše preda nj u treæi ulazak koji bijaše u domu Gospodnjem; i reèe car Jeremiji: zapitaæu te nešto, nemoj mi zatajiti.

¹⁵ A Jeremija reèe Sedekiji: da ti kažem, neæeš li me pogubiti? a da te svjetujem, neæeš me poslušati.

¹⁶ Tada se car Sedekija zakle Jeremiji nasamo govoreæi: tako da je živ Gospod, koji nam je stvorio ovu dušu, neæu te pogubiti niti æu te dati u ruke ljudima koji traže dušu tvoju.

¹⁷ Tada Jeremija reèe Sedekiji: ovako veli Gospod Bog nad vojskama, Bog Izrailjev: ako otideš ka knezovima cara Vavilonskoga, živa æe ostati duša tvoja, i grad ovaj neæe izgorjeti ognjem, i tako æeš ostati u životu ti i dom tvoj.

¹⁸ Ako li ne otideš ka knezovima cara Vav-

ilonskoga, ovaj æ grad biti predan u ruke Haldejcima, koji æ ga spaliti ognjem, i ti neæeš uteæi iz ruku njihovijeh.

¹⁹ A car Sedekija reèe Jeremiji: ja se bojim Judejaca koji su prebjegli ka Haldejcima, da me ne predadu u njihove ruke, te æ mi se narugati.

²⁰ A Jeremija reèe: neæe te predati; poslušaj glas Gospodnji, koji ti ja govorim, i dobro æ ti biti i živa æ biti tvoja duša.

²¹ Ako li neæeš da izideš, ovo je što mi pokaza Gospod:

²² Gle, sve žene koje su ostale u domu cara Judina, odvešæe se ka knezovima cara Vavilonskoga, i one æ reæi: nagovoriše te i prevariše te prijatelji tvoji; noge ti se uvališe u glib, a oni se povukoše natrag.

²³ Sve žene tvoje i sinovi tvoji odvešæe se Haldejcima, i ti neæeš uteæi iz ruku njihovijeh; nego æeš dopasti u ruke caru Vavilonskom, i ovaj æ grad izgorjeti ognjem.

²⁴ Tada reèe Sedekija Jeremiji: niko da ne dozna za te rijeèi, da ne pogineš.

²⁵ Ako li knezovi èuvši da sam govorio s tobom dođu k tebi i reku ti: kaži nam šta si govorio caru, nemoj tajiti od nas, pa te neæemo pogubiti, i šta je car tebi govorio?

²⁶ Reci im: ja pripadoh k caru moleæi se da me ne pošlje natrag u dom Jonatanov da umrem ondje.

²⁷ I dođoše svi knezovi k Jeremiji i pitaše ga; a on im odgovori sasvijem kako mu zapovjedi car. I okaniše ga se, jer ne doznaše ništa od toga.

²⁸ A Jeremija osta u trijemu od tamnice do dana kad uzeše Jerusalim; i on bijaše ondje kad uzeše Jerusalim.

39

¹ Devete godine Sedekije cara Judina mjeseca desetoga dođe Navuhodonosor car Vavilonski sa svom vojskom svojom na Jerusalim i stade ga biti.

² Jedanaeste godine Sedekijine mjeseca èetvrtoga, devetoga dana toga mjeseca provališe u grad.

³ I uđoše svi knezovi cara Vavilonskoga, i stadoše kod srednjih vrata Nergal-sareser, Samgar-nevon, Sarsehim, starješina nad dvoranima, Nergal-sareser, starješina nad vraèima, i svi drugi knezovi cara Vavilonskoga.

⁴ A kad ih vidje Sedekija car Judin i svi vojnici, pobjegoše i izidoše noæu iz grada pokraj vrta carskoga na vrata među dva zida; i iđahu preko polja.

⁵ A vojska Haldejska gonjaše ih, i stiže Sedekiju u polju Jerihonskom, i uhvativši ga dovedoše ga k Navuhodonosoru caru Vavilonskom u Rivlu u zemlji Ematskoj, te mu sudi.

⁶ I zakla car Vavilonski sinove Sedekijine u Rivli na njegove oèi, i sve znatne ljude od Jude pokla car Vavilonski.

⁷ Iza toga Sedekiji iskopa oèi, i sveza ga u dvoje verige mjedene, da ga odvede u Vavilon.

⁸ A dom carev i domove narodne popališe Haldejci ognjem, i zidove Jerusalimske raskopaše.

⁹ A ostatak naroda što osta u gradu i prebjege koji prebjegoše k njemu, ostatak naroda što bješe ostao, odvede Nevuzardan zapovjednik stražarski u Vavilon.

¹⁰ Samo najsiromašnije iz naroda, koji ništa nemahu, ostavi Nevuzardan zapovjednik stražarski u zemlji Judinoj, i dade im tada vinograde i njive.

¹¹ A Navuhodonosor car Vavilonski zapovjedi za Jeremiju Nevuzardanu zapovjedniku stražarskom govoreæi:

¹² Uzmi ga i gledaj ga dobro, i ne èini mu zla, nego mu èini što ti god kaže.

¹³ I poslaše Nevuzardan zapovjednik stražarski i Nevusazvan, starješina nad dvoranima, i Nergal-sareser, starješina nad vraèima, i svi knezovi cara Vavilonskoga,

¹⁴ Poslaše, te uzeše Jeremiju iz trijema od tamnice, i predaše ga Godoliji sinu Ahikama sina Safanova da ga odvede kuæi; tako osta meðu narodom.

¹⁵ A Jeremiji dođe rijeè Gospodnja kad bješe zatvoren u trijemu od tamnice govoreæi:

¹⁶ Idi i reci Avdemelehu Etiopljaninu govoreæi: ovako veli Gospod nad vojskama Bog Izrailjev: evo ja æu uèiniti da se zbudu rijeèi moje tome gradu na zlo a ne na dobro, i navršiae se pred tobom u onaj dan.

¹⁷ Ali æu tebe izbaviti u onaj dan, govori Gospod, i neæeš biti predan u ruke ljudima kojih se bojiš.

¹⁸ Jer æu te doista saèuvati, te neæeš pasti od maèa, i biæe ti duša tvoja mjesto plijena zato što

si se pouzdao u me, govori Gospod.

40

¹ Rijeè koja dođe Jeremiji od Gospoda kad ga Nevuzardan zapovjednik stražarski pusti iz Rame uzevši ga pošto bješe okovan u verige među svijem robljem Jerusalimskim i Judinijem, koje se vođase u Vavilon.

² I uzevši zapovjednik stražarski Jeremiju reèe mu: Gospod Bog tvoj izreèe ovo zlo za ovo mjesto;

³ I nanese i uèini kako reèe, jer zgriješiste Gospodu i ne slušaste glasa njegova, zato vas snađe ovo.

⁴ Ali sada, evo, ja te opraštam danas veriga što su ti na ruku; ako ti je volja poæi sa mnom u Vavilon, hodi, ja æu se brinuti za te; ako li ti nije volja poæi sa mnom u Vavilon, a ti nemoj; evo, sva ti je zemlja otvorena, idi kuda god hoæeš i kuda ti je drago.

⁵ Ili kad se on još ne vraæa, otidi k njemu, Godoliji sinu Ahikama sina Safanova, kojega je postavio car Vavilonski nad gradovima Judinijem, i ostani s njim među narodom, ili idi kuda ti je drago. I dade mu zapovjednik stražarski brašnjence i dar, i otpusti ga.

⁶ I tako dođe Jeremija ka Godoliji sinu Ahikamovu u Mispu, i osta s njim u narodu, koji još osta u zemlji.

⁷ A sve vojvode što bjehu u polju i ljudi njihovi kad èuše da je car Vavilonski postavio Godoliju sina Ahikamova nad zemljom, i da je na njemu

ostavio ljude i žene i djecu između siromašnoga naroda u zemlji, koji ne bi odveden u Vavilon,

⁸ Dođoše u Mispu ka Godoliji Ismailo sin Netanijin i Joanan i Jonatan sinovi Karijini, i Seraja sin Tanumetov, i sinovi Jofije Netofaæanina, i Jezanija sin nekoga Mahaæanina, oni i ljudi njihovi.

⁹ I zakle se Godolija sin Ahikama sina Safanova njima i ljudima njihovijem govoreæi: ne bojte se službe Haldejcima; ostanite u zemlji, i služite caru Vavilonskom, i dobro æe vam biti.

¹⁰ A ja evo æu stajati u Mispi da doèekujem Haldejce koji æe dolaziti k nama; a vi berite vinograde i voæe i ulje, i ostavljajte u sudove svoje, i stojte u gradovima svojim koje držite.

¹¹ Tako i svi Judejci, koji bijahu među Moavcima i sinovima Amonovijem i Edomcima i po svijem zemljama, èuvši da je car Vavilonski ostavio ostatak u Judeji i postavio nad njima Godoliju sina Ahikama sina Safanova,

¹² Vratitæ se svi Judejci iz svijeh mjesta kuda bijahu razagnani, i dođoše u zemlju Judinu ka Godoliji u Mispu, i nabraše vina i voæa vrlo mnogo.

¹³ A Joanan sin Karijin i sve vojvode što bjehu u polju dođoše ka Godoliji u Mispu,

¹⁴ I rekoše mu: znaš li da je Valis car sinova Amonovijeh poslao Ismaila sina Netanijina da te ubije? Ali im ne povjerova Godolija sin Ahikamov.

¹⁵ Tada Joanan sin Karijin reèe Godoliji nasamo u Mispi govoreæi: idem da ubijem Ismaila sina Netanijina, niko neæe doznati. Zašto

da te ubije i da se rasiju svi Judejci koji su se skupili oko tebe i da propadne ostatak Judin?

¹⁶ Ali Godolija sin Ahikamov reèe Joananu sinu Karijinu: nemoj to èiniti, jer nije istina što kažeš za Ismaila.

41

¹ A sedmoga mjeseca dođe Ismailo sin Netanije sina Elisamina, carskoga roda, i knezovi carevi, deset ljudi s njim, ka Godoliji sinu Ahikamovu u Mispu, i jedoše ondje u Mispi s njim.

² Potom usta Ismailo sin Netanijin i deset ljudi što bijahu s njim, i ubiše maèem Godoliju sina Ahikama sina Safanova; tako pogubiše onoga koga bješe postavio car Vavilonski nad zemljom.

³ I sve Judejce koji bijahu s njim, s Godolijom, u Mispi, i Haldejce koji se zatekoše ondje, vojnike, pobi Ismailo.

⁴ A sutradan pošto ubi Godoliju, dok još niko ne dozna,

⁵ Dođoše ljudi iz Sihema, iz Siloma i iz Samarije, osamdeset ljudi, obrijane brade i razdrtijeh haljina i isparani po tijelu, i imahu u rukama dar i kad, da prinesu u dom Gospodnji.

⁶ Tada Ismailo sin Netanijin izide im na susret iz Mispe i iđaše plaèuæi, i sretavši se s njima reèe im: hodite ka Godoliji sinu Ahikamovu.

⁷ A kad dođoše usred grada, pokla ih Ismailo sin Netanijin s ljudima koji bijahu s njim i baci ih u jamu.

⁸ A meðu njima se nađe deset ljudi koji rekoše Ismailu: nemoj nas pogubiti, jer imamo sakriveno blago u polju, pšenice i jeèma i ulja

i meda. I ostavi ih, i ne pobi ih s braæom njihovom.

⁹ A jama u koju pobaca Ismailo sva tjelesa ljudi koje pobi uz Godoliju bijaše ona koju naèini car Asa bojeæi se Vase cara Izrailjeva; i Ismailo sin Netanijin napuni je pobijenijeh ljudi.

¹⁰ I zarobi Ismailo sav ostatak naroda što bijaše u Mispi, kæeri careve i sav narod što bješe ostao u Mispi, nad kojim bješe postavio Nevuzardan zapovjednik stražarski Godoliju sina Ahikamova; i zarobivši ih Ismailo sin Netanijin pođe da prijeđe k sinovima Amonovijem.

¹¹ Ali Joanan sin Karijin i sve vojvode što bijahu s njim èuše sve zlo što uèini Ismailo sin Netanijin.

¹² Tada uzeše sve svoje ljude i pođoše da udare na Ismaila sina Netanijina, kojega nađoše kod velike vode u Gavaonu.

¹³ I sav narod što bješe s Ismailom kad vidje Joanana sina Karijina i sve vojvode što bjehu s njim, obradova se,

¹⁴ I sav narod što Ismailo zarobi iz Mispe obrnu se i otide k Joananu sinu Karijinu.

¹⁵ A Ismailo sin Netanijin pobježe s osam ljudi od Joanana, i otide k sinovima Amonovijem.

¹⁶ I tako Joanan sin Karijin i sve vojvode što bijahu s njim uzeše sav ostatak naroda što povratiše od Ismaila sina Netanijina, koji ubiv Godoliju sina Ahikamova bješe ih odveo iz Mispe, vojnike i žene i djecu i dvorane, i odvedoše ih iz Gavaona;

¹⁷ I otišavši stadoše u gostionici Himamovoj kod Vitlejema, da bi otišli i prešli u Misir,

¹⁸ Radi Haldejaca, jer ih se bojahu, što Ismailo sin Netanijin ubi Godoliju sina Ahikamova, kojega bješe postavio car Vavilonski nad zemljom.

42

¹ Potom dođoše sve vojvode i Joanan sin Karijin i Jezanija sin Osajin, i sav narod, malo i veliko,

² I rekoše Jeremiji proroku: pusti preda se našu molbu, i pomoli se za nas Gospodu Bogu svojemu, za sav ovaj ostatak, jer nas je ostalo malo od mnogih, kao što nas oèi tvoje vide,

³ Da bi nam pokazao Gospod Bog tvoj put kojim æemo iæi i šta æemo raditi.

⁴ A Jeremija prorok reèe im: poslušæu; evo, pomoliæu se Gospodu Bogu vašemu po vašim rijeèima, i što vam odgovori Gospod kazaæu vam, neæu vam zatajiti ni rijeèi.

⁵ A oni rekoše Jeremiji: Gospod neka nam je svjedok istinit i vjeran da æemo èiniti sve što ti Gospod Bog tvoj zapovjedi za nas.

⁶ Bilo dobro ili zlo, poslušæemo rijeè Gospoda Boga svojega ka kojemu te šaljemo, da bi nam dobro bilo kad poslušamo glas Gospoda Boga svojega.

⁷ A poslije deset dana dođe rijeè Gospodnja Jeremiji;

⁸ Te sazva Joanana sina Karijina i sve vojvode što bijahu s njim, i sav narod, malo i veliko,

⁹ I reèe im: ovako veli Gospod Bog Izrailjev, ka kojemu me poslaste da iznesem preda nj molbu vašu:

¹⁰ Ako ostanete u ovoj zemlji, sazidaæu vas, i neæu vas razoriti, i nasadiæu vas i neæu vas istrijebiti; jer mi je Œao sa zla koje sam vam uèinio.

¹¹ Ne bojte se cara Vavilonskoga, kojega se bojite; ne bojte ga se, govori Gospod, jer sam ja s vama da vas saèuvam i da vas izbavim iz njegove ruke.

¹² I uèiniæu vam milost da se smiluje na vas, i vrati vas u zemlju vašu.

¹³ Ako li reèete: neæemo da ostanemo u toj zemlji, ne slušajuæi glasa Gospoda Boga svojega

¹⁴ Govoreæi: ne, nego idemo u zemlju Misirsku, da ne vidimo rata i glasa trubnoga ne èujemo i ne budemo gladni hljeba, i ondje æemo se naseliti,

¹⁵ Onda èujte rijeè Gospodnju, koji ste ostali od Jude; ovako veli Gospod nad vojskama Bog Izrailjev: ako vi okrenete lice svoje da idete u Misir i otidete da se naselite ondje,

¹⁶ Ondje æe vas u zemlji Misirskoj stignuti maè kojega se bojite, i glad, radi koje se brinete, goniæe vas ondje u Misiru i ondje æete pomrijeti.

¹⁷ I svi ljudi koji su okrenuli lice svoje da idu u Misir da se ondje nasele, izginuæe od maèa i od gladi i od pomora, i nijedan ih neæe ostati niti æe koji uteæi od zla koje æu pustiti na njih.

¹⁸ Jer ovako veli Gospod nad vojskama Bog Izrailjev: kao Œto se gnjev moj i jarost moja izli na stanovnike Jerusalimske, tako æe se izliti gnjev moj na vas, ako otidete u Misir, i biæete uklin i èudo i kletva i rug, i neæete viŒe vidjeti ovoga mjesta.

¹⁹ Gospod vam govori, ostanici Judini! ne idite u Misir. Znajte da vam ja svjedoèim danas.

²⁰ Jer varaste duše svoje kad me poslaste ka Gospodu Bogu svojemu rekavši: pomoli se za nas Gospodu Bogu našem, i kako reèe Gospod Bog naš, javi nam i uèiniæemo.

²¹ A kad vam javih danas, neæete da poslušate glasa Gospoda Boga svojega niti išta što mi zapovjedi za vas.

²² Znajte dakle da æete izginuti od maèa i od gladi i od pomora na mjestu kuda ste radi otiaèi da se stanite.

43

¹ A kad izgovori Jeremija svemu narodu sve rijeèi Gospoda Boga njihova, koje mu Gospod Bog njihov zapovjedi za njih, sve te rijeèi,

² Tada Azarija sin Osajin i Joanan sin Karijin i svi oni ljudi oholi rekoše Jeremiji govoreæi: nije istina što govoriš; nije te poslao Gospod Bog naš da nam kaæeš: ne idite u Misir da se ondje stanite.

³ Nego Varuh sin Nirijin podgovara te na nas da nas preda u ruke Haldejcima da nas pogube ili da nas presele u Vavilon.

⁴ I tako Joanan sin Karijin i sve vojvode i sav narod ne poslušaðe glasa Gospodnjega da ostanu u zemlji Judinoj.

⁵ Nego Joanan sin Karijin i sve vojvode uzeše sav ostatak Judin koji se bijaše vratio da živi u zemlji Judinoj iz svijeh naroda u koje bijahu razagnani,

⁶ Ljude i žene i djecu i kæeri careve, i sve duše što bijaše ostavio Nevuzardan zapovjednik stražarski s Godolijom sinom Ahikama sina Safanova, i Jeremiju proroka i Varuha sina Nirijina,

⁷ I otidoše u zemlju Misirsku, jer ne poslušашe glasa Gospodnjega; i dođoše do Tafnesa.

⁸ I dođe rijeè Gospodnja Jeremiji u Tafnesu govoreæi:

⁹ Uzmi u ruke velikoga kamenja, i pokrij ga kalom u peæi za opeke što je na vratima doma Faraonova u Tafnesu da vide Judejci;

¹⁰ I reci im: ovako veli Gospod nad vojskama Bog Izrailjev: evo, ja æu poslati i dovesti Navuhodonosora cara Vavilonskoga slugu svojega, i metnuæu prijesto njegov na ovo kamenje koje sakrih, i razapeæe carski šator svoj na njemu.

¹¹ Jer æe doæi i zatrti zemlju Misirsku; ko bude za smrt otiaæi æe na smrt, ko za ropstvo, u ropstvo, ko za maè, pod maè.

¹² I raspaliaæu oganj u kuæama bogova Misirskih; i popaliaæe ih i odvešæe ih u ropstvo, i ogrnuæe se zemljom Misirskom kao što se pastir ogræe plaštem svojim, i otiaæi æe odande s mirom.

¹³ I izlomiæe stupove u domu sunèanom što je u zemlji Misirskoj, i kuæe bogova Misirskih popaliaæe ognjem.

44

¹ Rijeè koja dođe Jeremiji za sve Judejce koji življahu u zemlji Misirskoj, koji življahu u

Migdolu i u Tafnesu i u Nofu i u zemlji Patrosu, govoreæi:

² Ovako veli Gospod nad vojskama Bog Izrailjev: vi vidjeste sve zlo što navedoh na Jerusalem i na sve gradove Judine, i evo su danas pusti i nema nikoga da živi u njima,

³ Za zloæu njihovu koju èiniše da bi me gnjevili hodeæi da kade i služe drugim bogovima, kojih ne znaše ni oni ni vi ni oci vaši.

⁴ I slah k vama sve sluge svoje proroke zarana jednako govoreæi: ne èinite toga gada, na koji mrzim.

⁵ Ali ne poslušajte niti prignuše uha svojega da se vrate od zloæe svoje, da ne kade drugim bogovima.

⁶ Zato se izli jarost moja i gnjev moj, i razgorje se u gradovima Judinijem i po ulicama Jerusalimskim, te postaše razvaline i pustoš, kao što se vidi danas.

⁷ A sada ovako veli Gospod Bog nad vojskama, Bog Izrailjev: zašto sami sebi èinite tako veliko zlo da istrijebite iz Jude ljude i žene, djecu i koja sisaju, da ne ostane u vas ostatka,

⁸ Gnjeveæi me djelima ruku svojih, kadeæi drugim bogovima u zemlji Misirskoj, u koju dođoste da se stanite da biste se istrijebili i postali kletva i rug u svijeh naroda na zemlji.

⁹ Jeste li zaboravili zla otaca svojih i zla careva Judinijeh i zla žena njihovijeh, i svoja zla i zla žena svojih, koja èiniše u zemlji Judinoj i po ulicama Jerusalimskim?

¹⁰ Ne pokoriše se do danas niti se pobojaše, niti hodiše po mom zakonu i uredbama mojim, koje

stavih pred vas i pred oce vaše.

¹¹ Zato ovako veli Gospod nad vojskama Bog Izrailjev: evo, ja æu vam obratiti lice svoje na zlo, da istrijebim sve Judejce.

¹² I uzeæu ostatak Judin, koji okrenu lice svoje da ide u zemlju Misirsku da se ondje stani, i izginuæe svi; u zemlji æe Misirskoj pasti i izginuti od maèa i od gladi, malo i veliko, izginuæe od maèa i od gladi, i biæe uklin i èudo i prokletstvo i rug.

¹³ I pohodiæu one koji nastavaju u zemlji Misirskoj, kao što sam pohodio Jerusalim, maèem, glaðu i pomorom;

¹⁴ I nijedan od ostatka Judina, što otidoše u zemlju Misirsku da se ondje stane, neæe uteæi niti se izbaviti da se vrate u zemlju Judinu, u koju se žele vratiti da se nasele; jer se neæe vratiti, osim koji pobjegnu.

¹⁵ Tada odgovoriše Jeremiji svi ljudi koji znaðahu da žene njihove kade drugim bogovima, i sve žene, kojih stajaše ondje velik zbor, i sav narod što živiljaše u zemlji Misirskoj, u Patrosu, govoreæi:

¹⁶ Što nam kaza u ime Gospodnje, neæemo te poslušati;

¹⁷ Nego æemo èiniti sve što je izašlo iz naših usta kadeæi carici nebeskoj i ljevajuæi joj naljeve, kao što smo èinili mi i oci naši, carevi naši i knezovi naši po gradovima Judinijem i po ulicama Jerusalimskim, jer bijasmo siti hljeba i bijaše nam dobro i zla ne viðasmo.

¹⁸ A otkad prestasmo kaditi carici nebeskoj i

ljevati joj naljeve, ništa nemamo i ginemo od maèa i od gladi.

¹⁹ I kad kadimo carici nebeskoj i ljevamo joj naljeve, eda li joj bez glavara svojih peèemo kolaèe služeæi joj i ljevamo joj naljeve?

²⁰ Tada reèe Jeremija svemu narodu, ljudima i ženama, i svemu narodu, koji mu onako odgovoriše, govoreæi:

²¹ Eda li se ne opomenu Gospod kada, kojim kadiste u gradovima Judinijem i po ulicama Jerusalimskim vi i oci vaši, carevi vaši i knezovi vaši i narod zemaljski? i ne dođe li mu u srce?

²² I ne može Gospod više podnositi zloæe djela vaših i gadova koje èiniste, te zemlja vaša posta pustoš i èudo i prokletstvo, da niko ne živi u njoj, kako se vidi danas.

²³ Zato što kadiste i što griješiste Gospodu i ne slušaste glasa Gospodnjega, i po zakonu njegovu i uredbama njegovijem i svjedoèanstvima njegovijem ne hodiste, zato vas zadesi ovo zlo, kako se vidi danas.

²⁴ Još reèe Jeremija svemu narodu i svijem ženama: èujte rijeè Gospodnju, svi Judejci, koji ste u zemlji Misirskoj.

²⁵ Ovako veli Gospod nad vojskama Bog Izrailjev govoreæi: vi i žene vaše rekoste ustima svojim i rukama svojim izvršiste govoreæi: izvršivaæemo zavjete svoje što zavjetovasmo kadeæi carici nebeskoj i ljevajuæi joj naljeve. Doista ispuniste zavjete svoje i izvršiste.

²⁶ Zato èujte Judejci rijeè Gospodnju, svi Judejci koji stanujete u zemlji Misirskoj: evo, ja se zaklinjem velikim imenom svojim, veli Gospod, da

se ime moje neæe više izricati ustima nijednoga Judejca u svoj zemlji Misirskoj da bi rekao: tako da je živ Gospod Gospod!

²⁷ Evo, ja æu paziti na njih zla radi, ne dobra radi, i Judejci koji su u zemlji Misirskoj svi æe ginuti od maèa i od gladi, dokle ih ne bude nijednoga.

²⁸ A koji uteku od maèa, vratiæe se iz zemlje Misirske u zemlju Judinu, malo njih, jer sav ostatak Judin, što otidoše u zemlju Misirsku da se ondje nastane, poznaæe èija æe se rijeè navršiti, moja ili njihova.

²⁹ A ovo da vam je znak, govori Gospod, da æu vas pohoditi na tom mjestu da znate da æe se doista ispuniti rijeèi moje vama na zlo;

³⁰ Ovako veli Gospod: evo, ja æu dati Faraona Vafrija cara Misirskoga u ruke neprijateljima njegovijem i u ruke onijem koji traže duu njegovu, kao što sam dao Sedekiju cara Judina u ruke Navuhodonosoru caru Vavilonskom, neprijatelju njegovu i koji traae duu njegovu.

45

¹ Rijeè koju reèe Jeremija prorok Varuhu sinu Nirijinu, kad pisae ove rijeèi u knjigu iz usta Jeremijinijeh, èetvrte godine Joakima sina Josijina, govoreæi:

² Ovako veli Gospod Bog Izrailjev za tebe, Varue:

³ Rekao si: teško meni! jer Gospod dodade mi žalost na tugu; iznemogoh uzdiuæi, i mira ne nalazim.

⁴ Reci mu ovo: ovako veli Gospod: evo, što sam sagradio ja razgrađujem, i što sam posadio iskorenjavam po svojoj toj zemlji.

⁵ A ti li æeš tražiti sebi velike stvari? Ne traži; jer evo, ja æu pustiti zlo na svako tijelo, govori Gospod; ali æu tebi dati dušu tvoju mjesto plijena u svijem mjestima, kuda otideš.

46

¹ Rijeè Gospodnja koja dođe Jeremiji proroku za narode:

² Za Misirce, za vojsku Faraona Nehaona cara Misirskoga, koja bijaše na reci Efratu kod Harkemisa, i razbi je Navuhodonosor car Vavilonski èetvrte godine Joakima sina Josijina cara Judina.

³ Pripravite štite i štitiaæ, i idite u boj;

⁴ Prežite konje, i pojašite, konjici; postavite se sa šljemovima; utrite koplja, oblaèite se u oklope.

⁵ Zašto ih vidim gdje se poplašiše, vraæaju se natrag, junaci njihovi polomiše se i bježe bez obzira? Strah je otvuda, govori Gospod.

⁶ Da ne uteèe laki, niti se izbavi jaki; da se na sjeveru na brijegu rijeke Efrata spotaknu i padnu.

⁷ Ko je to što se diže kao potok, i vode mu se kolebaju kao rijeke?

⁸ Misir se diže kao potok i njegove se vode kolebaju kao rijeke; i veli: idem, pokriæu zemlju, zatraæu grad i one koji žive u njemu.

⁹ Izlazite, konji, bjesnite, kola; i neka izađu junaci, Husi i Fudi, koji nose štitove, i Ludeji, koji nose i natežu luk.

¹⁰ Jer je ovaj dan Gospodu Gospodu nad vojskama dan osvete, da se osveti neprijateljima svojim; maè æe ih proždrijeti i nasitiæe se i opiæe se krvlju njihovom; jer æe biti žrtva Gospoda Gospoda nad vojskama u zemlji sjevernoj na rijeci Efratu.

¹¹ Izidi u Galad i uzmi balsama, djevojko kæeri Misirska; zaludu su ti mnogi lijekovi, neæeš se izljujeiti.

¹² Narodi èuše sramotu tvoju, i vike tvoje puna je zemlja, jer se spotièu junak o junaka, te obojica padaju.

¹³ Rijeè koju reèe Gospod Jeremiji proroku o dolasku Navuhodonosora cara Vavilonskoga da potre zemlju Misirsku:

¹⁴ Javite u Misiru, i oglasite u Migdolu, oglasite i u Nofu i u Tafnesu, i recite: stani i pripravi se, jer maè proždrije što je oko tebe.

¹⁵ Zašto se povaljaše junaci tvoji? Ne stoje, jer ih Gospod obara.

¹⁶ Èini, te se mnogi spotièu i padaju jedan na drugoga, i govore: ustani da se vratimo k narodu svojemu i na postojbinu svoju ispred maèa nasilnikova.

¹⁷ Vièu ondje: Faraon car Misirski propade, proèe mu rok.

¹⁸ Tako da sam ja živ, govori car, kojemu je ime Gospod nad vojskama; kao Tavor među gorama i kao Karmil na moru doæi æe.

¹⁹ Spremi što ti treba da se seliš, stanovnice,

kæeri Misirska; jer æe Nof opustjeti i spalizæe se da neæe niko živjeti u njemu.

²⁰ Misir je lijepa junica; ali pogibao ide, ide sa sjevera.

²¹ I najamnici su njegovi usred njega kao teoci ugojeni, ali se i oni obrnuše i pobjegoše, ne ostaše, jer dođe na njih dan nesreæe njihove, vrijeme pohođenja njihova.

²² Glas æe njihov izæi kao zmijinji, jer oni idu s vojskom i doæi æe sa sjekirama na nj kao oni koji sijeku drva.

²³ I oni æe posjeæi šumu njegovu, govori Gospod, ako joj i nema mjere, jer ih je više nego skakavaca i nema im broja.

²⁴ Posrami se kæi Misirska, predana je u ruke narodu sjevernom.

²⁵ Govori Gospod nad vojskama Bog Izrailjev: evo, ja æu pohoditi ljudstvo u Noji, i Faraona i Misir i bogove njegove i careve njegove, Faraona i sve koji se uzdaju u nj.

²⁶ I daæu ih u ruke onima koji traže dušu njihovu, u ruke Navuhodonosoru caru Vavilonskom i u ruke slugama njegovijem; a poslije æe biti naseljen kao prije, govori Gospod.

²⁷ A ti se ne boj, slugo moj Jakove, i ne plaši se, Izrailju, jer evo ja æu te izbaviti iz daljne zemlje i sjeme tvoje iz zemlje ropstva njegova; i Jakov æe se vratiti i poèivaæe, i biæe miran i niko ga neæe plašiti.

²⁸ Ti se ne boj, slugo moj Jakove, govori Gospod, jer sam ja s tobom; jer æu uèiniti kraj svijem narodima, u koje te prognah, ali tebi neæu uèiniti kraja, nego æu te pokarati s mjerom, a

neæu te ostaviti sasvijem bez kara.

47

¹ Rijeè Gospodnja koja dođe Jeremiji proroku za Filisteje prije nego Faraon osvoji Gazu.

² Ovako veli Gospod: evo, voda dolazi sa sjevera, i biæe kao potok koji se razljeva, i potopiæe zemlju i što je u njoj, grad i one koji žive u njemu; i ljudi æe vikati, i ridaæe svi stanovnici zemaljski.

³ Od topota kopita jakih konja njegovijeh, od tutnjave kola njegovijeh, i praske toèkova njegovijeh, neæe se obazreti ocevi na sinove, jer æe im ruke klonuti,

⁴ Od onoga dana koji æe doæi da istrijebi sve Filisteje i da zatre Tir i Sidon i sve ostale pomoænike, jer æe Gospod istrijebiti Filisteje, ostatak ostrva Kaftora.

⁵ Oæelaviæe Gaza, propašæe Askalon i ostatak doline njihove; dokle æeš se rezati?

⁶ Jaoh, maèu Gospodnji, kad æeš se smiriti? vrati se u korice svoje, stani i smiri se.

⁷ Ali kako bi se smirio? jer mu Gospod daje zapovijest na Askalon i na primorje; onamo ga odredi.

48

¹ Za Moava ovako govori Gospod nad vojskama Bog Izrailjev: teško Nevonu! jer æe se opustošiti; Kirijatajim æe se posramiti i uzeti; Mizgav æe se posramiti i prepasti.

² Neæe se više hvaliti Moav Esevonom; jer mu zlo misle: hodite da ga istrijebimo da nije više

narod. I ti, Madmene, opustjeæeš; maè æe te goniti.

³ Èuje se vika iz Oronajima, pustošenje i satiranje veliko.

⁴ Moav se satr; stoji vika djece njegove.

⁵ Jer æe se putem Luitskim dizati plaè bez prestanka; i kako se slazi u Oronajim, neprijatelji æe èuti strašnu viku:

⁶ Bježite, izbavite duše svoje, i budite kao vriješ u pustinji.

⁷ Jer što se uzdaš u svoja djela i u blago svoje, zato æeš se i ti uzeti, i Hamos æe otiaèi u ropstvo, sveštenici njegovi i knezovi njegovi skupa.

⁸ I doæi æe zatiraè u svaki grad, neæe se saèuvati ni jedan grad; dolina æe propasti i ravnica æe se opustošiti, jer Gospod reèe.

⁹ Podajte krila Moavu, neka brzo odleti; jer æe gradovi njegovi opustjeti da neæe niko živjeti u njima.

¹⁰ Proklet bio ko nemarno radi djelo Gospodnje, i proklet ko usteže maè svoj od krvi!

¹¹ Moav je bio u miru od djetinjstva svojega i poèivao na droždini svojoj, niti se pretakao iz suda u sud, niti je u ropstvo išao; zato mu osta kus njegov, i miris se njegov nije promijenio.

¹² Zato, evo, idu dani, govori Gospod, da mu pošljem premetaèe, koji æe ga premetnuti, i sudove njegove isprazniti i mjebove njegove pokidati.

¹³ I Moav æe se osramotiti s Hamosa, kao što se osramotio dom Izrailjev s Vetilja, gada svojega.

¹⁴ Kako govorite: jaki smo i junaci u boju?

15 Moav æe se opustošiti i gradovi æe njegovi propasti, i najbolji mladiæi njegovi siæi æe na zaklanje, govori car, kojemu je ime Gospod nad vojskama.

16 Blizu je pogibao Moavova, i zlo njegovo vrlo hiti.

17 Źalite ga svi koji ste oko njega, i koji god znate za ime njegovo, recite: kako se slomi jaki štap, slavna palica?

18 Siði sa slave svoje, i sjedi na mjesto za-sušeno, kæeri, koja živiš u Devonu; jer æe za-tiraæ Moavov doæi na tebe i raskopaæe gradove tvoje.

19 Stani na putu, i pogledaj, koja živiš u Aroiru, upitaj onoga koji bježi i onu koja gleda da se izbavi, reci: što bi?

20 Posrami se Moav; jer se razbi; ridajte i vièite; javite u Arnon da se Moav opustoši.

21 Jer sud dođe na zemlju ravnu, na Olon i na Jasu i Mifat,

22 I na Devon i na Nevon i na Vet-Devlatajim,

23 I na Kirijatajim i na Vet-Gamul i na Vet-Meon,

24 I na Keriot i na Vosoru, i na sve gradove zemlje Moavske, koji su daleko i koji su blizu.

25 Odbijen je rog Moavu, i mišica se njegova slomi, govori Gospod.

26 Opojte ga, jer se podigao na Gospoda; neka se valja Moav u bljuvotini svojoj, i bude i on potsmijeh.

27 Jer nije li tebi Izrailj bio potsmijeh? je li se zatekao meðu lupežima, te kad god govoriš o njemu poskakuješ?

²⁸ Ostavite gradove i naselite se u stijeni, stanovnici Moavski, i budite kao golubica koja se gnijezdi u kraju i rasjelini.

²⁹ Èusmo ponos Moavov da je veoma ponosit, oholost njegovu i ponos, razmetanje njegovo i objijest njegovu.

³⁰ Znam ja, govori Gospod, objijest njegovu; ali neæe biti tako; laži njegove neæe uèiniti ništa.

³¹ Zato æu ridati za Moavom, vikati za svijem Moavom, uzdisaæe se za onima u Kir-Eresu.

³² Više nego za Jazirom plakaæu za tobom, lozo Sivamska; odvode tvoje prijeðoše more, dopriješe do mora Jazirskoga; zatiraè napade na ljetinu tvoju i na berbu tvoju.

³³ I radost i veselje otide s rodnoa polja, iz zemlje Moavske, i uèinih te nesta u kacama vina; niko neæe gaziti pjevajuæi; pjesma neæe se više pjevati.

³⁴ Od vike Esevonske, koja doprije do Eleale, podigoše viku do Jase, od Sigora do Oronajima, kao junica od tri godine, jer æe i voda Nimrimskih nestati.

³⁵ I uèiniæu, govori Gospod, da ne bude Moavu èovjeka koji bi prinosiso ærtvu na visini i kadio bogovima svojim.

³⁶ Zato æe srce moje pištati za Moavom kao svirala, i srce æe moje pištati kao svirala za ljudima u Kir-Eresu, jer æe mu sva teèevina propasti.

³⁷ Jer æe sve glave biti æelave i sve brade obrijane, i sve ruke izrezane, i oko bedara kostrijet.

³⁸ Na svijem krovovima Moavovijem i po uli-

cama njegovijem biæe sam plaè, jer æu razbiti Moava kao sud na kom nema miline, govori Gospod.

³⁹ Ridajte: kako je satrven! kako Moav obrnu pleæi sramotan? i posta Moav potsmijeh i strahota svjema koji su oko njega.

⁴⁰ Jer ovako govori Gospod: evo, kao orao doletjeæe i raširiæe krila svoja nad Moavom.

⁴¹ Kerijot je pokoren i tvrda se mjesta zauzeše, i srca æe u junaka Moavovijeh biti u onaj dan kao srce u žene koja se porađa.

⁴² I Moav æe se istrijebiti da ne bude narod, jer se podiže na Gospoda.

⁴³ Strah i jama i zamka oko tebe je, stanovnièe Moavski, govori Gospod.

⁴⁴ Ko uteèe od straha, pašæe u jamu, a ko izljeze iz jame, uhvatiæe se u zamku; jer æu pustiti na njega, na Moava, godinu pohođenja njihova, govori Gospod.

⁴⁵ U sjenu Esevonskom ustaviše se koji bježahu od sile; ali æe oganj izaæi iz Esevona i plamen isred Siona, i opaliæe kraj Moavu i tjeme nemirnicima.

⁴⁶ Teško tebi, Moave, propade narod Hamosov, jer sinove tvoje zarobiše, i kæeri tvoje odvedoše u ropstvo.

⁴⁷ Ali æu povratiti roblje Moavovo u pošljednje vrijeme, govori Gospod. Dovde je sud Moavu.

49

¹ Za sinove Amonove: ovako veli Gospod: zar Izrailj nema sinova? zar nema našljednika?

zašto Malhom naslijedi zemlju Gadovu? i zašto se narod njegov naseli u njegovijem gradovima?

² Zato evo idu dani, govori Gospod, kad æu uèiniti da se èuje vika ubojna u Ravi sinova Amonovijeh, i ona da bude gomila razvalina, i sela njezina popaljena ognjem; i Izrailj æe obladati onima koji bjehu njim obladali, govori Gospod.

³ Ridaj Esevone, jer je Gaj opustošen; vièite sela Ravska; pripašite oko sebe kostrijet, narièite i trèite oko plotova; jer æe Malhom otiaèi u ropstvo, sveštenici njegovi i knezovi njegovi skupa.

⁴ Što se hvališ dolinama? Rastopila se dolina tvoja, kæeri odmetnico! koja se uzdaš u blago svoje: ko bi udario na me?

⁵ Evo ja æu pustiti na te strah otsvuda unaokolo, govori Gospod Gospod nad vojskama, i raspršaæete se svi, i neæe biti nikoga da sakupi bježan.

⁶ Ali æu poslije povratiti roblje sinova Amonovijeh, govori Gospod.

⁷ Za Edoma, ovako veli Gospod nad vojskama: zar nema više mudrosti u Temanu? nesta li svjeta razumnima? išèilje li mudrost njihova?

⁸ Bježite, obratite pleæi, zavrite se duboko, stanovnici Dedanski, jer æu pustiti na Isava pogibao njegovu u vrijeme kad æu ga pohoditi.

⁹ Da ti doðu beraèi, ne bi li ti ostavili pabiraka? da doðu lupeži noæu, ne bi li odnijeli koliko im je dosta?

¹⁰ Ali ja ogoluznih Isava, otkrih potaje njegove

da se ne može sakriti; propade sjeme njegovo, braæa njegova i susjedi njegovi, niko ne osta.

¹¹ Ostavi sirote svoje, ja æu im život saèuvati, i udovice tvoje neka se uzdaju u me.

¹² Jer ovako veli Gospod: evo, koji ne bi trebalo da piju iz èaše, doista æe piti; a ti li æeš ostati bez kara? neæeš ostati bez kara, nego æeš zacijelo piti.

¹³ Jer sobom se zaklinjem, govori Gospod, da æe Vosora biti pustoš, rug, èudo i prokletstvo, i svi æe gradovi njezini biti pustinja vjeèna.

¹⁴ Èuh glas od Gospoda, i glasnik bi poslan k narodima da reèe: skupite se i idite na nju, i dignite se u boj.

¹⁵ Jer gle, uèiniæu te da budeš mali meðu narodima i prezren meðu ljudima.

¹⁶ Obijest tvoja i ponositost srca tvojega prevari tebe, koji živiš u rasjelinama kamenijem i držiš se visokih humova; da naèiniš sebi gnijezdo visoko kao orao, i odande æu te svaliti, govori Gospod.

¹⁷ I zemlja æe Edomska biti pustinja, ko proðe mimo nju, svak æe se èuditi i zviždati radi svijeh rana njezinijeh.

¹⁸ Kao kad se zatr Sodom i Gomor i susjedstvo njihovo, veli Gospod, neæe se naseliti ondje niko niti æe se baviti ondje sin èovjeèji.

¹⁹ Gle, kao lav izaæi æe podižuæi se više nego Jordan na stan silnoga; ali æu ga brzo otjerati iz te zemlje, i postaviæu nad njom onoga ko je izabran; jer ko je kao ja? i ko æe se preti sa mnom? i koji æe mi pastir odoljeti?

²⁰ Zato èujte namjeru Gospodnju što je naumio za Edomce i misli njegove što je smislio za stanovnike Temanske: zaista najmanji iz stada razvlaèiæe ih, zaista æe opustjeti stan s njima.

²¹ Od praske padanja njihova zemlja æe se tresti, i vika æe se njihova èuti na Crvenom Moru.

²² Gle, doæi æe i doletjeæe kao orao i raširiæe krila svoja nad Vosorom, i biæe srce u junaka Edomskih kao srce u žene koja se porađa.

²³ Za Damasak. Posrami se Emat i Arfad, jer èu zle glase; rastopiše se, strah je na moru, ne može se umiriti.

²⁴ Damasak klonu, obrati se da bježi, drhat ga poduze, tuga i bolovi osvojiše ga kao porodilju.

²⁵ Kako se ne ostavi slavni grad? grad radosti moje?

²⁶ Zato æe popadati mladiæi njegovi na ulicama njegovijem, i svi æe vojnici njegovi izginuti u onaj dan, govori Gospod nad vojskama.

²⁷ I raspaliæu oganj u zidovima Damaštanskim, i proždrijeæe dvore Ven-Adadove.

²⁸ Za Kidar i za carstva Asorska, koja razbi Navuhodonosor car Vavilonski, ovako veli Gospod: ustanite, idite na Kidar, i zatrite sinove istoène.

²⁹ Uzeæe im šatore i stada, zavjese njihove i sudove njihove i kamilе njihove oteæe, i vikaæe na njih strašno otsvuda.

³⁰ Bježite, selite se daleko, zavrite se duboko, stanovnici Asorski, govori Gospod, jer je Navuhodonosor car Vavilonski namjerio

namjeru protiv vas, i smislio misao protiv vas.

³¹ Ustanite, idite k narodu mirnome, koji živi bez straha, govori Gospod, koji nema vrata ni prijevornica, žive sami.

³² I kamile æe njihove biti plijen, i mnoštvo stoke njihove grabež, i rasijaæu ih u sve vjetrove, one što se s kraja strigu; i dovešæu pogibao na njih sa svijeh strana, govori Gospod.

³³ I Asor æe biti stan zmajevski, pustinja dovijeka: niko se neæe ondje naseliti, niti æe se baviti u njemu sin èovjeèi.

³⁴ Rijeè Gospodnja koja dođe Jeremiji proroku za Elam, u poèetku carovanja Sedekije cara Judina, govoreæi:

³⁵ Ovako veli Gospod nad vojskama: evo, ja æu slomiti luk Elamu, glavnu silu njegovu;

³⁶ I dovešæu na Elam èetiri vjetra s èetiri kraja nebesa, i u sve te vjetrove rasijaæu ih, tako da neæe biti naroda kuda neæe otiæi prognanici Elamski.

³⁷ I uplašiaæu Elamce pred neprijateljima njihovijem, i pred onima koji traže dušu njihovu; i pustiaæu zlo na njih, žestinu gnjeva svojega, govori Gospod, i pustiaæu za njima maè dokle ih ne zatrem.

³⁸ I namjestiaæu prijesto svoj u Elamu, i istrijebiaæu odande cara i knezove, govori Gospod.

³⁹ Ali u pošljednje vrijeme povratiaæu roblje Elamsko, govori Gospod.

50

¹ Rijeè koju reèe Gospod za Vavilon i za zemlju Haldejsku preko Jeremije proroka.

² Javite narodima i razglasite, podignite zastavu, razglasite, ne tajite, recite: uze se Vavilon, posrami se Vil, razbi se Merodah; posramiše se idoli njegovi, razbiše se gadni bogovi njegovi.

³ Jer se narod podiže na nj sa sjevera, koji æe mu zemlju opustiti, da neæe biti nikoga da živi u njoj; i ljudi i stoka pobjeæi æe i otiaæi.

⁴ U te dane i u to vrijeme, govori Gospod, doæi æe sinovi Izrailjevi i sinovi Juidini zajedno, iaæi æe plaèuæi i tražiæe Gospoda Boga svojega.

⁵ Pitaæe za put u Sion, i obrativši se onamo reæi æe: hodite, sjedinimo se s Gospodom zavjetom vjeènijem, koji se ne zaboravlja.

⁶ Narod je moj stado izgubljeno; pastiri njegovi zavedoše ga, te luta po gorama, ide s brda na humove, zaboravivši stan svoj.

⁷ Ko ih nađe, proždiraše ih, i neprijatelji njihovi govoriše: neæemo biti krivi, jer zgriješiše Gospodu, stanu pravde, Gospodu, nadu otaca njihovijeh.

⁸ Bježite iz Vavilona i izidite iz zemlje Haldejske i budite kao ovnovi pred stadom.

⁹ Jer, evo, ja æu podignuti i dovešæu na Vavilon zbor velikih naroda iz zemlje sjeverne, koji æe se uvrstati da se biju s njim, i uzeæe ga; strijele su im kao u dobra junaka, ne vraæaju se prazne.

¹⁰ I zemlja æe se Haldejska oplijeniti, svi koji æe je plijeniti nasitiæe se, govori Gospod.

¹¹ Jer se veseliste, jer se radovaste plijeneæi moje našljedstvo; jer bješnjeste kao junica na travi i rzaste kao jaki konji.

¹² Mati se vaša osramoti vrlo, roditeljka vaša

postidje se; evo biæe posljednja meðu narodima, pustinja, zemlja suha i pustoš.

¹³ Od gnjeva Gospodnjega neæe se u njoj živjeti, nego æe sva opustjeti; ko god proðe mimo Vavilon, èudiæe se i zviždaæe radi svijeh rana njegovijeh.

¹⁴ Postavite se oko Vavilona svi koji natežete luk, strijelajte ga, ne žalite strijela; jer je sagriješio Gospodu.

¹⁵ Vièite na nj unaokolo; pruža ruku; temelji mu padoše, zidovi su mu razvaljeni; jer je osveta Gospodnja; osvetite mu se; kako je èinio, onako mu uèinite.

¹⁶ Istrijebite iz Vavilona sijaèa i onoga koji maše srpom o žetvi; od maèa nasilnikova neka se vrati svaki svome narodu, i svaki u svoju zemlju neka bježi.

¹⁷ Izrailj je stado razagnano, lavovi ga rasplašiše; najprije ga jede car Asirski, a poslije mu kosti izlomi Navuhodonosor car Vavilonski.

¹⁸ Zato ovako veli Gospod nad vojskama, Bog Izrailjev: evo, ja æu pohoditi cara Vavilonskoga i zemlju njegovu, kao što sam pohodio cara Asirskoga.

¹⁹ I povratiaeu Izrailja u torove njegove, i pašæe po Karmilu i Vasanu; i po gori Jefremovoj i Galadu sitiæe se duša njegova.

²⁰ U one dane i u ono vrijeme, govori Gospod, tražiæe se bezakonje Izrailjevo, ali ga neæe biti; i grijesi Judini, ali se neæe naæi, jer æu oprostiti onima koje ostavim.

²¹ Izidi na zemlju Meratajimsku i na stanovnike Fekodske; zatri i istrijebi iza njih,

govori Gospod, i uèini sve kako ti zapovjedim.

²² Vika je ubojna u zemlji i polom velik.

²³ Kako se slomi i skrši malj cijele zemlje? kako Vavilon posta èudo meðu narodima?

²⁴ Ja ti metnuh zamku, Vavilone, i ti se uhvati ne doznavši, našao si se i uhvatio si se, jer si se zaratio s Gospodom.

²⁵ Gospod otvori riznicu svoju i izvadi oružje gnjeva svojega; jer je to djelo Gospoda Gospoda nad vojskama u zemlji Haldejskoj.

²⁶ Hodite na nju s kraja zemlje, otvorite žitnice njezine; gazite je kao stogove, i potrite je da ne ostane od nje ostatka.

²⁷ Pokoljite maèem sve teoce njezine, neka siðu na zaklanje; teško njima! jer dođe dan njihov, vrijeme pohođenja njihova.

²⁸ Èuje se glas onijeh koji bježe i koji utekoše iz zemlje Vavilonske da jave u Sionu osvetu Gospoda Boga našega, osvetu dvora njegovoga.

²⁹ Sazovite na Vavilon mnoštvo; svi koji natežete luk, stanite u oko prema njemu unaokolo da ne uteèe nijedan, platite mu po djelima njegovijem; kako je èinio, onako mu uèinite, jer se je suprot Gospodu uznosio, suprot svecu Izrailjevu.

³⁰ Zato æe mladiæi njegovi pasti po ulicama njegovijem, i svi æe vojnici njegovi izginuti u onaj dan, govori Gospod.

³¹ Evo mene na tebe, ponositi, govori Gospod Gospod nad vojskama, jer dođe dan tvoj, vrijeme da te pohodim.

³² Ponositi æe se spotaæi i pasti, i neæe

biti nikoga da ga podigne; i raspalæu oganj u gradovima njegovijem, i spalæe svu okolinu njegovu.

³³ Ovako veli Gospod nad vojskama: sila se èini sinovima Izrailjevim i sinovima Judinijem; koji ih zarobiše, drže ih, neæe da ih puste.

³⁴ Izbavitelj je njihov silan, ime mu je Gospod nad vojskama, on æe doista braniti stvar njihovu da umiri zemlju i smete stanovnike Vavilonske.

³⁵ Maè na Haldejce, govori Gospod, i na stanovnike Vavilonske i na knezove njegove i na mudarce njegove.

³⁶ Maè na laže njegove, i poludjeæe; maè na junake njegove, i prepašæe se.

³⁷ Maè na konje njegove, i na kola njegova i na svu mješavinu što je usred njega, i postæe kao žene; maè na blago njegovo, i razgrabiæe se.

³⁸ Suša na vode njegove, i usahnuæe, jer je zemlja idolska, i oko lažnijeh bogova luduju.

³⁹ Zato æe se ondje nastaniti divlje zvijeri i buljine, i sove æe ondje stanovati; i neæe se naseliti dovijeka i neæe se u njoj živjeti nigda.

⁴⁰ Kao kad Gospod zatr Sodom i Gomor i susjedstvo njihovo, govori Gospod, neæe se niko ondje naseliti, niti æe se baviti u njoj sin èovjeèji.

⁴¹ Evo, narod æe doæi sa sjevera, velik narod, i carevi silni podignuæe se od krajeva zemaljskih.

⁴² Luk i koplje nosiæe, žestoki æe biti, niti æe žaliti; glas æe im kao more buèati i jahaæe na konjma, spremni kao junaci za boj, na tebe, kæeri Vavilonska.

⁴³ Car Vavilonski kad èuje glas o njima, klonuæe mu ruke, tuga æe ga spopasti i bolovi

kao porodilju.

⁴⁴ Gle, kao lav izaæi æe podižuæi se više nego Jordan na stan silnoga; ali æu ga brzo otjerati iz te zemlje, i postaviæu nad njom onoga ko je izabran; jer ko je kao ja? i ko æe se preti sa mnom? i koji æe mi pastir odoljeti?

⁴⁵ Zato èujte namjeru Gospodnju što je naumio za Vavilon, i misli njegove što je smislio za zemlju Haldejsku; zaista najmanji iz stada razvlaèiæe ih, zaista æe opustiti stan s njima.

⁴⁶ Od praske kad se uzme Vavilon potrešæe se zemlja, i vika æe se èuti po narodima.

51

¹ Ovako govori Gospod: evo, ja æu podignuti na Vavilon i na one koji žive usred onijeh koji ustaju na me vjetar koji mori.

² Poslaæu na Vavilon vijaèe koji æe ga razvijati i zemlju njegovu isprazniti, jer æe ga opkoliti sa svijeh strana u dan nevolje njegove.

³ Strijelac neka nateže luk na strijelca i na onoga koji se ponosi svojim oklopom; i ne žalite mladiæa njegovijeh, potrite mu svu vojsku,

⁴ Neka padnu pobijeni u zemlji Haldejskoj i izbodeni na ulicama njegovijem.

⁵ Jer nije ostavio Izrailja i Jude Bog njihov, Gospod nad vojskama, ako i jest zemlja njihova puna krivice svecu Izrailjevu.

⁶ Bježite iz Vavilona i izbavite svaki dušu svoju da se ne istrijebite u bezakonju njegovu, jer je vrijeme osvete Gospodnje, plaæa mu što je zaslužio.

⁷ Vavilon bijaše zlatna èaša u ruci Gospodnjoj, kojom opoji svu zemlju; vina njegova piše narodi, zato poludješe narodi.

⁸ Ujedanput pade Vavilon i razbi se; ridajte za njim; donesite balsama za rane njegove, ne bi li se iscijelio.

⁹ Lijeèismo Vavilon, ali se ne iscijeli; ostavite ga, i da idemo svaki u svoju zemlju; jer do neba dopire sud njegov i diže se do oblaka.

¹⁰ Gospod je iznio pravdu našu; hodite, da pripovijedamo na Sionu djelo Gospoda Boga svojega.

¹¹ Èistite strijele, uzmite štitove; Gospod podiže duh careva Midskih, jer je Vavilonu namislio da ga zatre; jer je osveta Gospodnja, osveta crkve njegove.

¹² Na zidovima Vavilonskim podignite zastavu, utvrdite stražu, postavite stražare, namjestite zasjede; jer je Gospod namislio, i uèiniæe što je rekao za stanovnike Vavilonske.

¹³ O ti, što stanuješ kraj vode velike i imaš mnogo blaga! dođe kraj tvoj i svršetak lakomstvu tvojemu.

¹⁴ Gospod nad vojskama zakle se sobom: napuniæu te ljudima kao skakavcima, i oni æe ti pjevati pjesmu.

¹⁵ On je stvorio zemlju silom svojom, utvrdio vasiljenu mudrošæu svojom, i razumom svojim razapeo nebesa.

¹⁶ Kad pusti glas svoj, buèe vode na nebesima, podiže paru s krajeva zemaljskih, i pušta munje s daždem, i izvodi vjetar iz staja njegovijeh.

17 Svaki èovjek posta bezuman od znanja, svaki se zlatar osramoti likom rezanijem; jer su laž likovi njegovi liveni i nema duha u njima.

18 Taština su, djelo prijevarno; kad ih pohodim poginuæe.

19 Nije taki dio Jakovljevi; jer je on tvorac svemu i on je dio našljedstva njegova; ime mu je Gospod nad vojskama.

20 Ti si mi bio malj, oružje ubojno, i tobom satrh narode i tobom rasuh carstva.

21 I tobom satrh konja i jahaèa njegova; i tobom satrh kola i koji sjeðahu na njima.

22 I tobom satrh èovjeka i ženu, i satrh tobom starca i dijete, i satrh tobom momka i djevojku.

23 I tobom satrh pastira i stado njegovo, i tobom satrh oraèa i volove njegove ujarmljene, i satrh tobom knezove i vlastelje.

24 I platiaeu Vavilonu i svijem stanovnicima Haldejskim za sve zlo koje uèiniše Sionu, na vaše oèi, govori Gospod.

25 Evo mene na tebe, goro, koja zatireš, govori Gospod, koja zatireš svu zemlju, i zamahnuæu rukom svojom na te i svaliaeu te sa stijena, i naèiniaeu od tebe goru izgorjelu.

26 I neæe uzeti od tebe kamena za ugao ni kamena za temelj, jer æeš biti pustoš vjeèna, govori Gospod.

27 Podignite zastavu u zemlji, zatrubite u trube meðu narodima, pripravite narode na nj, sazovite na nj carstvo Araratsko, Minijsko i Ashanansko; postavite vojvodu suprot njemu, dovedite konje kao skakavce bodljikaste.

28 Pripravite narode suprot njemu, careve

Midske i vojvode njihove i sve vlastele njihove i svu zemlju države njihove.

²⁹ I zemlja æe se zatresti i uzmuèiti, jer æe se misao Gospodnja izvršiti na Vavilonu da obrati zemlju Vavilonsku u pustinju da niko ne živi u njoj.

³⁰ Prestaše vojevati junaci Vavilonski, stoje u gradu, nesta sile njihove, postaaše kao žene, izgorješe stanovi njihovi, prijevornice njihove polomiše se.

³¹ Glasnik æe sretati glasnika, i poslanik æe sretati poslanika da jave caru Vavilonskom da mu je uzet grad sa svijeh krajeva,

³² I da se brodovi uzeše i jezera izgorješe ognjem i vojnici se prepali.

³³ Jer ovako veli Gospod nad vojskama Bog Izrailjev: kæi je Vavilonska kao gumno; vrijeme je da se nabije, još malo, pa æe doæi vrijeme da se požnje.

³⁴ Izjede me i potr me Navuhodonosor car Vavilonski, naèini od mene nepotreban sud, proždrije me kao zmaj, napuni trbuh svoj milinama mojim, i otjera me.

³⁵ Nepravda koja se èini meni i mojemu tijelu neka dođe na Vavilon, reæi æe stanovnica Sionska, i krv moja na stanovnike Haldejske, govoriæe Jerusolim.

³⁶ Zato ovako veli Gospod: evo, ja æu raspraviti parbu tvoju i osvetiæu te; i osušiæu more njegovo, i izvore æu njegove osušiti.

³⁷ I Vavilon æe postati gomila, stan zmajevski, èudo i potsmijeh, da niko neæe živjeti u njemu.

³⁸ Rikaæ svi kao lavovi i viti kao laviæi.

³⁹ Kad se ugriju, iznijeæu im da piju, i opojiaæu ih da se razvesele i zaspe vjeènijem snom, da se ne probude, govori Gospod.

⁴⁰ Svešæu ih na zaklanje kao jaganjce, kao ovnove s jarcima.

⁴¹ Kako se predobi Sisah i uze se hvala sve zemlje? kako Vavilon posta èudo meðu narodima?

⁴² More usta na Vavilon, pokri ga mnoštvo vala njegovijeh.

⁴³ Gradovi njegovi postaše pustoš, zemlja sasušena i pusta, zemlja gdje niko ne živi, niti prolazi kroz nju sin èovjeèji.

⁴⁴ I pohodiaæu Vila u Vavilonu i izvuæi æu iz usta njegovijeh što je proždoro, i neæe se više stjecati k njemu narodi, i zid æe Vavilonski pasti.

⁴⁵ Izidi iz njega, narode moj, i izbavite svaki svoju dušu od žestokoga gnjeva Gospodnjega.

⁴⁶ Nemojte da odmekne srce vaše i da se uplašite od glasa koji æe se èuti u zemlji; a doæi æe glas jedne godine, a poslije njega drugi glas druge godine, i nasilje æe biti u zemlji, i gospodar æe ustati na gospodara.

⁴⁷ Zato evo idu dani kad æu pohoditi rezane likove Vavilonske, i sva æe se zemlja njegova posramiti, i svi æe pobijeni njegovi pasti usred njega.

⁴⁸ Nebo i zemlja i sve što je u njima pjevaæe nad Vavilonom, jer æe doæi na nj sa sjevera zatiraè, govori Gospod.

⁴⁹ I kao što je Vavilon uèinio da padnu pobijeni Izrailjevi, tako æe pasti u Vavilonu pobijeni sve

zemlje.

⁵⁰ Koji utekoste od maèa, idite, ne stojte; pominjite Gospoda izdaleka, i Jerusalim neka vam je u srcu.

⁵¹ Posramismo se, što èusmo rug, stid popade lice naše, što tuđini uđoše u svetinju doma Gospodnjega.

⁵² Zato, gle, idu dani, govori Gospod, kad æu pohoditi rezane likove njegove, i po svoj zemlji njegovoj jeèaæe ranjenici.

⁵³ Da se Vavilon i na nebo popne, i na visini da utvrdi silu svoju, doæi æe od mene na nj zatiraèi, govori Gospod.

⁵⁴ Èuje se velika vika iz Vavilona, i velik polom iz zemlje Haldejske.

⁵⁵ Jer Gospod zatire Vavilon, i ukida u njemu veliku vrevu; i vali æe njihovi buèati kao velika voda, vika æe se njihova razlijegati.

⁵⁶ Jer dođe na nj, na Vavilon, zatiraè, junaci se njegovi zarobiše, lukovi se njihovi potrše; jer je Gospod Bog koji plaæa, doista æe platiti.

⁵⁷ Opojiæu knezove njegove i mudarce njegove, vojvode njegove i vlastelje njegove i junake njegove, da æe zaspati vjeènijem snom i neæe se probuditi, govori car kojemu je ime Gospod nad vojskama.

⁵⁸ Ovako veli Gospod nad vojskama: široki zidovi Vavilonski sasvijem æe se raskopati, i visoka vrata njegova ognjem æe se spaliti, te æe ljudi biti uzalud radili, i narodi se trudili za oganj.

⁵⁹ Rijeè što zapovjedi prorok Jeremija Seraji

sinu Nirije sina Masijina, kad pođe od Sedekije cara Judina u Vavilon èetvrte godine carovanja njegova; a Seraja bješe glavni posteljniènik.

⁶⁰ A Jeremija napisa u jednu knjigu sve zlo koje šæaše doæi na Vavilon, sve ove rijeèi što su napisane za Vavilon.

⁶¹ I reèe Jeremija Seraji: kad dođeš u Vavilon, tada gledaj i proèitaj sve ove rijeèi;

⁶² I reci: Gospode, ti si govorio za ovo mjesto da æeš ga zatrti da niko ne živi u njemu, ni èovjek ni živinèe, nego da je pustoš dovijeka.

⁶³ A kad proèitaš ovu knjigu, veži kamen za nju, i baci je u Efrat.

⁶⁴ I reci: tako æe potonuti Vavilon i neæe se podignuti oda zla koje æu pustiti na nj, i oni æe iznemoæi. Dovde su rijeèi Jeremijine.

52

¹ Dvadeset i jedna godina bijaše Sedekiji kad poèe carovati, i carova jedanaest godina u Jerusalimu. Materi mu bješe ime Amutala kæi Jeremijina, iz Livne.

² On èinjaše što je zlo pred Gospodom sasvijem kako je èinio Joakim.

³ Jer od gnjeva Gospodnjega zbi se Jerusalimu i Judi, te ih odbaci ispred sebe. A Sedekija se odmetnu od cara Vavilonskoga.

⁴ I tako devete godine njegova carovanja, desetoga dana dođe Navuhodonosor car Vavilonski sa svom vojskom svojom na Jerusalim; i stadoše u oko pod njim, i naèiniše opkope oko njega.

⁵ I grad bi opkoljen do jedanaeste godine carovanja Sedekijina.

⁶ I devetoga dana èetvrtoga mjeseca nastala velika glad u gradu, te narod zemaljski nemaše hljeba.

⁷ Tada grad bi provaljen, i vojnici svi pobjegoše i izidoše iz grada noæu na vrata između dva zida uz vrt carev, a Haldejci bijahu svuda oko grada; i otidoše putem k pustinji.

⁸ Ali vojska Haldejska potjera cara, i stigoše Sedekiju u polju Jerihonskom, a sva vojska što bijaše s njim razbježe se od njega.

⁹ I uhvatiše cara i odvedoše ga k caru Vavilonskom u Rivlu u zemlji Ematskoj; i ondje mu sudi.

¹⁰ I pokla car Vavilonski sinove Sedekijine na njegove oèi, i sve knezove Judine pokla u Rivli.

¹¹ I Sedekiji iskopa oèi, i svezav ga u dvoje verige mjedene odvede ga car Vavilonski u Vavilon i metnu ga u tamnicu, gdje osta do smrti svoje.

¹² A desetoga dana petoga mjeseca godine devetnaeste carovanja Navuhodonosora cara Vavilonskoga dođe u Jerusolim Nevuzardan zapovjednik stražarski, koji služaše caru Vavilonskom.

¹³ I popali dom Gospodnji i dom carski i sve domove u Jerusalimu; sve velike kuæe popali ognjem.

¹⁴ I sve zidove Jerusalimske unaokolo razvali sva vojska Haldejska što bijaše sa zapovjednikom stražarskim.

¹⁵ A narod siromašni i ostatak naroda što osta u gradu, i prebjege što prebjegoše k caru Vavilonskom, i ostali prosti narod, odvede Nevuzardan zapovjednik stražarski.

¹⁶ Samo od siromašnoga naroda u zemlji ostavi

Nevuzardan zapovjednik stražarski koji æe biti vinogradari i ratari.

17 I stupove mjedene što bijahu u domu Gospodnjem, i podnožja i more mjedeno koje bijaše u domu Gospodnjem, izlomiše Haldejci, i mjed od njih odnesoše u Vavilon.

18 I lonce i lopate i viljuške i kotliæe i kadionice i sve sudove mjedene kojima služahu, uzeše,

19 I umivaonice i kliješta s kotliæima i loncima i svijetnjacima i kadionicama i èašama, što god bijaše zlatno i što god bijaše srebrno, uze zapovjednik stražarski.

20 Dva stupa, jedno more, i dvanaest volova mjedenijeh što bijahu pod podnožjima, što naèini car Solomun za dom Gospodnji, ne bješe mjere mjedi od svijeh tijeh sudova.

21 A stupovi bijahu svaki od osamnaest lakata u visinu, a unaokolo od dvanaest lakata, a èetiri prsta bješe svaki debeo i šupalj;

22 I ozgo na njemu bijaše oglavlje mjedeno, i oglavlje bješe visoko pet lakata, i pletenica i šipci oko oglavlja, sve od mjedi; taki bijaše i drugi stup sa šipcima.

23 I bijaše devedeset i šest šipaka sa svake strane; svega šipaka na pletenici unaokolo bijaše sto.

24 Uze zapovjednik stražarski i Seraju prvoga sveštenika i Sofoniju drugoga sveštenika, i tri vratara.

25 A iz grada uze jednoga dvoranina, koji bijaše nad vojnicima, i sedam ljudi koji stajahu pred carem, koji se naðoše u gradu, i prvoga pisara vojnièkoga, koji popisivaše narod po zemlji u

vojsku, i šezdeset ljudi iz naroda zemaljskoga, koji se nađoše u gradu.

²⁶ Uze ih Nevuzardan zapovjednik stražarski i odvede k caru Vavilonskom u Rivlu.

²⁷ A car ih Vavilonski pobi i pogubi u Rivli u zemlji Ematskoj. Tako bi preseljen Juda iz zemlje svoje.

²⁸ Ovo je narod što ga preseli Navuhodonosor: sedme godine tri tisuæe i dvadeset i tri Judejca;

²⁹ Godine osamnaeste Navuhodonosorove preseli iz Jerusalima osam stotina i trideset i dvije duše;

³⁰ Godine dvadeset treæe Navuhodonosorove preseli Nevuzardan zapovjednik stražarski Judejca sedam stotina i èetrdeset i pet duša; svega èetiri tisuæe i šest stotina duša.

³¹ A trideset sedme godine otkako se zarobi Joahin car Judin, dvanaestoga mjeseca, dvadeset petoga dana, Evil-Merodah car Vavilonski iste godine zacariv se izvadi iz tamnice Joahina cara Judina.

³² I lijepo govori s njim, i namjesti mu prijesto više prijestola drugih careva koji bijahu kod njega u Vavilonu.

³³ I promijeni mu haljine tamnièke, i on jeđošè svagda s njim svega vijeka svojega.

³⁴ I hrana mu se jednako davaše od cara Vavilonskoga svaki dan svega vijeka njegova do smrti njegove.

Sveta Biblija
The Holy Bible in Serbian (Latin alphabet),
translated by Vuk Karadžić and Đura Daničić

Public Domain

Language: srpski jezik (Serbian)

Translation by: Vuk Karadžić, Đura Daničić

Vuk Karadžić translated the New Testament of the Bible in Serbian, publishing it in Vienna in 1847. Đura Daničić assisted Karadžić in that work, and later added an Old Testament translation, published in Belgrade in 1865. This copy was brought to you by eBible.org.

2018-11-11

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 18 Apr 2025 from source files dated 13 Dec 2023

b8f62a27-62f9-583b-a831-9166bce7ae27